MARTHA VINCENT

Valul amintirilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

Sfâșietoare tandrețe a unui pachet de scrisori vechi legate cu o panglică decolorată... Mierea amară a amintirilor care urcă din adâncuri și strălucesc o clipă în memoria înduioșată, precum mărgelele din paharul cu șampanie, apoi se sparg și dispar în neant...

Pentru Solène, așezată pe jos pe mocheta noului său apartament, printre cutii de carton goale sau de golit, amintirile din această clipă reuneau în același timp trecutul și prezentul. Dar trecutul o copleșea mai mult prin faptul că se afla din nou aici, la Ann Arbor, redevenind acum prezentul său.

De sub degetele care răsfoiau teancul de scrisori, ieșeau la iveală imagini uitate. Fata tocmai voia să pună la loc scrisorile în cutia veche de pantofi din care le scosese, când un plic îi atrase atenția, un simplu plic alb care o aștepta, închis, de patru ani. Ezită să-l deschidă. Amintirea zilelor de odinioară o străpungea ca un pumnal. Trebuia oare să retrăiască acest ultim capitol din viața ei la Ann Arbor?

Cu diploma în buzunar, părăsise universitatea cu opt ani în urmă și iată că acum se întorcea.Trecutul începea să reînvie ca un copac care înflorea din nou după o iarnă lungă.

*

Ieșind pe șosea pentru a intra în campusul universitar din Ann Arbor, Solène fusese emoționată regăsind peisajul atât de cunoscut. La periferia orașului se înălțau case frumoase, înstărite, cu grădini umbrite de arbori bătrâni al căror frunziș des părea și mai strălucitor sub explozia de lumină a verii. Fațadele clasice, înveselite de mușcatele din ferestre, alternau cu arhitecturi baroce ascunse sub perdele de flori și plante agățătoare. Alte locuințe prezentau o înfățișare vanitoasă cu ornamente victoriene destul de uimitoare și mai mult sau mai puțin inspirate. Dar aceeași atmosferă aerisită și calmă domnea peste întregul cartier.

Clădirile universitare erau dispersate prin oraș. Solène recunoscu imediat „Michigan Union“ când trecu prin fața lui. Nu se schimbase cu nimic. Se vedea parcă și acum adolescenta de optsprezece ani care-și părăsise pentru prima oară familia. Și totuși, acum, era o licențiată în literatura engleză, care venise aici angajată să susțină două cursuri din această disciplină în perioada de iarnă.

Nu era nici o slujbă cu normă întreagă, nici un post definitiv, dar se prezentaseră la selecție atâția candidați încât ea putea să mulțumească Cerului că fusese aleasă.

Pierdută în aceste gânduri și prea ocupată să privească în jurul ei, uită să cotească la intersecție. Dar n-avea nici o importanță. Plăcerea de a se plimba un pic înainte de a se duce la

apartamentul pe care-l închiriase era mai mare decât curiozitatea firească de a vedea ceea ce reținuse printr-un simplu acord telefonic.

Solène își parcă mașina Datsun pe un bulevard larg plantat cu arbori și consultă planul orașului. Străzile i se păreau în același timp necunoscute și familiare. Se îndreptă spre Diag, piața cea mare a orașului. Aceasta era înconjurată de clădiri universitare sobre și, de aici, porneau oblic marile artere ce duceau la diferitele campusuri universitare. Tânăra femeie mergea încet, regăsind la fiecare pas un loc pe care-l cunoștea bine, deși acum ambianța era mult mai internațională pentru că sesiunea de vară aduna aici mulți studenți străini. Ajunse astfel în fața unei clădiri mari din cărămidă, cu linii simple. Era Mason Hall. Cu zece ani în urmă, aici viața ei luase un alt curs. Prima ei dragoste, un tânăr rebel, un poet irlandez, era profesor aici.

Privirea i se încețoșă amintindu-și de fata de douăzeci de ani, cât avea pe atunci, care intra în lumea vrăjită a lui Jay Burton Monahan. Cât de proaspătă îi era încă acea epocă în minte! Și totuși, nu fusese decât un foarte scurt moment în viața ei, un moment romantic pe care poetul îl marcase cu o amprentă impetuoasă și de netăgăduit.

Cât de îndepărtată părea vremea aceea când el părăsise Ann Arbor pentru a urma o carieră pe care succesul o încoronase foarte repede! La gândul că realitatea actuală trebuie să fi fost cu mult diferită de acea imagine fermecată, Solène nu se putu abține să surâdă. Marele romantic trebuie să se fi transformat astăzi într-un irlandez voinic însoțit de o matroană și înconjurat de o droaie de copii gălăgioși, fără să mai pună la socoteală câteva ipoteci împovărătoare.

Deși îi era greu să-și imagineze, berea și vârsta cu siguranță că îngreunaseră și moleșiseră silueta înaltă și musculoasă de odinioară.

Era totuși inutil să-și creeze o imagine preconcepută. Toate aceste presupuneri se vor verifica doar peste câteva zile. Jay Buston Monahan urma să vină aici și curând ea își va da seama cu ochii ce devenise el. Tot atunci va afla de ce se hotărâse el să revină aici după atâția ani.

Solène urmărise îndeaproape opera lui Monahan. Scrisese articole despre piesele de teatru create de el și-și cucerise chiar un renume prin analiza poemelor lui. Dar despre omul în sine, nu știa nimic. Și totuși cercurile literare în care se mișcau amândoi erau destul de restrânse pentru a-și putea imagina că, mai devreme sau mai târziu, drumurile li se vor întâlni din nou. Și de ce nu la Ann Arbor, la fel de bine ca oriunde în altă parte?

Faptul că știa că în curând el se va afla prin aceste locuri provoca în inima fetei un vârtej de așteptări și emoții diverse. Imaginea pe care ea și-o făcuse despre poet avea parcă o aură magică pe care nici unul dintre bărbații cu care ea mai ieșise de atunci încoace nu fusese în stare s-o producă.

Oftând adânc, Solène se întoarse cu spatele la Mason Hall și se îndreptă spre Washington Avenue, din fața ei. Mergea cu un pas vioi, când își aminti brusc de braseria în care își petrecuse atâtea ore plăcute, *Del Rio.* Aici se întâlnea Jay Monahan cu prietenii și admiratorii săi. Apropiindu-se însă de vechea braserie, Solène nu mai recunoscu fațada, care fusese renovată în întregime. Dintr-o dată, ezită să intre, neliniștită de posibilele schimbări din interior. Dar, după ce împinse ușa, fu

întâmpinată de aceeași atmosferă obscură, de mirosurile amestecate de lemn vechi, bere și cârnați la grătar pe care ea le cunoștea atât de bine. Și, în vreme ce ochii i se obișnuiau cu semiobscuritatea, memoria ei reconstitui dintr-o dată decorul care renăștea în fața ei.

Pentru Solène, acesta era un loc pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie, deși o braserie studențească avea întotdeauna aceleași caracteristici în orice oraș universitar. Dar aceasta fusese braseria *ei* timp de atâția ani petrecuți la colegiu. Din suflet i se înălța parcă o muzică, acele vechi balade irlandeze cântate undeva în fundul sălii, acolo unde se afla masa cea mare, rotundă. Cu privirea tulburată de emoție, căută masa în partea cea mai întunecată a sălii și o găsi. Era tot aici, strălucind cald în umbră.

La această oră a zilei era încă puțină lume înăuntru. La bar, un chelner singuratic tocmai ștergea suprafața tejghelei. Solène îl privi o clipă, tulburată, apoi chipul i se lumină și făcu un pas spre el.

— Te recunosc. Dumneata ești…

Își duse mâna la frunte încercând să-și amintească.

— Ia să vedem, ești… Dave. Adevărat?

Omul zâmbi, fericit că fusese recunoscut.

— Aveți o memorie foarte bună, zise el cu amabilitate.

— Îmi amintesc foarte bine, repetă ea. Dave…

Nu era însă în stare să meargă mai departe.

— Dave și atât, zise chelnerul. N-aveți de unde să-mi știți numele de familie pentru că nimeni nu mi-l știe. De când servesc aici, am fost doar Dave.

— Solène Lawrence. De fapt, profesor Solène Lawrence, secția filologie. Am fost studentă aici acum opt ani.

Ochii albaștri ai lui Dave sclipiră veseli și el ridică două degete în V pentru a face vechiul semn al victoriei pe care ea îl recunsocu râzând.

— Ca să vezi! Păi, fiți binevenită la întoarcerea dumneavoastră aici.

— Mulțumesc; n-am uitat nimic din câte am trăit aici. Dar eu, trebuie să mă fi schimbat mult de atunci.

Își privi demonstrativ ținuta, pantalonii albi din bumbac, bluza corai fără mâneci care-i descoperea brațele rotunde și bronzate. Silueta ei suplă și relaxată era mult diferită de cea a studentelor de azi, cu pantalonii lor deformați și pulovărele lăbărțate cu buzunare mari mereu pline cu diverse comori.

— Vremurile se schimbă dar nu și studenții, zise cu afectare Dave. Ei sunt întotdeauna la fel. Foștii studenți, ca dumneavoastră, cred că odinioară era mai bine, dar…

— Îți par chiar atât de bătrână? În fond, ai dreptate, zise Solène râzând. Mai sunt și alții din cei vechi prin preajmă?

— Câțiva.

Tânăra femeie insistă.

— Eu făceam parte din grupul care se așeza mereu la masa cea mare din fund. Cântam cântece irlandeze și beam bere.

Dave ridică ușor din umeri.

— De zece ani încoace, sute și sute de studenți s-au așezat la masa aia.

— Firește…

— Sunt unii care n-au plecat niciodată din oraș de atunci.

— Ia te uită! Cine? întrebă Solène amuzată.

— Nu-i cunosc după nume, numai după fețe. Toată lumea își amintește de mine dar nu mi se poate cere să-mi amintesc și eu de fiecare.

— Nu-ți amintești măcar de vechii obișnuiți ai braseriei?

— Ea avea impresia că el era suspicios și nu voia să spună mai multe. Chelnerii sunt în general la curent cu multe lucruri... Totuși, în fața chipului întrebător ce-l privea, Dave se înduplecă zâmbind.

— Vă amintiți de Sam Turner care ținea restaurantul deschis toată noaptea?

— Nu, nu mă duceam prea des acolo.

— Dar de Nikos, de la pizzeria de peste drum?

Solène scutură din cap cu părere de rău. Se simțea puțin cam ridicolă. Vremurile de odinioară fuseseră totuși de mult îngropate…

— Poate, un pic.

— Vedeți, nu poți să-ți amintești de toată lumea, zise Dave fără a mai încerca să meargă mai departe.

Solène îi zâmbi politicos și se îndreptă spre vechea masă rotundă ale cărei reflexe lucitoare păreau s-o invite să se apropie. Se așeză mângâind-o cu o mână șovăitoare, și trecutul redeveni prezent. Pe lemnul bătrân și patinat de vreme, zgâriat, se puteau vedea gravate semnele tuturor celor care vruseseră să-și lase aici o amintire: litere grecești ale frățiilor studențești, inimi înlănțuite cu inițialele îndrăgostiților…

Solène căută printre ele micile inițiale pe care le scrijelise într-o seară, atât de îndepărtată acum. Își schimbă locul pentru a urmări cu privirea marginea mesei și brusc le descoperi. *Giuvaieruri imaginare…* Cuvintele erau aici, încrustate definitiv în stejarul înnegrit de vreme.

Aici, trecutul devenea realtiate și inima i se strânse o clipă în fața imaginii care prindea contur. Cât de frumos era el pe vremea aceea!

Atât de îndepărtat și atât de vulnerabil totodată! Oftă și-și ridică privirea. Atâția ani, atâtea amintiri demult îngropate urcau la suprafață ca un refren al unei melodii uitate care-ți revine pe buze. Dar refrenul acestei melodii era *el.*

— Spuneți-mi, ați zis că sunteți aici pentru cursuri?

Dave se apropiase. Ea îl privi cu un aer absent, apoi dădu afirmativ din cap.

— De vreo două ori pe săptămână am clienți care cred că sunt profesori de filologie. Sunt din cei vechi. Unul poartă mustață iar pe celălalt, am impresia că-l cunosc dintotdeauna. Au obiceiul să se așeze exact unde sunteți așezată dumneavoastră acuma.

— Nu știți cum îi cheamă?

Dave făcu un gest de neputință.

— V-am zis adineauri, recunosc chipurile dar nu le știu numele. Cu siguranță că vor veni și azi după-masă, pe la ora patru. De ce n-ați veni și dumneavoastră? O să vi-i arăt.

Solène aruncă o ultimă privire peste cuvintele gravate în lemnul mesei, apoi se ridică să plece.

— Mulțumesc. Voi veni cu siguranță, doar să nu apară ceva neprevăzut.

— Atunci, pe curând, domnișoară profesoară.

— Solène. Mă numesc Solène, zise ea cu un zâmbet cald.

Dave îi întoarse zâmbetul și-i întinse o mână mare și aspră.

— Sper să vă mai vedem pe aici.

— Și eu sper. Mi-ar plăcea să rămân la Ann Arbor cât mai mult timp posibil.

— Ei bine, să fie cu noroc întoarcerea la Ann Arbor!

*

Solène își consacră restul zilei instalării sale în noul apartament. Acesta era situat pe Tappan Street, nu departe de clădirile universitare ale secției de filologie, într-un vechi imobil din epoca victoriană care fusese împărțit în apartamente. Curtea din față și grădina din spate ofereau o bogăție de flori multicolore.

Cu bagajele în mână, tânăra urca scara privind în treacăt numele înscrise pe plăcuțele de alamă ale ușilor. Zâmbi. Era într-adevăr un imobil al cadrelor didactice. Fiecare plăcuță semnala un profesor sau un doctor în științe. Nici o îndoială, se afla în familie.

Apartamentul său situat la primul etaj, cuprindea o agreabilă cameră de zi, două dormitoare și o bucătărie spațioasă. Completarea venea de la un balcon bine proporționat, acoperit în parte de ramurile unui dud mare și bătrân plantat lângă casă. Când Solène intră, o întâmpină un miros bine cunoscut ce plutea în toate încăperile, acela de vopsea proaspătă. Pe vatra șemineului erau stivuite câteva cutii goale, mărturie a lucrărilor abia terminate.

Timp de câteva ore munci fără întrerupere, apoi, cu spatele frânt de oboseală, se lăsă să cadă pe un scaun mare și gol și privi în jurul ei. Camera de zi va fi o încăpere foarte plăcută de îndată ce va fi degajată de harababura de acum. Datorită unei arcade care o împărțea oarecum în două și unui frumos șemineu, ambianța era confortabilă. Ca un noroc, geamul fumuriu de la ușa cea mare ce dădea spre grădină se va acorda perfect cu veiozele ei. Evident, așa, nemobilat, totul părea lipsit de viață, dar mâine vor fi aici și oamenii care-i vor aduce mobila.

În mintea ei, plasă deja canapeaua de catifea albastră în fața șemineului, iar de o parte a lui fotoliul ei balansoar. Colecția de păpuși vechi va încadra oglinda înaltă cu ramă din lemn aurit, iar tablourile în ulei reprezentând flori exotice, pe caare le iubea în mod deosebit, vor înveseli peretele dinspre sufragerie. Îi mai lipseau totuși o mulțime de lucruri, perdele, carpete, măsuțe. Ca să se asigure că nu uitase nimic, se așeză pe jos printre valize și cutiile de carton pentru a le inventaria.

În acest moment îi apăru vechea cutie de pantofi și, instinciv, scoase dinăuntru teancul în care se ascundea de atâta vreme scrisoarea pe care n-o expediase niciodată. Trebuia oare s-o citească? Nu. Trecutul să rămână trecut…

Și totuși, îi era imposibil s-o arunce. Foarte încet, o puse la locul în care o găsise, păstrându-i misterul în plicul închis. Apoi reînnodă panglica decolorată.

Abia atunci își dădu seama că-i este foame. Nu mâncase nimic de azi-dimineață și ziua era pe sfârșite. Fără provizii și fără ustensile de bucătărie, era obligată să iasă în oraș și se hotărî să se întoarcă la *Del Rio.*

N-vea decât un sfert de oră de mers pe jos și, pe vremea când era doar o studentă fără mașină, străbătuse odinioară mulți kilometri pentru a merge dintr-un loc în altul. Poate că va avea ocazia să întâlnească vreo cunoștință veche la braserie. Ar fi fost o plăcere după această zi de muncă.

Făcu un duș rapid și-și puse o rochie de un verde crud care se reflecta în culori schimbătoare în ochii ei căprui. Porni apoi spre braserie cu un mers vioi. Când intră, i se păru atât de întuneric încât trebui să aștepte câteva clipe înainte să poată

distinge ceva. Dave era ocupat să servească o halbă de bere la o masă. Chipul clientului lângă care se afla Dave i se păru cunoscut.

— Tim! exclamă ea apropiindu-se. Tim Swenson?

Bărbatul se întoarse și figura lui cordială se lumină de un zâmbet. Tim Swenson era odinioară asistent la catedra de literatură și ea urma cu regularitate cursurile pe care el le ținea pe vremea aceea. Acum, părea mai potolit, mai corpolent și o mustață mare și blondă îi traversa fața rotundă.

— Solène! Cât mă bucur să te văd! Nu te așteptam înainte de sfârșitul săptămânii viitoare. Arăți extraordinar!

Tânăra femeie îi strânse mâna, cu un zâmbet fericit.

— Mulțumesc. Tu ești deci *cel vechi* despre care mi-a vorbit Dave?

Dave interveni, aproape scuzându-se.

— Am zis că este unul dintre cei vechi. N-am, spus că este bătrân.

Tim îi făcu cu ochiul.

— Ești bătrân la patruzeci de ani? Așa credeam și eu odinioară, dar acum mă simt în floarea vârstei.

— Nu ești bătrân și nu vei fi niciodată, zise Solène râzând. Singurul lucru care contează este tinerețea sufletului.

— Să sperăm, zise Tim. Aici este un loc bun pentru a rămâne tânăr.

— La *Del Rio?*

— La Ann Arbor, vreau să spun. Noi îmbătrânim, dar nu și studenții. Doar fețele lor diferă în fiecare an.

— Nu-mi vine să cred că ne întâlnim amândoi aici ca odinioară.

Tim ridică halba de bere și-i mai comadnă una lui Dave.

— Vino și ia loc, îi spuse el Solènei. O să ciocnim pentru întoarcerea ta și-mi vei povesti ce ai făcut în toți acești ani.

Solène comandă un sandviș și se așeză împreună cu el la o masă mică de lângă bar. Ridicară în același timp paharele.

— Pentru viitor, zise Tim.

Solène îi zâmbi prietenește și mușcă din sandviș.

— Ești deja la curent cu tot ce am făcut în acești ani. Șansa mi-a permis să urc treptele universitare una după alta.

— Știu, ai reușit foarte bine.

— Deocamdată nu mă plâng. Și apoi, sunt atât de bucuroasă că am putut să revin aici!

— Credeam că nu vei ajunge decât săptămâna viitoare.

— Așa aveam de gând. Dar când am aflat din scrisoarea ta că ultima piesă a autorului meu favorit va avea premiera la Ann Arbor, m-am grăbit să vin. Nici nu se punea problema să pierd o asemenea ocazie.

Tim dădu din cap precum că înțelege.

— Așa mă gândeam și eu. Știi, nu va fi decât o reprezentație. De fapt, piesa aceasta nu este cea mai recentă, doar că rămăsese neterminată până acum, dacă mă iau după ce se spune.

— Ca să vezi!

— De fapt, se pare că este prima operă dramatică pe care el ar fi scris-o. Celelalte două piese care i-au adus celebritatea ar fi fost create după asta, care ar fi deci numărul unu al unei trilogii.

Solène își apăsă paharul rece pe obrazul care-i ardea. O tulburase faptul că vorbiseră atâta despre Jay. Și tulburarea ei crescu și mai mult când Tim continuă pe un ton confidențial:

— Se regăsesc mereu aceleași personaje: tânărul poet și furtunoasa Colleen, numai că în această piesă Colleen încă nu l-a părăsit.

— Pe cine să părăsească? Pe Jay?

Tim zâmbi nehotărât.

— Da, cred că da. Cu siguranță că este un autoportret, toată lumea crede așa. Oricum, noi știm că el se inspiră din experiențele lui personale.

Solène încuviință tăcută. Eternul demon al geloziei îi mușca inima. Oricine ar fi fost această Colleen și oriunde s-ar afla acum, fantoma ei bântuia încă pana lui Jay Monahan Burton.

Tim se aplecă spre servieta pusă pe jos și scoase din ea o coală de hârtie pe care i-o întinse tinerei. Era anunțul reprezentației.

Scris cu litere mari albe pe fond negru, acesta preciza:

Bijuterii imaginare
De Jay Burton Monahan.
Reprezentație unică pe 4 iulie, la ora douăzeci.

Dedesubt, desenul în cărbune al capului lui Jay, care-i scotea în evidență fruntea înaltă străbătută de o șuviță neagră, ochii plini de foc și linia îndrăzneață a nasului său irlandez.

— Pe 4 iulie, murmură visătoare Solène. Este ziua Independenței.

— Exact, zise Tim râzând ușor. Era singura dată posibilă. Toate sălile erau deja reținute pentru sezonul de vară. Propunerea lui era o asemenea șansă pentru noi încât nici nu se punea problema s-o pierdem. După atâția ani, să ceară să se întoarcă aici… ce surpriză!

Goli dintr-o dată halba de bere și dădu din cap.

— Sper ca focurile de artificii să survină în momentul pauzei, altfel vom avea unele probleme cu audiția.

Râse din nou și Solène se strădui să-l imite. Când se gândea că Tim trebuie să fi vorbit recent cu Jay! Trebuia neapărat să afle mai multe. Dar, șireată, o luă pe ocolite. Nu era cazul să-i atragă atenția lui Tim asupra curiozității care o măcina.

— Îți amintești că urmăream cursurile lui, începu ea.

— Îmi amintesc foarte bine. De altfel, a plecat atât de brusc încât eu a trebuit să-l înlocuiesc pe nepusă-masă.

— Chiar a rămas același?

— Absolut. Când a apărut săptămâna trecută, l-am văzut exact asemeni lui Jay de acum zece ani. A intrat ca o vijelie, abia apucând să zică bună ziua. Voia doar să fixeze data repetiției generale și, după ce ne-am pus de acord, a dispărut cu viteza fulgerului.

Dispărut cu viteza fulgerului! Acesta era într-adevăr Jay. Solène închise ochii într-atât de vie era imaginea lui în fața ei. Când se gândea că el va fi aici peste câteva zile! În toți acești ani în care ea fusese departe, Ann Arbor nu fusese decât castelul *Frumoasei din pădurea adormită.* Acum că se întorsese, trecutul se trezea ca s-o întâmpine. Era ca și cum viața sufla peste jarul ascuns sub cenușă…

Capitolul 2

Solène are douăzeci de ani și ne aflăm la sfârșitul trimestrului de toamnă. Părul ei des cade ca o cascadă peste umeri în bucle grele de culoarea ambrei și ochii imenși, căprui, sunt încercuiți de niște ochelari ușori. Inevitabilele haine studențești, blugi, pulovăr, bluzon, îi îmbrăca perfect silueta suplă. Tocmai s-a înscris la cursul de engleză, *Introducere în poezie*, și zâmbește ușor amuzată pentru că nu s-a hotărât să se înscrie aici decât pentru a-și umple o fereastră liberă din timpul său. Încă nu-l cunoaște pe Jay Burton Monahan.

Este primul curs. Intră nonșalantă în amfiteatru și se așeză în fundul sălii, așteptându-se să petreacă o oră ușoară din care nu va învăța mare lucru. Îi privește pe studenții care intră unul după altul, sperând să dea de vreun prieten care s-ar fi înscris aici sau să descopere vreo față interesantă.

Discuțiile încetară brusc și privirea verde scânteietoare a tânărului străbătu încet sala. Toți așteaptă să audă ce va spune.

Atunci, fără grabă, conștient de tensiunea care domnește, el deschide o carte groasă și, fără nici o introducere, începe să citească un poem. Vocea lui este gravă, ciudat de senzuală. Parcă învăluie și mângâie fiecare cuvânt:

Vârtejuri de vânt care trântesc obloanele
Răsucesc copacii ca pe firele de păr,
Trunchiuri lovite între ele gem îndurerate,
Asemeni zgomotului mării ce se rostogolește peste pietre.

Își ridică ochii de pe carte și privirea lui încă visătoare se plimbă peste fiecare student. Liniștea este totală. Chemarea surdă și arzătoare ale acestor patru versuri străpunge inima Solènei. Ușile unei lumi noi tocmai s-au deschis pentru ea.

*

Săptămânile ce urmează zboară ca vântul. Fiecare fibră a sufletului ei vibrează când intră în clasa profesorului Monahan. Mintea și inima ei îi înregistrează mesajul cu o uimitoare ușurință. Monahan este cunoscut în universitate și este deja înconjurat de admiratori care se reunesc în fiecare zi, după-amiaza la *Del Rio*. La început prea intimidată ca să li se alăture, Solène se hotărăște totuși într-o zi să se ducă să-l vadă. Este târziu și întreg grupul e adunat la marea masă rotundă din fundul sălii, pe care se îngrămădesc într-o dezordine plăcută căni mari și halbe de bere. Nu mai este nici un loc unde să te așezi și, în ciuda stânjenelii și a ezitării, ea se îndreaptă spre Monahan. Acesta, întors spre o fată roșcată, pare angajat într-o conversație însuflețită.

Micuța preferată, gândește Solène care însă imediat se mustră în sinea ei pentru acest acces de gelozie. Dar roșcata se ridică și pleacă. Monahan privește în jurul lui și o zărește pe Solène.

— Bună ziua, zice el. Vino să ni te alături. Este o plăcere să vezi un chip nou.

— Bună ziua, domnule Monahan, zice timid Solène.

— Domnule Monahan! face el cu un râs care o descumpănește. Aproape că este mai rău decât *profesore Monahan*. Domnule! Nici nu-ți dai seama ce impresie îmi provoacă asta. Sunt totuși mult prea tânăr ca să mi se spună *domnule*.

El se ridică și veni spre ea, o prinde de cot și o conduce spre masă. În clipa următoare ea se trezește așezată lângă el și cineva îi împinge în față un pahar.

— Pentru simplitate, zice el ridicând paharul.

Toată lumea râde și bea. El emană vitalitate și Solène doar ascultă. Jay conduce discuția și vorbește cu un farmec juvenil despre primul lui volum de poeme care va apărea luna viitoare. Solène se întreabă cu curiozitate ce fațetă a personalității lui se dezvăluie oare în poemele sale. O flacără tristă pare să ardă în adâncul ochilor lui care aparent scânteiază veseli.

— N-ați vrea să ne citiți unul, vă rugăm! se aude ea spunând, surprinsă de îndrăzneala ei.

El se întoarce spre ea și o privește. Privirea scâteietoare se îmblânzește și, cum toți ceilalți din jurul lui îl încurajează, el scoate niște foi din servietă continuând s-o privească pe fată. Solène așteaptă. Talentul lui se datorează oare numai forței fizice pe care el o degajă, sau unei forțe interioare și unei veritabile angajări a personalității lui?

Vocea lui Monahan vibrează surd și el citește cu o firească siguranță poemul care îl face celebru. Ochii Solènei se

împăienjenesc încet de lacrimi. Acum știe că în fața ei nu se află doar un simplu profesor de facultate, ci un mare poet. Mai știe că nu-l va uita niciodată.

Zilele se scurg, atât de ușor, atât de repede, și iată că acum, ea se surprinde evocându-i imaginea în fiecare clipă. Râsul lui, cuvintele lui îi năvălesc în minte când nu se așteaptă. Totul la el o interesează.

Sesiunea de toamnă se termină și urmează ultimul curs de poezie al trimestrului. Solène recitește lucrarea pe care trebuie s-o predea și, ajunsă la ultima pagină, nu se poate abține să adauge câteva cuvinte scrise de mână:

Mult noroc. Lumea va învăța să vă cunoască atunci când elevii dumneavoastră vă vor regreta. Urmați-vă steaua.

*

— Domnișoară Lawrence!

Ea se întoarce, surprinsă, în timp ce o mână îi apucă brațul. Studenții părăsesc sala după curs și ei rămân singuri. Solène privește mâna pusă pe brațul ei și surâde nervos.

— Așadar crezi că eu aș fi un mai bun scriitor decât profesor?

— Oh! făcu ea cu stângăcie. Voiam doar să spun că poate preferați să scrieți decât să predați.

Ea se înroșește la față în timp ce el o observă... și îi dă drumul îndreptându-se apoi spre birou. Oare ea trebuia să plece sau să rămână? Este singura ei șansă ca să vorbească liniștită cu el, fără obișnuita lui cohortă de admiratori, dar nu știe ce să spună.

— Este adevărat, zice el deodată. Mi-ar plăcea să devin scriitor. Am visat întotdeauna asta.

— Ei bine, se grăbește să spună Solène, s-ar zice că vi se oferă această șansă. Vă va apărea cartea, puteți să abandonați învățământul.

Ea abia dacă știe ce spune și continuă să roșească. El își înghesuie hârtiile în servietă râzând ușor. Oare o fi spus vreo enormitate? Solène se hotărăște să plece și, în clipa aceasta, el ridică încet capul și o privește în treacăt.

— Este o idee plăcută dar nu foarte practică. Nu cred că-ți poți câștiga pâinea ca poet. De aceea predau aici.

Servieta se închide cu un zgomot sec. El și-o aruncă sub braț și iese. Solène îl privește mișcându-se cu grația pe care i-o dă silueta înaltă, trupul musculos unde înflăcărarea mocnește ascunsă de nonșalanță. Brusc, el se oprește și se întoarce zâmbind către ea, cu sclipiri jucăușe în ochii verzi.

— Oricât de imposibil ar fi, este una din dorințele mele cele mai dragi.

Ea îi zâmbi la rândul ei și se priviră o clipă în tăcere. Preț de o clipă, ceva îi legă. Apoi el se întoarse și dispare.

*

Jay Monahan fusese inutil de pesimist. Primul său volum de poeme este primit cu aprecieri neașteptate. Atrage atenția mediilor cele mai diverse și, la trei săptămâni după publicare, editorul comandă un al doilea volum. Poemele sunt scrise într-o limbă perfectă. Simplitatea și puritatea lor ating inima cititorului. Jay Burton Monahan câștiga bani mulți cu poemele sale.

Toți librarii din Ann Arbor pun în valoare pe rafturile lor volumul care face onoare orașului și se organizează un cocteil pentru ca autorul să poată da autografe.

Astăzi, Solène stă și ea la coadă, cu o carte în mână, ca să obțină autograful. Se simte stângace și stupidă în această mulțime, întrebându-se ce o să-i spună ea. Știa bine că azi

dimineață, fără să fie neapărată nevoie, se spălase pe cap și se parfumase cu cel mai bun parfum al ei, pretinzând că nu avea altul la îndemână.

Coada avansează încet pentru că Jay pălăvrăgește vesel cu admiratorii săi. Se apleacă să semneze cărțile și, când își înălță capul, doar vederea acestei priviri verzi atât de strălucitoare o face să se înfioare. Părul lui lung și negru îi cade ca de obicei pe frunte și, instinctiv, el și-l dă spre spate cu un gest suplu. De ce oare un gest atât de simplu are atâta farmec?

Chipul lui Jay se luminează de plăcere când ea ajunge lângă el. Îi zâmbește cu un zâmbet larg, tineresc.

— Ah! Solène! Chiar speram că vei veni.

— Cu toate felicitările mele. Mă bucur pentru dumneavoastră.

Ține stângaci cartea în mână dar a uitat de ea. Are senzația că un fel de scântei trec de la unul la altul, dar nu-i prea sigură. Vecinul din spatele ei tușește discret și Monahan îi ia cartea din mână. Ea se apleacă să vadă ce va scrie dar el se ferește cu brațul. Apoi închide cartea și i-o dă. Are mereu același zâmbet copilăresc dar parcă și cu o nuanță ironică.

— Știai că ai avut dreptate? zice el cu o voce atât de limpede încât Solène tresare. Poetul a avut câștig de cauză în fața profesorului.

— Oh! Voiam doar să spun…

— Știu ce ai vrut să spui, o întrerupe el, și-ți mulțumesc.

Ea se întoarse să plece și omul din spatele ei înaintă atât de repede încât ea îl împinse și-l călcă pe picior. Când în sfârșit trecu de el, acesta îi aruncă o privire furioasă.

— Oh! Scuzați-mă, zise ea în timp ce Jay zâmbea amuzat.

Ca într-un vis, Solène iese din sală. Este cuprinsă de un sentiment necunoscut. Poate fi oare sigură că între ea și Jay se stabilise o complicitate? N-ar fi în stare să explice de ce, dar crede că așa este. Mai face câteva cumpărături înainte să se

întoarcă acasă, apoi se aruncă pe pat, cu mâinile sub cap, încercând să-și rememoreze detaliile acelei clipe atât de scurte.

Abia atunci își dă seama că nu se uitase la dedicație. Se ridică și ia cartea, cu speranța secretă că el nu-i scrisese doar numele. Dar numele nici nu era scris, ci doar inițialele, J.B.M., și un număr de telefon.

Rămâne o clipă nemișcată privind inscripția. Semnificația ei e clară. Este foarte simplu, n-are decât să ia telefonul… dacă este interesată. Închise cartea. Pe coperta ei albastră cu gri, titlul *Bijuterii imaginare* sare în ochi exploziv. Solène se ridică și se duce cu cartea la bucătărie. A trecut mai mult de o oră de când l-a lăsat pe Jay în librărie; trebuie să se fi întors de acum acasă.

Cu un gest rapid, fără să vrea să se mai gândească, ia receptorul și formează numărul. Sună și sună, în gol. Solène resimte un ciudat sentiment de regret și de descumpănire văzând că el nu este acolo. Apoi brusc, el îi răspunde.

— Solène?

— Cum… cum ai știut că sunt eu? se bâlbâie fata.

Un râs cald răsună la celălalt capăt al firului.

— Am recunoscut sunetul minunaților tăi ochi limpezi.

Și atunci, a început o perioaddă extraordinară, mai tandră și sentimentală decât și-ar fi putut ea imagina vreodată. Realitatea a depășit atât de mult visele ei cele mai nebunești. Săptămâni la rând au făcut plimbări lungi, s-au întâlnit la o ceașcă de cafea sau au mers ore întregi cu mașina prin câmpie. Se legaseră cu o prietenie ciudat de intimă, a cărei sursă totuși atât de spontană le era necunoscută. Puteau vorbi la nesfârșit, apoi, de comun acord, să tacă la fel de mult timp, fără ca tăcerea să-i despartă.

Jay păstrează totuși o anumită rezervă puțin distantă pe care ea a remarcat-o de la început. El n-o atinge practic nicio-

dată, dar dacă o conduce undeva sau o ajută să intre sau să iasă din mașină, totuși uneori o atinge ușor cu un sărut blând. Ea nu-l grăbește. Într-o zi el va uita de aceste rețineri și va veni spre ea.

Și astăzi, iată că s-a întâmplat.

Când îi deschide ușa, știe deja că seara asta va fi o seară specială. El poartă niște blugi strâmți și comozi, o cămașă albă descheiată la gât sub o haină de antilopă. Ea în schimb poartă o rochie mult prea elegantă în comparație cu el și se simte derutată. Jay ghicește asta dintr-o privire.

— Nu-ți pune rochia asta astă seară, zice el. Nu este potrivită pentru locul unde te duc. Pune-ți mai degrabă blugii și un pulovăr bun, te vei simți mai în largul tău.

Ea se supune fără să protesteze și se întoarce în camera ei ca să se schimbe în ținută obișnuită.

— De ce? Unde mergem? întreabă ea prin ușa întredeschisă.

— Noaptea este superbă, cu un cer fără nori și cu o lună splendidă. Este un moment de vis pentru a înălța un zmeu.

— Un zmeu! se miră Solène ieșind din cameră.

El îi zâmbește amuzat.

— Ei, da! Vino cu mine.

Un pic nedumerită, ea urcă în Volkswagen-ul lui și zărește pe bancheta din spate gheme de sfoară și bucăți dintr-un zmeu demontat. Jay se instalase deja la volan și, cu o mișcare rapidă, se apleacă spre ea și o sărută ușor pe obraz, ca atingerea unei aripi de fluture.

— De ce? întreabă Solène zâmbind.

— Pentru a-ți mulțumi că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu.

O sărută din nou și demarează. Este mai degrabă frig și străzile sunt pustii. Doar câteva felinare străpung întunericul cu lumina lor în timp ce mașina se îndreaptă spre nordul orașului.

— Unde mergem?

— În parcul forestier. O să avem acolo tot locul de care avem nevoie.

— Dar nu este închis noaptea?

Jay îi face malițios cu ochiul.

— Ba da, dar eu am intrările mele particulare.

Parchează mașina pe o stradă liniștită unde copacii mari și negri stau de pază ca niște santinele și se îndreaptă apoi amândoi pe o potecă îngustă spre o poartă mare de fier. Ajunși aici, Jay, fără să spună un cuvânt, arată cu degetul spre o portiță din apropiere care a rămas deschisă și se strecoară repede amândoi. Mână în mână, merg tăcuți o vreme. Urcă acum o pajiște mare în pantă și, când ajung în vârf, se întorc unul spre altul și se privesc. Luna le luminează chipurile cu o lumină stranie, ireală. Dincolo de pajiște, dealurile se unduiesc acoperite cu crânguri și iarbă înaltă. Amândoi încep să asambleze zmeul și, chiar dacă nu este nevoie să vorbească în șoaptă, schimbă câteva cuvinte cu voce scăzută.

— Cât de frumos este aici noaptea, zice Solène.

— Nu-i așa? Îmi place să vin să mă plimb atunci când vreau să fiu sigur. Sub acest copac am scris *Bijuterii imaginare.* Când am terminat poemul, am luat acest zmeu și l-am înălțat cât de sus am putut.

Mâinile Solènei tremură de emoție când încearcă să lege coada zmeului. Apoi, cu privirea scânteind de plăcere, i-l întinde. Aerul rece al nopții o face să frisoneze. Jay îi înconjoară atunci umerii cu un gest protector.

— Ai zice că este un loc bântuit, murmură el. Copacii seamănă cu niște fantome uriașe și am impresia că am fost transportat într-o lume necunoscută.

Solène închide ochii și razele lunii îi luminează chipul palid cu o lumină venită parcă din interior. El o strânge mai tare de umeri.

— De aceea îmi place să vin aici noaptea. Poți să iei contact cu realitatea. Această colină pe care ne aflăm parcă este un tumulus al unui oarecare ritual păgân.

Ea dădu din cap cu o privire gravă, în timp ce el începe să deruleze coada lungă a zmeului care sclipește misterios în întuneric. Jay îl desfășoară cu grija pe care ar avea-o un copil pentru jucăria lui cea mai prețioasă. Coada zmeului se întinde, împodobită cu stele aurii și cornuri de lună argintii.

— Este minunat! șoptește Solène. Și atât de mare!

Jay dă din cap aprobator.

— Ai să-l vezi când se înalță pe cer. Captează lumina și apoi o reflectă. De fiecare dată, poliția primește apeluri de la oameni care cred că văd o farfurie zburătoare.

Solène ține ferm în mână mosorul cu sfoară în timp ce Jay se îndepărtează cu zmeul.

— Atenție! strigă el din întuneric. Eu am să alerg ca să-l lansez și, de îndată ce va prinde vânt, am să strig și am să-i dau drumul. Ține sfoara ușor întinsă.

Ea îi aude pașii repezi pe iarbă și-i urmărește cu privirea silueta înaltă și agilă care se apropie apoi o depășește.

— Haide! aude ea brusc.

Simte mosorul învârtindu-i-se în mână în timp ce degetele ei controlează încet tensiunea sforii. Jay aleargă oblic, ținând încă sus zmeul ale cărui aripi se întind în vânt. Deodată el îi dă drumul și acesta urcă aproape vertical. Sfoara alunecă repede printre degete. Iată acum zmeul ajuns la înălțimea marilor copaci. Oare o să se agațe? Nu. Urcă mai sus și se conturează acum pe cer în lumina lunii.

— Mai dă sfoară. Repede! strigă Jay.

Cu mâna ei liberă, Solène apucă un alt ghem și leagă sfoara de cea de pe mosor. Răsuflând din greu, Jay vine alături de ea și o cuprinde de talie. O pasăre imensă plutește liberă acolo pe cer. Coada ei lungă scânteiază și fâlfâie în vântul nopții.

— Privește cât este de lungă! strigă Solène, emoționată.

— Are mai mult de opt metri. Aurul și argintul scânteiază ca niște pietre prețioase, remarcă Jay.

Continuă s-o țină de mijloc și o conduce către un stejar bătrân care domină colina, ca să se așeze împreună lângă trunchiul lui. Sfoara se întinde și slăbește între degetele atente ale Solènei în timp ce zmeul se luptă cu vântul în înaltul cerului. Rămân amândoi mult timp să contemple sclipirea intermitentă a luminilor lui scânteietoare. Apoi, capul brunet se apleacă spre cel blond și vocea lui Jay se aude șoptind.

— Mi-am pus multe întrebări în privința ta, Solène, de prima dată când ai venit la cursul meu.

Solène tresare, surprinsă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să fie remarcată de Jay chiar din prima zi. Cu o mișcare bruscă, el se răsucește și se întinde pe iarbă, cu capul pe genunchii fetei.

— Încă de la început, m-am gândit că ești altfel decât celelalte. Chiar de când am citit cu voce tare primele versuri ale poemului.

— Vorbești despre *Vânt de toamnă?*

În întuneric, ea îi bănuiește zâmbetul.

— Îți amintești deci. Am simțit imediat cât de mult îți mergeau la inimă acele versuri. De altfel, și mie; este unul dintre poemele mele favorite. Și tu reacționezi la fel ca mine.

— În ziua aceea, m-ai făcut să descopăr poezia, mărturisește Solène emoționată.

El rămâne o clipă tăcut, apoi oftează.

— Mulțumesc, este foarte important pentru mine, zice el răsucind între degete un fir de iarbă. Când am citit cuvintele tale de la sfârșitul lucrării, am... am înțeles că cineva are încredere în mine. În ceea ce mă privește, nu credeam prea mult în reușita mea, adaugă el întorcându-se ca s-o privească.

— Te înșelai, acum ai dovada. Și-ți meriți pe deplin succesul.

El îi pune mâinile pe umeri și o împinge ușor ca s-o facă să se întindă lângă el. Brațele lui puternice o cuprind ca într-un cerc cald și ea se lipește de el ca să-și ascundă fața pe umărul lui. Obrazul ei este moale când se lipește de al lui și buzele fierbinți și fragede când li se contepesc într-un sărut. Pe Solène o cuprinde o tandrețe imensă și-l înlănțuie și ea cu brațele. În clipa aceea, sfoara îi alunecă printre degete și-i scapă. Când deschide ochii, un șir lung de stele aurii și argintii se zbat nebunește pe cer și zmeul se înalță și coboară, descumpănit.

Ea scoate un țipăt care-l alertează pe Jay și arată cu degetul spre pasărea cea mare care pare pierdută.

— Nu-i grav, zice el sărutând-o pe gât. Acum zmeul este liber și va cădea acolo unde va vrea el.

— Cred că sfoara s-a agățat în ramuri. Încercăm s-o descurcăm? propune Solène.

— Nu acum. Poate să mai aștepte, spnse Jay care o cuprinde din nou cu brațele.

Sărutul care-i unește este lung, ireal ca și cum ar aparține eternității. Fata se înfioară sub adierea rece și se cuibărește la pieptul lui Jay.

— Ți-e frig, zice el. Nu mai stăm aici.

Îi întinde mâna ca s-o ajute să se ridice și, traversând în sens invers parcul, revin la mașină.

— Unde mergem? întreabă Solène.

— Am putea merge să mâncăm ceva cald la *Del Rio.*

— Cu plăcere. Înainte de orice, propun să bem un grog irlandez.

Jay începe să râdă, încântat.

– Excelentă idee! Ești chiar genul de femeie cu care eu mă înțeleg.

Solène zâmbește.

— Chiar așa crezi?

Și privirile li se întâlnesc îndelung.

— Bineînțeles.

În timp ce mașina demarează, fata se întoarce o ultimă oară spre colină. Zmeul plutește încă pe deasupra copacilor, unduindu-și în voie pietrele prețioase de pe coada lui lungă.

— Ți-am pregătit o surpriză la *Del Rio,* o anunță Jay în timp ce conduce. Astă-seară va cânta acolo o orchestră irlandeză cu instrumente vechi. Cântecele pe care le vor cânta au, unele, mai bine de o mie de ani. Nu cunosc nimic mai frumos ca această veche muzică celtă.

Și este adevărat. Când deschid ușa braseriei, un val de aer cald le aduce la urechi muzica dulce și totuși ușor aspră, veselă și totuși nostalgică, evocând în același timp colinele verzi și câmpia sălbatică. În clinchetul paharelor și hărmălaia vocilor, Jay o conduce spre masa cea mare rotundă. Toată lumea pare să-l cunoască. Este întâmpinat cu strângeri de mână și cu bătăi amicale pe umăr. Jay o prezintă pe Solène dar ea pierde repede șirul numelor celor prezenți.

Înainte, ea nu era decât spectatoare. Acum, într-o stare de emoție deosebită, face parte din cenaclul lui Jay, ceea ce nu îndrăznise să spere vreodată. Nu mai este doar una dintre studentele anonime al căror idol este Jay; este cea pe care a ales-o.

Se așează la masă și, curând, două groguri aburinde apar în fața lor. Cucerită în întregime de muzică, Solène își pune capul pe umărul lui Jay și ascultă orchestra cântând o veche baladă. Fluierul începe, sfâșietor de blând, apoi domină melodia, din ce în ce mai repede, până ce toată sala bate din palme măsura și cântă referenul.

— Parcă aș visa, murmură Jay la urechea Solènei.

Ea îi simte răsuflarea caldă pe gât răvășindu-i ușor șuvițele mătăsoase de păr blond. Îl vede scoțând din buzunar un vechi briceag cu două lame cu care începe să graveze ceva pe masă.

— Toată seara asta, am avut impresia că mă aflu în Irlanda, îi explică el. Pentru mine, nu este doar o țară, este bijuteria mea imaginară, cea pe care o am în suflet.

Ea se strânge mai aproape de el și-l sărută tandru pe obraz.

— Putem încerca s-o facem să devină reală.

El zâmbește și continuă să scrijelească masa.

— Firește, putem oricând încerca.

Astfel s-au născut în lemnul vechi al mesei cuvintele *Bijuterii imaginare.* Solène le pipăie cu degetele ca pentru a le face să fie veșnice iar Jay îi cuprinde mâna în palma lui.

Orchestra irlandeză continuă să cânte, învăluindu-i cu vraja melodiilor, când legănate de acordurile unei balade lente, când tânguitoare ca într-un cântec de dragoste; curând însă, melodia devine foarte rapidă, făcându-i pe dansatori să se învârtă nebunește, ca un animal sălbatic cuprins de o furie oarbă. Și mulțimea de pe margine, prinsă de acest vârtej, începe la rândul ei să bată din picioare și să cânte.

Timpul zboară, fără ca Solène să-și dea seama dacă trec minute sau ore. Acum, Jay o prinde de mână și o conduce spre

ieșire. Ajung la mașină și, în timp ce conduce pe străduțele liniștite, continuă s-o țină de mână. Ea nu știe încotro o duce, dar asta nu mai are importanță.

— Aici locuiesc, zice el parcând în fața unei case vechi albe.

Sare din mașină și Solène, puțin cam încordată, îl urmează. El se îndreaptă spre grădina imobilului, deschide o ușă și se dă la o parte ca s-o lase pe fată să intre, pune un disc, aprinde focul pregătit deja în șemineu. Flăcările cu lumina lor par să-i toarne în bronz liniile îndrăznețe ale profilului. Vine și se așază lângă ea și rămân astfel, tăcuți, ascultând muzică.

Foarte încet, cu o abilitate care o face să se înfioare, degetele lui Jay îi mângâie mâna. Nu o privește și amândoi par hipnotizați de foc. Apoi, degetele lui urcă de-a lungul brațului ei, calde, ferme și blânde, ajung la ceafă și o strâng ușor. Se întoarce în sfârșit spre ea, o cuprinde în brațe și își cufundă privirea verde în ochii ei. Solène este cuprinsă de teamă și timiditate, încearcă să întoarcă ochii, stânjenită.

— Solène, să nu mă părăsești, murmură el.

Vocea îi este șoptită dar sigură, aproape autoritară, ceea ce o face pe Solène să-și oprească mișcarea, să-l privească și să se întrebe ce încredere poate avea în acest bărbat pe care abia îl cunoaște și care totuși o atrage atât de mult. Îl privește întrebător. Umbrele și luminile focului îi accentuează contururile ascuțite ale pomeților și i se pare că expresia ochilor verzi se schimbă. Strălucirea lor pare străbătută de licăriri triste și tandre.

Când el își pune încet buzele pe ale ei, toate îndoielile sunt alungate. Nici urmă de stânjeneală sau timiditate. El o cuprinde în brațe, strângând-o din ce în ce mai tare ca și cum ar avea o cumplită nevoie de ea. Privirea îi este în același timp luminoasă și pătimașă. Sărutările, la început rezervate, devin din ce în ce mai înflăcărate, mai lungi.

Solène se lasă pe spate pe canapea, îl atrage spre ea; el îi mângâie brațele, umerii, îi atinge ușor sânii. Cu o încetineală chinuitoare, el începe să desfacă nasturii bluzei de sus în jos, dar nu o deschide complet. Se oprește și o privește întrebător. Ea murmură abia auzit un *da*.

Buzele lui sunt calde pe pielea fină a gâtului ei. Sărutări ușoare ca aripile de fluturi coboară spre rotunjimile sânilor care i se oferă. El își ascunde fața în șanțul mătăsos și o ține strâns în brațe. Solène este cuprinsă de fiori, se lasă în voia lui. Și totuși, parcă un strigăt urcă din adâncurile ființei ei, un strigăt de triumf și bucurie pentru că acceptă să-l urmeze oriunde el va vrea s-o ducă.

Mâinile mângâietoare continuă s-o dezbrace. Acum ea este goală în fața lui, dăruită și tremurătoare, și totuși arzând de o dorință pe care n-o mai cunoscuse până acum.

— Ah! Solène! șoptește el.

Brusc însă expresia lui se schimbă, devine încordată, aspră. Se îndreaptă și se îndepărtează ușor de ea. Buimăcită, Solène rămâne o clipă nemișcată, apoi îi atinge brațul cu o mână temătoare.

— Jay?

Mai întâi el nu răspunde, apoi oftează și revine spre ea. Solène insistă.

— Ce se întâmplă, Jay?

El face un gest de a întinde mâna dar o retrage brusc, ca și cum s-ar teme că se arde dacă o atinge. Privește spre foc.

— Nu este posibil, se mulțumește el să zică.

— De ce? întreabă ea ridicându-se, cu ochii măriți. Și eu vreau. Ar fi ceva minunat între noi.

Cu o privire ațintită în continuare spre foc, el spune pe un ton obosit:

— Solène, tu abia dacă mă cunoști.

— Mi-ai spus că te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți.

— Da, dar asta sub clarul de lună… pe colină. La lumina zilei, este altceva. Ceea ce vreau să spun este că… este că… eu sunt o ființă foarte secretă. Încă nu mă cunosc nici eu prea bine.

— Este normal, îl liniștește Solène cu blândețe. Viața ta e pe cale să se schimbe atât de repede. Dar asta nu mă miră. Am știut-o întotdeauna. Amintește-ți, Jay, eu ți-am spus să îți urmezi steaua.

El zâmbește, dar zâmbetul lui este îngrozitor de trist.

— Tocmai asta încerc să-ți explic. Steaua mea… nu este aici. Vreau să plec.

Ea tresare și își înăbușă cu greu un țipăt.

— Unde?

— În Irlanda. Întotdeauna am visat să merg să trăiesc acolo ca să pot scrie. N-am crezut niciodată că acest vis este realizabil, dar acum mi se deschid atâtea posibilități.

Solène se ridică.

— Privește-mă, Jay, zise ea foarte calm.

Ochii îi scânteiază și, înconjurat de părul de culoarea mierii, chipul ei este atât de pur și de copilăresc încât privirea lui Jay se înduioșează.

— Du-te în Irlanda, Jay. Trebuie să mergi pe drumul tău. Nici tu nici eu nu vom uita ce s-a petrecut astă-seară între noi. Pleacă acum în Irlanda, eu te voi urma mai târziu.

El tresare și se retrage ușor.

— Atenție, Solène. Mă tem că mergi prea repede.

— Și de ce mă rog? Ce ar mai trebui să așteptăm? strigă ea cu înflăcărare.

— O mulțime de lucruri. De fapt, totul. Fie că vrei sau nu, tu ești un copil, Solène. Și, din anumite puncte de vedere, și eu.

— Așadar vrei să spui că momentele pe care le-am împărtășit amândoi nu au nici o importanță?

El nu-i răspunde și ea îl întreabă din nou cu și mai multă intensitate. Jay pare să se gândească și, atunci când vorbește, își cântărește cuvintele.

— Tocmai am petrecut împreună o seară delicioasă. Să n-o stricăm lăsând cuvintele s-o ia înaintea gândurilor.

Ochii fetei se umplură de lacrimi dar și le reține din toate puterile.

— Asta-i tot? Vrei să spui că am fost doar mica ta prietenă de moment?

— Dacă preferi să vezi astfel lucrurile... răspunde Jay cu un oftat.

Solène se crispează. Trupul ei gol pare de aur și bronz în lumina jucăușă a flăcărilor. Dar nici nu-i pasă că se află astfel expusă, se gândește doar cu câtă naivitate se oferise. Ar vrea să-l rănească în aceeași măsură în care o rănise el.

— Ești un laș, Jay Monahan. Era gata să-ți dăruiesc tot ce îți pot eu dărui. Dar ție îți este atât de teamă încât n-ai în minte decât un gând, să fugi. Să fugi și atâta tot.

Își ia hainele și începe să se îmbrace, așteptând răspunsul lui. El însă, cu fața încremenită, nu spune nimic. Neputincioasă în fața tăcerii lui, ea îi aruncă în față cu violență:

— Crezi că eu nu sunt decât un copil. Astă-seară ai fi putut să faci din mine o femeie. N-ai vrut. Nu te interesează decât propria ta persoană și superbul tău viitor.

Solène este în picioare, în fața lui, dar el nici nu se clintește. Trăsăturile îi par turnate în bronz. Atunci, cu pumnii strânși de furie, ea îi strigă cu o voce tremurată:

— Du-te dracului, Jay Monahan Burton!

Și își ia haina, aleargă spre ușă, o deschide larg, iese trântind-o violent și se pierde în noaptea rece.

Nu vreau să-l mai văd niciodată, își repetă ea în furia și disperarea ei.

Dar știe foarte bine că se amăgește. Îl va vedea la universitate și va merge la cursurile lui, pentru că în adâncul sufletului, inima îi șoptește că nimic nu va putea distruge clipa fermecată care i-a unit astă-seară.

*

Săptămâna următoare, ea se strecoară la locul ei obișnuit din amfiteatru ca să asiste la cursul lui Jay. Inima îi bate cu putere la gândul că îl va vedea apărând și că se va lăsa prinsă iarăși în plasa farmecului lui de care ea nu poate să scape.

Va aștepta însă în zadar. El nu va veni. După o așteptare de vreun sfert de oră, în amfiteatru intră un bărbat cu părul de culoarea nisipului și cu o mustață răvășită, și anunță că el va prelua cursul. Spune că se numește Tim Swenson și că este un prieten al lui Monahan.

— Domnul Monahan tocmai și-a dat demisia, le explică el. Dorește să se consacre în întregime meseriei sale de scriitor și noi îi urăm cu toții noroc în acest demers. Acum…

Solène nu mai ascultă. Izolată în mijlocul colegilor ei, își rememorează cuvintele furioase pe care i le-a aruncat în față și o cuprinde tristețea. Dar acum este prea târziu, prea târziu pentru viitor. Nu mai rămâne decât regretul trecutului.

Cursul decurge fără ca ea să ia parte la el și după ce se termină, după ce toți studenții au ieșit, ea rămâne încă mult timp aici, nemișcată, retrăind fiecare amănunt al teribilei scene din

apartament. Apoi iese și începe să meargă la întâmplare pe străzi, tremurând toată, ca un animal hăituit care fuge încotro vede cu ochii. Nu știe unde se duce, încercând doar să își ușureze suferința prin mișcarea mecanică a mersului. Se trezește la intrarea din parcul forestier.

Ezită la început, apoi împinge portița. Începe să alerge pe iarba atât de moale, atât de verde la lumina zilei. Ajunge fără să știe cum, în vârful colinei unde a trăit acele momente de fericire cu atât de puține zile în urmă. Rămâne îndelung aici, în picioare, nemișcată, și ochii i se umplu de lacrimi; acestea i se preling pe obraji apoi se rostogolesc pe gât.

Deodată, îi atrage atenția o mișcare. Acolo, sub ramurile groase ale unui copac, licăriri aurii și argintii se agită sub adierea blândă a vântului. Zmeul era prins între două crengi.

Solène scoate un ușor țipăt de surpriză și începe să alerge spre copac. Nu poate să ajungă la zmeu dar cu ajutorul unui băț reușește să-l desprindă și-l apucă cu îndemânare în timp ce acesta alunecă de-a lungul trunchiului.

Apoi se așază pe iarbă, își pune zmeul pe genunchi și îl privește mângâindu-l de parcă ar fi un copil. Din nou ochii-i sunt plini de lacrimi și, de data asta, ea suspină încetișor în timp ce stelele aurii și argintii i se înfășoară pe mâini, devenite parcă și mai strălucitoare din cauza lacrimilor care cad peste ele.

Capitolul 3

— A dispărut cu viteza fulgerului. Jay întotdeauna a fost așa, zicea Tim privindu-și paharul pe care-l ținea în mână.

Ridică paharul spre Solène și adăugă pe un ton mai vioi:

— Știai că articolele tale din *Revue de Paris* despre dramaturgii contemporani au avut un mare răsunet aici? Începi să fii un specialist în acest domeniu.

— Specialist este un cuvânt prea mare, răspunse Solène, alungându-și amintirile.

— Eu pot să apreciez mai bine asta din moment ce mă ocup aici de această disciplină, zise Tim amical. De fapt, ultimul tău articol despre Jay Burton Monahan a reținut atenția decanului nostru. El și cu mine suntem de acord că analiza ta este extrem de corectă.

Solène îi adresă un zâmbet amabil.

— Mă bucur cu atât mai mult cu cât acesta este unul din motivele care v-au îndemnat să mă faceți să vin aici, chiar dacă este o slujbă cu jumătate de normă.

— Vom încerca să te ajutăm să găsești ceva mai satisfăcător, zise Tim dând din cap. Deocamdată nu prea sunt posturi libere. Este absolut normal să-ți dorești o slujbă cu normă întreagă.

— Mulțumesc, zise Solène, recunoscătoare.

Tim își luă servieta și se ridică.

— Trebuie să plec, nevastă-mea mă așteaptă. De fapt, dacă mă gândesc bine, astă-seară este o mică reuniune fără pretenții în biblioteca de la Angel Hall. Vino și tu, dacă poți.

— Cu plăcere, zise ea strângându-i mâna.

După plecarea lui Tim, se duse spre masa rotundă unde erau gravate cuvintele *Bijuterii imaginare.* Le reciti cu un oftat, apoi își goli paharul și se îndreptă spre ieșire. Când trecu pe lângă bar, Dave o interpelă:

— Știți, celălalt tip despre care vorbeam, cel de la secția de filologie…

— Da, ei bine?

— Tocmai mi-am amintit. A venit într-una din zilele trecute și s-a așezat la masa rotundă din fundul sălii. A rămas vreo două ore și în tot acest timp a scris ceva pe niște foi de hârtie. Asta vă spune ceva?

Solène zâmbi politicos.

— Nu, dar, oricum, mulțumesc că te-ai gândit. Cu siguranță că am să-l revăd zilele astea.

Tocmai voia să plece când îi trecu prin minte un gând.

— Dave? Așa, ca un fapt divers… Îți amintești ce a băut?

Dave se gândi o clipă, apoi fața i se lumină.

— Un grog, zise el fără să șovăie.

Cuvânul acesta i se păru Solènei a fi cuvântul destinului. Inima începu să-i bată cu putere, dar mai reuși să spună liniștită un „Mulțumesc, Dave“, înainte să iasă în strada însorită.

Simțea că în tot corpul i se răspândește un fel de energie vitală. Începu să meargă repede, știind foarte limepede unde se ducea și de ce se ducea.

Vechea portiță de fier a parcului forestier era întredeschisă și ea se strecură, cu siguranța că pătrunde într-un univers care-i aparținea. Crengile aplecate ale copacilor și câmpia verde din fața ei păreau s-o invite să intre. Liniștea și nemișcarea care domneau păreau să aștepte cele trei lovituri de gong ale unei scene unde actorii încă se pregăteau să intre. Pe măsură ce tânăra înainta pe poteca îngustă ce ducea la colină, puterea acestei percepții se întărea. Dacă orășelul Ann Arbor se schimbase în ultimii opt ani cu noile lui blocuri și magazine, parcul rămăsese neschimbat. Și, în timp ce mergea prin iarba înaltă și deasă, într-un decor inundat de soare, puterea permanenței naturii o copleși pe Solène.

Mergea fără o țintă precisă, dar brusc, îi veni în minte amintirea unui mic lac înconjurat de o pădurice de pini și avu dintr-o dată chef să fugă de căldura prea brutală a soarelui și să se adăpostească la umbra copacilor. Merse spre păduricea de pini al căror miros de rășină ajungea deja până la ea și curând pătrunse în austera singurătate a trunchiurilor înalte care, cu bolta lor întunecată, ascundeau cerul și păstrau o răcoare plăcută. Solène mergea cu un pas suplu pe care un covor gros de ace de pin îl făcea silențios. În această lume nemișcată și uriașă, era conștientă de ființa ei neînsemnată.

Undeva deasupra ei, departe, o adiere ușoară mișca ramurile mari a căror legănare abia putea fi ghicită cu ochii și urechile. Un zgomot de apă o făcu să se oprească. Deodată, foarte aproape, lacul apăru dintre copaci.

Un înotător solitar tocmai îl traversa, inconștient de o prezență umană. Mișcările îi erau largi și puternice, stârnind unde liniștite care veneau să moară încet la mal. Frumusețea acestei mișcări regulate în acest peisaj încremenit parcă în liniște, precum și un sentiment de oarecare familiaritate o copleșiră pe Solène.

Apa era atât de limpede încât regretă că nu era singură ca să se poată dezbrăca și să se scalde, dar cineva i-o luase înainte. Zări hainele înotătorului așezate frumos pe iarbă.

— Vino, apa este nemaipomenită, se auzi o voce.

Ea înaintă spre mal, ieșind din umbra pădurii. Preț de o clipă, soarele o inundă și o orbi. Înotătorul se ridică în picioare, cu apa până la talie, și-și scutură stropii care-i șiroiau pe față. Se priviră fix o clipă, și, simțind o lovitură puternică în piept, ea îl recunoscu. În aceeapi clipă, zâmbetul amical cu care el o întâmpinase încremeni. După un moment de tăcere ce păru să dureze de o veșnicie, ea vorbi prima.

— Bună ziua. Ce… ce mai faci?

— Bine. Pe tine nici nu este nevoie să te mai întreb. Am auzit vorbindu-se mult despre articolele tale în ultima vreme.

Solène abia putea să mai respire.

— Nici eu n-am nevoie să te întreb ce ai mai făcut. Știu tot, pentru că scrii. Despre tine se poate ști totul din piesele tale.

Zâmbetul nonșalant și ironic atât de bine cunoscut ei dispăru și pe chipul lui apăru pentru o clipă o expresie de nemulțumire. Apoi, din nou, îi reveni pe față expresia dezinvoltă.

— Chiar așa! zise el. Și totuși, realitatea și ficțiunea nu coincid întotdeauna.

El se aruncă în apă pe spate și ea îl observă cu atenție, fără timiditate, studiindu-i fiecare trăsătură, fiecare nuanță a expre-

siei lui. Se schimbase? Da, cu siguranță. Ea se înarmase pentru a-l regăsi pe acel Jay juvenil, romantic și ironic de care-și amintea. Dar nu se simțea deloc pregătită în fața bărbatului sigur pe el care se lăsa studiat cu o nepăsătoare siguranță. Cel mai rău lucru era însă faptul că farmecul lui era la fel de prezent, mai pregnant, mai profund, mai captivant. Privindu-l, o voce interioară îi șoptea că nu va reuși niciodată să și-l smulgă din inimă pe acest bărbat dacă nu reușește acest lucru din primele clipe ale reîntâlnirii lor.

Jay se lăsa să plutească pe apă și ea se întrebă dintr-o dată dacă nu cumva era gol. Și dacă el voia să iasă? Nehotărâtă, privi în jurul ei, neștiind ce să facă.

— De ce nu vii și tu să te scalzi? îi propuse el.

— Din păcate nu pot, n-am costum de baie.

Și ce dacă el o va considera mironosiță? La nici cinci minute de la reîntâlnirea lor, n-o să joace împreună cu el scene naturiste... Ea, care visase de atâtea ori la această întâlnire, iată că acum era total descumpănită. Firește, nu-și imaginase că-l va revedea în asemenea împrejurări. Se văzuse înconjurată de admiratori în momentul când i se decerna premiul Hopkins al criticii literare, iar pe el, undeva retras, sorbind-o din ochi. Sau poate acceptând din partea solemnei și intimidatei Ligi britanice un certificat onorific pentru lucrările sale; și privirile lor li s-ar fi întâlnit când acei domni bătrâni ar fi ridicat paharul în onoarea ei. Pentru a face față reapariției lui Jay în viața ei, în imaginație ea se plasase întotdeauna într-o poziție avantajoasă. Niciodată nu s-ar fi gândit că se va afla în fața lui pe malul unui lac, stângace și intimidată, privind cum apa se prelinge pe trupul lui gol și atletic.

— Nu te-ai schimbat, Solène, se auzi vocea lui liniştită. Semeni tot cu o căprioară speriată atunci când deschizi ochii aceia mari şi limpezi.

— Poate, îi replică repede Solène, dar s-au schimbat alte lucruri în mine.

El oftă.

— Probabil că ai dreptate. Păcat. Este adevărat că pe vremuri nu aveai pana atât de ascuţită. În ultimul tău articol, nu m-ai menajat deloc.

— N-am obiceiul să arunc flori autorilor, chiar dacă piesele lor au pe Broadway un succes fără precedent. Piesei tale îi lipseşte ceva, un element primordial. Trebuia să spun asta.

Ea se aşteptă ca Jay să protesteze, dar el nu făcu altceva decât să înoate şi să râdă uşor.

— Ar fi trebuit să ştiu, zise el ca pentru sine. Când este vorba despre mine, întotdeauna tu ai dreptate. Nu pot să scap de asta.

— Nu, nu poţi.

Cuvintele îi veniseră spontan în locul unui răspuns vag şi politicos. Dar nu avu remuşcări. Acesta era adevărul şi amândoi ştiau asta. Anii nu vor schimba niciodată această legătură nedefinită care-i unea.

— Ciudat. S-ar părea că legătura noastră ar fi continuat în ciuda absenţei. Eu mă dezvălui pe hârtie iar tu vii ca să-mi diseci inima şi sufletul.

— Nici chiar aşa, zise Solène zâmbind. Ştii bine că articolele mele nu sunt distructive ci doar lucide.

El o privi o clipă, apoi zise cu blândeţe:

— Ar trebui să te duci acolo, pe stâncile acelea, şi să te aşezi pe piatra cea mare. Eu am să rămân în apă la picioarele tale şi-ţi voi recita poeme până când am să te fac să te înalţi la cer.

„Își bate joc de mine“, gândi ea. „Suntem prieteni vechi, este adevărat, dar m-am schimbat. Acum sunt absolut în stare să-i țin piept și să nu dau prea mare importanță faptelor și gesturilor lui.“

— Da pentru prima propunere și nu pentru a doua, îi răspunse ea vesel.

Își scoase sandalele și-și ridică fusta ca să poată merge prin apa puțin adâncă până la stânci.

— Atenție, alunecă!

Într-adevăr, pietrele de sub apă erau acoperite de mușchi și alunecoase. Solène fu obligată să avanseze cu precauție până ce reuși să se prindă de piatra cea mare și s-o escaladeze. Se așeză și-și lăsă picioarele să atârne în apa răcoroasă, jucându-se cu valurile mici pe care le făcea Jay apropiindu-se.

— Perfect, zise el încântat. Acum vrei să-mi asculți ultimele opere? Voi face pe menestrelul.

Ea începu să râdă.

— Nu acum, Jay. Nu cred că sunt un bun ascultător în acest moment.

— Păcat, spuse el începând să înoate în fața ei. Credeam că-ți plac poemele mele.

— Știi bine că-mi plac.

Ea fu cât pe ce să adauge că el este cam vanitos, dar tăcu. Din câteva mișcări viguroase de brațe el se apropiase și, ridicându-se în picioare, cu apa șiroindu-i pe corp, o privi o clipă apoi declară grav:

— Sunt foarte fericit să te revăd, Solène. Sper că nu-mi porți pică.

Ea căută să-i evite privirea prea pătrunzătoare și minți cu zâmbetul pe buze:

— Firește că nu. Trecutul este îngropat, să nu mai vorbim despre el.

— Este oare posibil? întrebă el în timp ce în privire i se aprinse o luminiță.

— Ce vrei să spui?

— Nu ți se pare ciudat că ne aflăm aici, în acest parc, în același moment?

El își întinsese o mână pe sub apă și-i apucase un picior.

Solène se înfioră ușor dar îi răspunse pe un ton evaziv:

— Nu, nu mi se pare ciudat.

— Așadar, nu crezi în povești cu zâne? Totuși, eu aș fi crezut.

Mâna care-i ținea piciorul i se păru Solènei mult prea familiară. Se strădui să-și stăpânească plăcerea trezită de degetele lui Jay care trasa linii ca de foc în jurul gleznelor ei. Valuri calde, prea bine cunoscute, i se răspândiră în tot corpul.

— Încetează, te rog, Jay.

— Eu cred în povești, Solène, reluă el. Eu sunt prințul cel frumos care vine să-și caute iubita după o foarte lungă călătorie.

— Eu nu sunt iubita ta, îi replică Solène fără să-și dea seama cât era de vulnerabilă în poziția ei instabilă.

— Bineînțeles că ești. În povești, totul se realizează.

Degetele lui continuau s-o mângâie pe sub apă.

— Haide, Jay, încetează, îi ceru ea pe un ton nesigur. Nu mai sunt o școlăriță.

Ochii verzi o fascinau și nu era în stare să-și dezlipească privirea de ei.

„Lucrurile nu se petrec deloc așa cum mi-am imaginat eu“, își zise ea într-o străfulgerare.

Fusese ferm hotărâtă să-și păstreze controlul, și iată că era încolțită pe stânca asta, cu el gol în apă în fața ei. Trebuia să reacționeze repede.

Se agăță cât putu mai bine de piatră, își mișcă piciorul ca să și-l degajeze, dar Jay își strânse mai tare degetele pe glezna ei, încât Solène începu să alunece. Se cufundă încetișor și, când picioarele îi atinseră fundul apei, aceasta îi ajungea până la mijlocul coapselor.

— Oh, nu! gemu ea încercând să se agațe din nou.

Mâinile lui Jay urcaseră imediat ca s-o țină și acum îi încercuiau talia.

— Totul este în regulă? întrebă el atrăgând-o ușor spre sine.

— Totul va fi în regulă după ce-mi voi fi găsit echilibrul.

El o duse până la malul lacului și o puse încetișor pe pământul moale. Fusta udă i se lipise de picioare. Încercă să scape din brațele lui dar el o reținu.

— Nu pleca, Solène, murmură el. N-am să-ți fac nici un rău, îți promit.

— Ba sunt sigură că da, răpsunse ea zbătându-se ca să ajungă pe uscat.

Deodată, alunecă pe malul mlăștinos și ar fi căzut dacă el n-ar fi prins-o cu un gest rapid ținând-o ferm în brațe.

— Nu-ți fie teamă, zise el.

O strângea din ce în ce mai tare lângă trupul său gol.

— Jay, nu… te rog, bâigui ea.

El n-o asculta și-și ascunse fața la umărul ei.

— Uitasem cât ești de frumoasă, Solène, zise el cu o voce răgușită. Acum că te-am revăzut…

Mâinile lui rătăceau pe trupul ei, dornice de căldura ce se degaja prin țesătura fină și udă a rochiei. Solène începu să

tremure. Atunci, el îi cuprinse fața în cupa mâinilor și-și cufundă privirea în ochii ei. Rămaseră astfel îndelung, ochi în ochi. În sfârșit, Solène, fără să-și dea seama ce face, își puse brațele pe după gâtul lui Jay și închise ochii, savurând deja sărutul pe care-l aștepta.

Acesta fu lung și blând, ca și cum ei ar fi vrut să regăsească în liniște un trecut care devenea acum prezent. Solène se abandona, uitând de toate hotărârile luate înainte. Dar când el începu să deseneze cu buzele mici cercuri care coborau de-a lungul gâtului, începu să se zbată.

— Nu, Jay, nu…

Potesta atât de slab încât crezu că el nu-i va da atenție, dar dimpotrivă el ridică imediat capul, ceea ce făcu să-i cadă pe frunte șuvița de păr negru.

— De ce nu? întrebă el cu o voce voalată.

— Nu se poate… după atâția ani…

Ei îi era greu să se exprime și el o întrerupse.

— Ba da, se poate. Aștept de prea multă vreme această clipă.

Și, când se aplecă să-i sărute cu sete buzele, mâinile lui puseră stăpânire pe trupul ei.

— Vezi bine, murmură el, îți dorești la fel de mult ca mine.

— Dar este o nebunie! strigă ea.

— Dimpotrivă, replică el aproape violent. Dacă tu nu crezi în povești, ai măcar încredere în destinul care ne conduce inexorabil unul spre altul

Ea se lăsă în voia lui, nemaiavând putere să discute sau să reziste dorinței care o făcea acum să tremure. Buzele lui, calde și lacome, puseseră stăpânire pe ale ei. Degetele lui abile îi dezgoleau umerii și sânii pentru a-i mângâia încetișor. Fata

simți că n-o mai țin picioarele, că sângele îi curge mai repede prin vene ca pentru a ieși în întâmpinarea dorinței lui evidente.

Jay o strânse la piept cu un geamăt surd.

— Oh! Colleen… șopti el pe un ton pătimaș.

inima Solènei încetă să mai bată.

— Cum?

El deschise ochii.

— Nu-i nimic. Voiam doar să spun…

Crunta dezamăgire care o sufocă îi transformă dintr-o dată dorința într-o furie oarbă. Ea se retrase.

— Nu-mi pasă ce voiai să spui. Aici nu este nici o Colleen, ci eu.

— Știu foarte bine, furioaso. Haide, vino.

El încerca s-o cuprindă din nou în brațe, dar ea se eliberase și acum își punea la loc umerii rochiei.

— Nu-i nevoie să mai spui nimic. Jocul ăsta a durat și așa prea mult.

— Dar nu înțelegi, zise Jay, de data asta furios.

— Ba înțeleg foarte bine, îi replică rece Solène. Este deci inutil să-mi mai explici. Te las să te îmbraci.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, își luă sandalele și se îndreptă spre păduricea de pini care o separa de câmpie și de ieșirea din parc.

*

Dacă Solène n-ar fi acceptat invitația lui Tim, pentru seară, s-ar fi dus să se culce după ce ar fi mâncat în grabă ceva, ca să nu se mai gânească la acel nefericit incident. În vreme ce făcea

o baie bună ca să-și îndepărteze urmele de noroi din lac, se gândea cu tristețe că n-avea nici măcar un pat la dispoziție. Mobilele ei urmau să sosească abia a doua zi și era mai plăcut să-și petreacă o parte din seară la o recepție decât înfășurată într-un sac de dormit pe jos.

Își puse o rochie lejeră imprimată cu alb și albastru, sandale cu tocuri înalte, își pieptănă părul în coc, lăsând libere doar câteva bucle care să-i încadreze fața, și apoi se parfumă. Simțindu-se din nou bine și sigură pe ea, plecă spre braseria cea mai apropiată și comandă o pizza pe care o mâncă cu poftă, străduindu-se să nu se mai gândească la Jay Burton Monahan.

Îi trecu prin minte amintirea scrisorii neexpediate găsită în teancul de scrisori vechi. Niciodată nu va mai putea trimite o asemenea scrisoare. Numai la acest gând se înroșea toată. Dacă el ar citi-o, și-ar da imediat seama de rolul pe care-l jucase în viața ei. Chiar dacă, din amabilitate, n-ar râde de ea pe față, ar fi îngrozitor să-și imagineze că lui îi este milă de ea. O asemenea posibilitate era insuportabilă.

Ce ironie a sorții! În toți acești ani, ea își spusese: „Dacă măcar el ar ști…" În ziua aceea rece și vântoasă când scrisese acea scrisoare, tocmai se întorsese de la Ithaca. Izolată și singură, era o mângâiere pentru ea să aibă mintea bântuită de imaginea lui în această perioadă de adaptare la o nouă viață. Apoi zilele trecuseră pe nesimțite: își făcuse prieteni, amintirile se mai estompaseră, duioase de acum în memoria ei. Până la urmă, pusese scrisoarea în cutia veche de pantofi…

*

Solène ieși din braserie și se îndreptă agale spre Angel Hall, o clădire mare din piatră albă care oferea o fațadă frumoasă cu colonade. Urcă treptele de la intrare și zgomotul vocilor, clinchetul paharelor o conduseră spre bibliotecă unde se ținea întrunirea. Când intră în încăpere, atmosfera era destinsă, caldă, și nu regretă că venise.

În vreme ce ea se plimba, cu un pahar în mână, surâzătoare, de la un grup la altul, un râs pe care-l cunoștea foarte bine îi atrase atenția. Jay Monahan era în picioare la celălalt capăt al sălii, foarte anturat. Începu să-l observe, curioasă să-l compare pe Monahan cel de astăzi cu cel pe care-l păstrase în amintire. Admiratorii lii erau în cea mai mare parte admiratoare. De altfel, două dintre ele îi erau atât de aproape încât aproape că-i atârnau de braț. El le răspundea pe rând, politicos, întrebărilor, dar privirea îi rătăcea dincolo de ele, căutând parcă ceva sau pe cineva.

Când întâlni privirea Solènei, flăcările întunecate aruncate de ochii lui o țintuiră pe loc. Citea în privirea lui intensă un amestec de furie și încă ceva nedefinit.

În clipa aceea, o mână se puse pe umărul lui Jay și el se întoarse pentru a-l vedea pe Tim salutându-l cât se poate de cordial, zâmbindu-i larg.

— Iată-l pe cel care, acum opt ani, mi-a lăsat în cârcă două cursuri de ținut tocmai când eu aveam de susținut niște examene, zise Tim destul de tare ca să-l poată auzi toată lumea.

Jay îi replică zâmbind ironic.

— Exact, dar abia așteptai asta, Tim. În plus, recunoaște că acest surplus de studenți ți-a dat șansa să-ți întâlnești viitoarea soție.

— Așadar, te-ai însurat cu una din elevele tale? întrebă o voce curioasă.

Jay și Tim începură să râdă.

— Nici gând, răspunse Tim. Era infirmiera care m-a tratat de epuizarea de la sfârșitul semestrului.

Urmă un hohot de râs general și Tim îl scutură din nou amical pe Jay.

— Haide la bar să bem ceva împreună.

Solène deveni brusc nervoasă și ezită o clipă. N-avea nici un chef să se afle față-n față cu Jay în mulțimea asta. Se îndreptă deci spre ușă, străduindu-se să nu fie remarcată. Înainte să iasă, mai aruncă o privire spre Jay și văzu că acesta continua s-o fixeze, indiferent față de prietenii care-l înconjurau. Plecă în grabă.

— Dacă n-aș cunoaște toate dedesubturile universității noastre, aș putea crede că dumneata ești fosta logodnică sau nevasta lui Jay Monahan.

În ușă se afla o tânără femeie a cărei siluletă i se părea Solènei familiară. Părul castaniu era împodobit cu o floare roșie spre ceafă și cerceii de aur ca niște inele mari îi atârnau la urechi punându-i în valoare finețea trăsăturilor. Purta o rochie roșie cu o fustă amplă plisată și un corsaj mulat.

— Nici una nici alta, zise Solène. Eu sunt principalul lui critic literar.

— Așadar dumneata ești Solène Lawrence.

— Da, dar de unde știți? întrebă Solène surprinsă.

— Tim Swenson mi-a vorbit de dumneata.

Tânăra femeie în roșu își aprinse o țigară și trase un fum.

— Ciudat, după felul în care-l priveai, aș fi crezut că…

Se opri, se gândi o clipă, apoi reluă:

— La urma urmei, nu… Oricum, n-are importanță.

Întinse o mână amicală.

— Aici toată lumea mă știe sub numele de Colleen.

— Colleen!

Inima Solènei începu să bată cu putere. Femeia râse.

— Să zicem că aproape toată lumea. De fapt, mă cheamă Deirdre McInnis, un nume care va fi curând, sper, foarte cunoscut publicului. Dar atâta vreme cât joc în această piesă, sunt Colleen O'Shoughnessy.

— Ah! făcu Solène ușurată. Am crezut că vă numiți întradevăr Colleen.

Deirdre râse copios în timp ce dădea drumul fumului pe care-l inhalase.

— Dacă vrei să știi, adevăratul meu nume este Norma Grosberg, dar asta rămâne între noi.

— V-am văzut jucând în ultima piesă a lui Jay. Ați fost minunată, zise cu căldură Solène.

— În *Plecarea spre Killaha?*

— Da, mi-ați plăcut în mod deosebit în ultima scenă, tirada aceea în care spuneți că plecați pentru totdeauna.

— Vorba vine pentru totdeauna. Și credeam că voi spune adio lui Colleen. Dar Jay ne oferă acum o nouă piesă, tot cu Colleen, o piesă a cărei acțiune le precede pe celelalte două. Dacă va trebui să mai joc și a patra oară acest rol, voi fi iremediabil catalogată, n-am să mai reușesc să ies din acest gen de personaj.

— Oh! În nici un caz! V-am văzut în retrospectiva Cole Porter, în care ați avut un imens succes.

— Mulțumesc, ești drăguță. Este ciudat, am jucat de acum în multe alte locuri, dar să vin aici pentru o singură reprezentație, mi se pare aiurea. Nu-mi place să părăsesc New York-ul și pe Ted.

— Soțul dumneavoastră? se hazardă Solène.

— Nu, zise Deirdre zâmbind. Mi-am făcut suma cu mariajul. Ted este un prieten foarte vechi.

În clipa aceea un hohot de râs venit dinspre bibliotecă ajunse până la ele și cele două femei se întoarseră. Se auzi vocea lui Jay și râsetele încetară. Solènei i se păru că vorbește despre jurnaliști. Aruncându-i lui Deirdre o privire de scuză, reintră în sală.

— Da, zicea Jay pe un ton ironic. Cu siguranță că avem nevoie de critici. Dar pe critici cine o să-i critice? Eu propun să lansăm un jurnal consacrat teatrului. Vom aduna în el articole scrise despre diferite piese și, la rândul nostru, ne vom spune și noi părerea.

Râsetele izbucniră din nou și chiar Solène nu reuși să se abțină să zâmbească. Se gândea el oare la ea în mod deosebit? I se trezi curiozitatea și ascultă întrebările care țâșneau din toate părțile.

— Când ați devenit producător? întrebă o voce din fundul sălii.

— Acum doi ani. Unele comentarii apărute despre teatrul modern m-au îndemnat.

— S-ar putea deci să nu prea mai aveți timp de scris.

— Nicidecum, răspunse Jay cu un zâmbet. De îndată ce voi pleca din Ann Arbor, încep să scriu o nouă piesă.

— Aveți un motiv deosebit că ați ales Ann Arbor pentru această reprezentație? se auzi o voce bărbătească.

Solène ciuli urechea.

— De fapt, această piesă am scris-o aici. Așadar locul mi se pare potrivit.

Solène fu surprinsă. Nu știa că, pe vremea aceea, el scria deja teatru. Ce mai avea oare să descopere?

— Puteți să ne spuneți dacă tânărul poet, eroul principal al piesei este un autoportret?

— Mai mult sau mai puțin recunoscu cinstit Jay. De fapt, în toate personajele piesei există ceva din mine.

— Chiar și în Colleen? întrebă ironic o voce tânără.

Jay nu răspunse imediat și zâmbetul lui arăta că gândul îi zburase departe.

— Iată o întrebare dificilă. Cu siguranță că și Colleen este o parte din mine, dar are o personalitate proprie.

— Și care este numele ei în realitate? insistă vocea.

Jay refuză să cadă în capcană evitând-o printr-un râs scurt. Atunci interveni o voce gravă, profesorală.

— Pentru dumneavoastră, caracterul lui Colleen reprezintă trădarea?

— În ce fel? întrebă Jay încruntându-se.

— Pentru că vă părăsește — oh! scuzați-mă — pentru că-l părăsește pe erou după ce-i promisese că va rămâne întotdeauna alături de el, la bine și la rău.

— Este o manieră de a vedea lucrurile, zise Jay cu un zâmbet enigmatic.

Solène văzu că el începea să fie agasat. Aceste interviuri trebuie să fi făcut totuși adeseori parte din viața lui socială. Continuă așadar să rămână politicos și atent, chiar și atunci când se auzi o voce ascuțită de femeie întrebându-l:

— Credeți că femeile se identifică cu Colleen? Sau se regăsesc în personalitatea ei doar atunci când îl părăsesc pe erou?

Jay se gândea ce să răspundă, când Solènei îi veni în minte o întrebare.

— Când veți scrie o piesă care să n-o mai includă pe Colleen? se auzi ea întrebând.

El își ridică privirea verde scânteietoare pentru a o căuta în mulțime și zâmbi ironic.

— De ce? Vă deranjează?

Râsetele care izbucniră după răspunsul lui, încetară imediat când Solène replică:

— Nu mă deranjează. Am mai degrabă impresia că pe dumneavoastră vă stânjenește. S-ar zice că nu puteți să vă desprindeți de ea.

Tonul ei era provocator și se măsurară o clipă amândoi cu privirea.

— Profesore Lawrence, ce naiba! făcu el nonșalant, s-ar zice că v-ați cam schimbat părerea. Îmi amintesc că în ultimul articol acest personaj vi se părea de-a dreptul fascinant.

În încăpere se simți încărcătura aproape electrică și privirile spectatorilor deveniră mai atente.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă Solène. Aveți de gând să scrieți o piesă fără Colleen?

— Nu am obiceiul să vorbesc despre proiectele mele. Ar însemna să-mi ucid opera din fașă. Evident că, dacă aș face-o, criticile ar aprecia-o dinainte ca fiind proastă.

Se auziră câteva râsete de complezență și Tim veni în ajutorul lui Jay luându-l de braț și conducându-l spre bar. Jay îl urmă și, de îndată ce avu în mână un pahar de punci, se îndreptă direct spre Solène.

— Te rog să mă scuzi pentru astăzi după-amiază, zise el, dar cred că reacționezi exagerat.

— Chiar așa! făcu tânăra femeie ridicând bărbia.

— De altfel, este mai mult treaba ta decât a mea.

Ochii Solènei fură străbătuți de o licărire de furie.

— S-ar putea de asemenea ca toată povestea asta să nu însemne nimic.

Discuția se opri aici pentru că Tim veni să-l ia pe Jay. Solène dispăru și ea, mulțumită că avusese ultimul cuvânt. Știa că nu se înșală. Personajul lui Colleen îl obseda pe Jay. Oricine și-ar fi putut da seama de asta, gândi ea cu amărăciune. Și, în fața ei, el se demascase azi după-amiază în parc, atunci când, în timp ce o săruta, lăsase să-i scape acest nume.

Dar, în vreme ce se gândea la această rivală necunoscută, simți că suferința ei este înlocuită treptat cu un fel de energie combativă. Acum că-l revăzuse pe Jay, recunoștea deschis că-l iubea din tot sufletul. Nu, era vorba despre un sentiment tandru și profund pe care timpul îl adâncise.

Trebuia să reușească să i-o scoată pe Colleen din minte lui Jay. Va fi oare în stare? Analiză la rece toate atuurile pe care le avea în mână. El nu va rămâne la Ann Arbor decât câteva zile, de data asta ea era ferm hotărâtă să nu piardă șansa. Deși ca temperament era o femeie rezonabilă, chiar prudentă, Solène știa să prindă ocaziile care i se iveau. Își va schimba visul în realitate.

Când nu mai ești atât de departe de treizeci de ani, nu mai ești fetița naivă de odinioară, își zise ea. „Atunci voi avea mintea mai limpede."

Dar simțea și acum mângâierea caldă a mâinilor lui Jay pe trupul său și știa de pe acum ce hotărâre va lua.

Capitolul 4

Să-l seducă.

Soluția era evidentă.

Și, în timp ce se ghemuia în sacul ei de dormit întins chiar pe mochetă, Solène luă în considerație cu luciditate toate aspectele.

Se trezi cu dureri musculare, dar mintea îi era atât de pre-ocupată încât nici nu le luă în seamă. Planul ei îndrăzneț i se părea perfect.

Bănuia că și el o dorea, dar ea nu-l voia atâta vreme cât el se gândea la Colleen. Era deci hotărâtă să tragă sforile în avan-tajul ei.

Privi, în picioare, decorul din jurul ei cu un ochi critic. Curând vor veni oamenii cu mobila și, dacă voia să se țină de planul ei, n-avea timp de pierdut. Și, în timp ce-și strângea sacul de dormit, programul prindea contur în minte. N-o să ia telefonul să-l sune, asta nu avea nici o savoare pentru un bărbat căruia nu-i plăceau decât poveștile cu zâne. Era mult mai romantic să depună la

recepția hotelului lui o invitație la cină, redactată în termeni mai mult sau mai puțin misterioși. Și era și mai seducător.

Solène ieși și porni cu pas hotărât spre Holliday Inn care se afla la vreo zece minute de mers pe jos. În același timp, compuse în minte textul acestei invitații decisive. Sigură pe ea, intră în holul hoteluui și se duse direct la recepție.

— Aș dori să las un mesaj pentru domnul Monahan, îi spuse ea recepționerului.

Omul îi întinse o coală de hârtie și un stilou. Ea se gândi o clipă apoi, cu inima bătând puternic, începu să scrie repede: „Dragă Jay, dacă crezi că trecutul nostru poate avea și un viitor, vino la mine astă seară la ora opt. N-ai să regreți“.

Semnă și împături foaia, apoi o întinse recepționerului care o introduse imediat în căsuța de corespondență a lui Jay.

— Mă voi asigura chiar eu că mesajul va fi predat, îi spuse el politicos.

Solène îi adresă un zâmbet de mulțumire și, cu picioarele tremurând, plecă de la hotel spre casă. Acum nu mai putea să dea înapoi. Cum va reacționa el? Era greu de prevăzut, dar cel puțin propunerea fusese făcută. Va veni el oare, hotărât să profite de mâna care-i fusese întinsă? Ea nu vru să se mai gândească la asta. Seara aceasta va fi seara lui Jay. Ea era pregătită, mai lucidă ca în orice altă împrejurare din viața ei. Ce ar fi putut să facă mai bun? O ciudată și înviorătoare ușurare o cuprinse în timp ce se întorcea spre apartamentul ei ca să-i aștepte pe cei care aduceau mobila.

Făcu înconjurul camerelor cu o atenție meticuloasă. Îi veni brusc în minte o idee și alergă la balcon ca să-i aprecieze dimensiunile. Da, masa va încăpea foarte bine aici și vor putea

cina la umbra dudului. Nu era oare destul de romantic? Acum, nu mai era timp de pierdut. Trebuia să se hotărască în ce să se îmbrace, trebuia să mai facă niște cumpărături, să gătească pentru cină, să-și așeze lucrurile și să facă un duș; erau multe de făcut dar va reuși, știa asta. Mai întâi însă trebuiau să sosească oamenii cu mobila.

Din păcate ea nu pusese la socoteală faptul că ei vor întârzia două ore. Când în sfârșit apărură, Solène era un pachet de nervi. Ei se apucară să așeze mobila cu o teribilă nonșalanță în timp ce tânăra femeie număra fiecare minut ce trecea.

Cu toate necazurile, se bucura totuși că se afla acum în mobilele și lucrurile ei. Pe măsură ce fiecare era așezat la locul lui, apartamentul devenea prietenos și familiar. Covorul și canapeaua albastră erau elementele determinante. Așeză apoi suportul metalic pentru bușteni în cămin, fărașul și vătraiul alături la locul lor. Curând camera de zi fu complet aranjată. În cămăruța de alături care-i va servi de birou, tânăra femeie își așeză masa de lucru și cărțile pe care și le adusese. Dispunea într-adevăr de tot spațiul necesar. Încântată, ieși în întâmpinarea oamenilor care cărau cu greu pe scară capătul patului ei de alamă, și-i îndemnă spre dormitor unde erau deja aranjate comoda, toaleta și noptierele.

— Uf! Am făcut treabă bună, declară unul dintre oameni ștergându-și fruntea de sudoare cu batista. Dacă vreți să ne semnați factura asta, putem și noi să plecăm fără să mai pierdem timpul.

Solène privi în jurul ei.

— Spuneți-mi, nu cumva ați uitat ceva?

Oamenii se priviră unul pe altul fără să înțeleagă.

— Păi patul?

— Patul! Mac, mai este vreun pat acolo jos?

Cum Mac scutură din cap, pe Solène o cuprinse panica.

— Nu se poate!

— Așteptați, mă duc să verific, zise Mac pe un ton liniștitor.

Se întoarse însă aproape imediat.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar nu mai este nici un pat. Cred că l-am lăsat acolo.

— Acolo, la Ithaca?! exclamă Solène îngrozită. Vreți să spuneți că mi-ați lăsat patul la opt sute de kilometri de aici?

Cei doi bărbați se priviră, vinovați, apoi își ațintiră privirea în pământ.

— Cum de ați putut să faceți asta? Am absolută nevoie de acest pat în seara asta? Absolută nevoie!

— Asta-i sigur, mai zise și celălalt.

— Nu se poate, zise Solène pe un ton ce nu admitea replică. Am nevoie astă-seară de pat. Îmi pare rău, voi ați greșit, voi trebuie s-o dregeți. N-am de gând să mai dorm o noapte pe jos, și apoi…

Se opri brusc și chipul i se îmbujoră la gândul că, doar peste câteva ore, Jay va veni.

Oamenii ezitară o clipă, apoi Mac hotărî.

— Uitați ce facem. Dacă este atât de important, eu am să vă semnez un cec în contul asigurărilor și vă puteți duce să vă cumpărați un pat de unde doriți. De acord?

Fața Solènei se lumină.

— Se poate, într-adevăr?

— Desigur. Suntem acoperiți pentru incidente de acest gen.

Scoase un carnet mare cu formulare pe care le completă cu grijă, apoi o puse să semneze. Nu era chiar ziua potrivită ca să

plece în căutarea unui pat, dar n-avea încotro. În plus, va obține o livrare imediată din partea magazinului.

*

Zece minute mai târziu, la volanul mașinii ei, străbătea cartierul State Street unde erau adunate centre comerciale și tot felul de depozite. Parcă în fața primului magazin de mobilă întâlnit și intră cu un pas hotărât.

— Vreau să cumpăr un pat, cu condiția să mi-l livrați astăzi, îi spuse ea vânzătorului care se apropia.

Deși surprins, acesta o conduse spre raionul specializat. Aici, Solène încercă mai multe saltele, alese una care i se păru mai fermă fără să fie prea tare și se întinse pe ea o clipă ca s-o simtă. Apoi se așeză, sări de câteva ori pe ea și-i zâmbi vânzătorului.

— Îl iau pe acesta.

— Dumneavoastră hotărâți, doamnă, încuviință vânzătorul un pic buimăcit. Iată vânzarea cea mai rapidă pe care am făcut-o vreodată. Când doriți să vi-l livrăm? Dacă vreți, mâine la prima oră.

— Nu, zise Solène scuturând viguros din cap. V-am spus că-l vreau astăzi. Așadar, mi-l livrați astă-seară. Am nevoie de el imediat.

Vânzătorul consultă programul livrărilor.

— Îmi pare rău, camionul tocmai a plecat acum o oră. Nu va fi posibil astă-seară, dar vă promit că mâine dimineață…

Ea îl întrerupse cu un gest.

— Regret, dar dacă nu mi-l livrați astă-seară, anulez comanda.

Vânzătorul nu se putu abține să fluiere printre dinți dar luă totuși telefonul și-l contactă pe șeful de serviciu administrativ căruia îi povesti întâmplarea.

— Ați câștigat, domnișoară, zise el închizând telefonul. De îndată ce se întoarce camionul din cursă, vine la dumneavoastră.

Solène îi adresă un zâmbet fermecător.

— Eram sigură că vei reuși. Mulțumesc foarte mult.

După ce ieși, se duse la supermarketul cel mai apropiat, cu gândul la meniu. Îl dorea rafinat și romantic. Se gândi la cotlete de vițel în sos de vin alb, cu garnitură de fasole verde și o salată. Perfect. Pentru început, ciuperci à la grec și, ca desert, înghețată de vanilie stropită cu cremă de mentă.

O oră mai târziu, ajunse în apartamentul ei cu toate cumpărăturile făcute.

Dezordinea de aici n-o impresionă peste măsură. Trebuia doar să scoată vesela, să aranjeze câteva lucruri prin sertare și mai ales să curețe peste tot.

Cărțile mai puteau aștepta în cutiile din cămăruță. Se apucă de treabă cu înflăcărare, privind din când în când cu coada ochiului la ceas. Era imposibil să știe când îi va fi livrat patul, așa că era inutil să-și mai facă griji dinainte.

În sfârșit, apartamentul începu să arate mai omenește și Solène își privi cu mândrie opera. În bucătărie, totul era în ordine, camera de zi era la fel de plăcută pe cât și-o imaginase. Cât privește dormitorul… ei bine, în dormitor lipsea lucrurul cel mai important.

Pe balcon, masa cea mică, rotundă era acoperită cu o față de masă de culorea piersicii cu niște pliuri mari suple, iar pe

ea străluceau farfuriile din porțealn fin alb și paharele de cristal. Argintăria, șervețelele de dantelă, lumânările roz lungi și un fermecător buchețel de flori de câmp roz și galbene întregeau tabloul.

Mulțumită, Solène reveni în camera ei și, după ce se relaxă sub un duș lung și cald care o ajută să-și recapete tonusul, își puse o rochie simplă albă de vară fără mâneci, asortată cu sandale fine, albe și ele. Își lăsă părul lung de culoarea mierii să-i plutească pe umeri și luă din buchețelul de pe balcon o floare pe care și-o prinse după ureche.

— Domnule Monahan, acum te aștept, zise ea cu voce tare privindu-se cu mândrie în oglinda cea mare din baie.

La ora opt fix, după ce mai controlă o dată fiecare detaliu, tensiunea nervoasă a Solènei lăsă locul unui calm profund. Așezată confortabil în balansoar, tânăra femeie trăgea cu urechea la zgomotele casei și cele venite din stradă, pândind pașii de pe trotuar, zgomotul surd al ușii de la intrare care se închide, sunetul scurt al soneriei. Închise ochii, savurându-și dinainte plăcerea.

Soarele apunea printre copaci și brăzda cerul cu nuanțe de roz și purpuriu care se întunecau încetul cu încetul. Pe la opt și un sfert, se duse să mai controleze ceva prin bucătărie. Mai amestecă sosul, privind din când în când pendula. Nu-i trecuse prin minte că Jay s-ar putea să nu vină. Adeseori oamenii ajung cu întârziere la cină, încât nu era nici un motiv să se îngrijoreze. Cu siguranță că el va apărea dintr-un moment în altul. Își mai verifică o dată rujul de buze și-și mai dădu cu pieptenele prin păr înainte să se așeze din nou în balansoar.

La ora nouă fără un sfert, Solène era tot singură și tic-tac-ul pendulei răsuna atât de îngrozitor în liniștea din jur încât ea

răsuci butonul radioului. O melodie lentă, reconfortantă inundă pentru o clipă, încăperea, întreruptă însă curând de o voce care anunța:

— Aici Radio Trei. Este ora opt și cincizeci și trei de minute…

Așadar, nouă fără șapte minute! Nu mai era vorba doar de câteva minute de întârziere. Brusc, ea deveni conștientă că poate el nu va veni. Descumpănită, căută mai întâi să lupte împotriva insuportabilei presupuneri. În zadar. Trebuia să recunoască evidența. Cu un gol în suflet, se duse la bucătărie și stinse focurile.

El nu acceptase deci invitația. Era de necrezut. Ea luase în considerare toate posibilitățile în afară de aceasta. El ar fi putut să nu-i ia în seamă avansurile, sau ea însăși s-ar fi simțit stânjenită și stângace în fața lui, sau poate că și-ar fi pierdut controlul. Își imaginase cum să combată toate aceste dificultăți. Crezuse că prevăzuse totul, în afară de faptul că el nu va veni. Era prea dureros. Nu putea să-i facă una ca asta.

Se așeză pe canapea, tremurând toată. Nici dacă ar fi avut șaisprezece ani și nici un cavaler care s-o conducă la bal n-ar fi fost atât de umilită, de descumpănită. Ochii i se umplură de lacrimi pe care încercă din toate puterile să și le stăpânească. Dar n-avea timp să-și plângă de milă. Trebuia să se gândească să facă ceva.

Soluția îi apăru în minte când se iviră primele lumini ale zorilor. Scrisoarea. Mai avea încă scrisoarea aceea veche drept atu. Dacă voia ca Jay să afle exact ce însemna el în viața ei, era într-adevăr cel mai bun mod de a afla. Se vedea bine că acum el nu voia să reînceapă o relație cu ea, dar în ceea ce o

privește, nici ea nu va putea păstra la nesfârșit acest dureros secret. Trebuia ca el să afle, indiferent de felul în care va reacționa. Chiar dacă până acum el fusese în avantaj, Solène era ferm hotărâtă să aibă ea ultimul cuvânt. Oricare ar fi rezultatul, el va ști câtă suferință îndurase inima ei în toți acești ani și, cel puțin, vor fi acum doi care vor cunoaște adevărul.

Vechea cutie de pantofi era de acum atât de bine ascunsă în dulapul din dormitor, pe raftul cel mai de sus, încât ea trebui să-și ia un scaun ca să poată ajunge la ea. Desfăcu panglica violetă cu un gest rapid și căută plicul alb printre celelalte scrisori. Când o găsi, o ținu o clipă nemișcată între degete ca pentru a-i cântări conținutul.

Nici nu se punea problema să i-o ducă chiar ea la hotel, ar risca să-l întâlnească. Așa că scrise adresa pe plic, o timbră și coborî repede scara ca s-o pună la cutia poștală cea mai apropiată. El o va primi mâine, poimâine sau mai târziu. După zece ani de așteptare, o zi în plus sau în minus nu mai avea nici o importanță.

În liniștea străzii pustii, capacul cutiei poștale se închise cu un zgomot sec. Acum nu mai era nimic de făcut decât să se întoarcă încet acasă. Începea să se resimtă după toată munca de peste zi și deodată se simți obosită și deprimată. Își deschise ușa, întrebându-se ce o să facă cu mâncarea pregătită. Apartamentul își pierduse din farmecul lui primitor. Toate pregătirile pe care le făcuse cu atâta dragoste i se păreau acum derizorii.

Cu un oftat adânc, intră în bucătărie să facă puțină ordine. Nu-i era foame și în nici un caz n-avea chef să mănânce singură această cină de îndrăgostiți cu unica perspectivă a unei seri

lugubre și solitare. Își aminti cu o tresărire că patul nu fusese livrat. Totul era deci ratat până la capăt. Avea în față o altă noapte de dormit pe jos în sacul de dormit și, enervată, trânti violent ușa frigiderului.

Brusc, îi trecu prin minte o îndoială. Luă telefonul, formă numărul de la Holliday Inn și ceru recepția. Îi răspunse o voce de femeie.

— Ați putea să-mi spuneți dacă domnul Monahan și-a ridicat mesajele? întrebă Solène cu inima în gât.

Urmă o clipă de așteptare, apoi vocea feminină, clară și liniștită, anunță:

— Da. A fost un plic și domnul Monahan l-a luat.

— Mulțumesc, zise Solène cu o voce stinsă.

Nu mai era nici o îndoială. I se părea că un bloc de piatră îi sfarmă inima. Seara aceasta îi va rămâne pe vecie întipărită în minte.

Cu un platou în mână, se îndretpă spre balcon ca să debaraseze masa. Prin geamurile deschise ajungeau până la ea valuri de aer parfumat, a căror căldură o mai liniști puțin. Luna înălțată sus pe cerul întunecat răspândea o lumină difuză printre miliardele de stele scânteietore. Ce prostie să piardă o noapte atât de minunată!

În timp ce aduna farfuriile, ceva în preajma ei se mișcă și Solène tresări. Făcu ochii mari, uluită.

— Bună seara, se auzi o voce plină și gravă. Ești în întârziere, te așteptam.

Capitolul 5

— Cum ai intrat? strigă ea după ce-și mai reveni din stupefacție.

— M-am urcat în copac, zise el, încântat de ispravă, arătându-i crengile dudului. Îmi pare rău că am întârziat, dar îți jur că nu sunt nici douăzeci de minute de când am primit picanta ta invitație.

— Am... am crezut că nu vei veni.

— N-aș fi pierdut pentru nimic în lume o noapte atât de promițătoare, o asigură el, neluându-i în seamă tulburarea. După interenția ta de aseară, aș fi crezut că n-ai să vrei să mă mai vezi niciodată dar m-am înșelat.

Cu un gest nonșalant, luă o floare și veni spre ea. Văzându-l atât de aproape, Solène se înfioră și-i fu greu să susțină strălucirea aproape lichidă a ochilor lui verzi ca de smarald. Dar... scrisoarea pe care tocmai o expediase? Ce o să creadă Jay când o va primi? Din păcate, era prea târziu.

— Vrei... vrei să bei cea? se bâlbâi ea.

— Cu plăcere. Un gin tonic, răspunse el fără s-o piardă din ochi.

Solène roși.

— Îmi pare rău dar nu am gin.

— Atunci orice ai.

— Punci, whisky sau vin alb.

— Un punci este perfect.

— Mă întorc imediat, zise ea, bucuroasă că poate să scape de sub focul privirii lui.

La bucătărie, se grăbi să repună pe foc ceea ce pregătise și tocmai dăduse la o parte, și să prepare băutura caldă și tare. Evenimentele luau o întorsătură pe care ea n-o prevăzuse. Scenariul în care ea juca rolul gazdei ușor sofisticate și un pic misterioase se spulberase! Efectul era ratat.

Prin fereastră, ea îl văzu instalat comod într-un fotoliu de răchită, odihnindu-și picioarele lungi pe balustrada balconului. Părea atât de nepăsător încât Solène aproapr că se simți jignită. Va reuși oare să joace rolul pe care și-l propusese? Dacă nu reușea să-l prindă în plasă, se va face de râs.

După ce duse bolurile cu punci fierbinte la masă, cei doi se priviră insistent o clipă, despărțiți de flăcările lumânărilor roz mișcate de adierea ușoară.

— Cum merg repetițiile? întrebă ea în sfârșit.

— Nu prea bine. Trebuie să reiau scena finală, îmi dă bătaie de cap.

— Din cauza actorilor sau a textului?

— Cred că este puțin din amândouă. Actrița care joacă personajul lui Colleen nu prea vrea să accepte concluziile mele.

— Deirdre? Am vorbit cu ea aseară. Pare totuși foarte perspicace.

Prin ochii lui Jay trecu o licărire dar nu spuse nimic.

— Ai întâmpinat aceleași dificultăți și cu prima ta piesă, nu-i așa?

El o privi cu un aer ironic și visător în același timp.

— Așadar tu ți-ai format deja o idee asupra acestui subiect. Iată o ocazie excelentă să discut cu criticul meu cel mai înverșunat. În nici un caz nu trebuie s-o pierd.

— Nu sunt de fapt critic. Sunt analist literar.

— Vezi vreo diferență?

— În ce mă privește, da.

Urmă un moment de tăcere. Privirea lui Jay rămase ațintită asupra ei.

— Știai, reluă el în sfârșit, că am citit tot ceea ce ai scris despre mine? Întotdeauna rămân stupefiat să văd cum știi să descoperi detaliile sau nuanțele pe care alții nici nu le iau în seamă.

— Ar trebui să fii mulțumit de asta, zise Solène, crispată.

— Firește, firește. Dar faptul că, dintre toți, tocmai tu…

Un miros de mâncare ajunse până la ei și Solène se ridică brusc.

— Scuză-mă. Trebuie să mă duc să văd ce este cu cina.

Se refugie la bucătărie cu mintea răvășită. Ce naiba se întâmpla? Unde erau orele tandre și plăcute pe care și le dorise atâta? Și, în timp ce pregătea vinegreta pentru salată, o cuprinse dezamăgirea, depresia. Jay, care se ridicase nepăsător din fotoliu, o privea prin fereastra despărțitoare. Admiră apoi aranjamentul bucătăriei, al camerei de zi, făcu câțiva pași ca să ridice de jos o ramă de fotografie, mângâie un bibelou fin, după care începu să se plimbe liniștit pe culoar ca să vadă și restul apartamentului. Ea tocmai amesteca în sos când, brusc, își aminti. Se repezi, cu lingura de lemn în mână, în urma lui. El era deja cu mâna pe clanța dormitorului.

— Jay! îl strigă ea.

El se întoarse.

— Cina este gata.

El dădu drumul clanței și veni spre ea. Era cât pe ce s-o cuprindă un râs nebun. Dacă exista un lucru pe care ea voia ca el să nu-l știe, era tocmai acela care lipsea din dormitorul ei.

În timpul cinei, conversația lor lâncezea penibil, apoi se stinse ca pânza unei bărci în lipsa vântului. Orice dialog va rămâne fără interes atâta vreme cât între ei va pluti ca o fantomă indestructibilă trecutul nelămurit. Nimic nu se va rezolva atâta vreme cât ea și Jay se vor preface că acesta n-a existat.

Cum tăcerea devenea insuportabilă, Solène își adună tot curajul și cu un gest grăbit își puse mâna pe brațul lui Jay.

— Jay…

El ridică uimit capul.

— Îți mai amintești de serile petrecute la *Del Rio* pe vremea când îți țineai cursurile aici?

El încuviință ușor din cap, zâmbind, neștiind unde voia ea să ajungă. Solène continuă cu curaj:

— Nu mă refer numai la întâlnirile de joia de la *Del Rio,* ci de orele pe care le-am petrecut împreună, tu și eu.

O căldură neașteptată se răspândi pe chipul lui și zâmbetul i se înduioșă. Tânăra femeie prinse mai mult curaj.

— Știi, orele acelea au avut o mare importanță în viața mea. Mi-au transformat-o.

Se ridică și se sprijini de balustradă, privind lumina stranie a lunii filtrată prin frunzișul copacilor.

— Îți amintești de noaptea aceea din parc? murmură ea atât de încet încât el trebui să se aplece ca s-o audă.

Întrebarea rămase o clipă suspendată în aerul liniștit al nopții, așteptându-și răspunsul.

— N-a fost numai noaptea aceea, se auzi vocea dintr-o dată vibrantă a lui Jay. A fost ceva mult mai mult.

Pe Solène o cuprinse emoția. Tremurând toată, se întoarse și începu să strângă masa. Când se duse spre bucătărie, se ridică și el și o urmă.

— Solène, ce ai? întrebă el cu o voce scăzută dar insistentă.

— M-ai făcut să sufăr.

Cuvintele îi veniră cu o asemenea spontaneitate încât se grăbi să adauge:

— Explică-mi. De ce ai plecat după noaptea aceea din parc?

El își îndepărtă brațele ca pentru a se scuza.

— Mi-am urmat steaua. Amintește-ți, tu mi-ai spus s-o fac.

Privirea acuzatoare a Solènei rămăsese ațintită asupra lui și Jay se simți obligat să continue.

— Ceva din interiorul meu mă îndemna s-o fac. Mi-ai spus să-mi urmez steaua, am făcut-o.

— Dar de ce atât de brusc?

Buzele lui Jay se subțiară într-o grimasă aspră.

— După câte îmi amintesc, tu nu erai deloc fericită la sfârșitul acelei seri. În acel moment am înțeles ce trebuie să fac. Acolo unde voiam eu să merg nu era loc și pentru tine. Era inutil să mai răsucesc cuțitul în rană. Așa că mi-am făcut bagajele și am plecat.

— Acesta-i deci motivul? insistă ea.

— Dar nu înțelegi! exclamă el cu o nerăbdare exasperantă și tulburătoare în același timp. Tu, între atâtea altele! Este

totuși evident. În operele mele poți descifra jumătate din viața mea. Asta faci de ani de zile și tot nu înțelegi de ce nu puteam să te iau cu mine!

El așteptă ca ea să-i răspundă dar nu se întâmplă așa.

— Solène, trebuie să știi. Timp de mai bine de un an, eu am tras mâța de coadă. N-aveam un ban și încă nu aveam clar în minte scopul meu. Doar nu voiai să faci și tu precum…

— Precum Colleen? reuși ea să spună. Credeai că nu voi suporta comparația?

El râse scurt, aproape trist.

— Ba firește că da. Aici este toată problema. Crezi într-adevăr că te-ai fi descurcat mai bine decât ea?

— Da! strigă ea din tot sufletul. Știu că aș fi fost în stare. Dar nu mi-ai oferit șansa să ți-o dovedesc. Tu ai fost cel care a hotărât, nu eu.

Privirea tinerei femei ardea de pasiunea în sfârșit eliberată.

— Nici eu nu știu dacă să te urăsc sau dacă…

— Sau ce?

Jay făcu un pas înainte, ajunse lângă ea și o înlănțui cu brațele. Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, buzele li se contopiră. Toată puterea pe care și-o adunase ca să-l înfrunte părea că se dizolvă din clipa în care trupul ei regăsi gustul celui pe care-l cunoscuse cu atâția ani în urmă. O cuprindea un vârtej care o purta înspre o dorință pe care o recunoștea prea bine. Totuși, când deschise ochii, își întoarse capul și-și puse obrazul pe umărul lui.

— M-ai făcut să sufăr, repetă ea întristată.

— N-am vrut, răspunse el strângând-o la piept. Nu puteam să te iau cu mine, atâta tot. Ar fi trebuit să-mi iau adio, dar și eu sufeream. Mă ierți?

Ea îl privi și în ochii lui citi sinceritate. Îi spunea adevărul. Ochii Solènei se umplură de lacrimi și râse ușor.

— Zece ani, murmură ea cu o voce tremurată.

Două lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

— Aștept de zece ani să rostești aceste cuvinte. Nici nu știi… n-ai de unde să știi de câte ori mi-am imaginat că le rostești, și acum… acum le aud cu adevărat…

Nu mai fu în stare să continue. Mâinile lui calde le cuprinseră pe ale ei.

— Și acum, s-ar zice că nu mai au nici o importanță, zise el cu un zâmbet trist.

— Ba da! exclamă ea eliberându-se din brațele lui. Au o foarte mare importanță! Dar… nu-i de ajuns.

Pronunță atât de încet ultimele cuvinte încât abia se auziră. El rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

— Ce ar mai trebui să fac?

— Nu știu nici eu, zise ea pe un ton dezolat. Mi s-a întâmplat uneori să te urăsc, dar acum nu.

— Să nu mă urăști, Solène, te rog.

Glasul lui Jay era plin de suferință.

— Aș vrea să pot, zise ea cu un oftat. Ar fi cu mult mai simplu. Cu timpul, ura s-a șters. Nu știu de ce, dar pur și simplu a dispărut.

— Și atunci, ce mai rămâne?

De data aceasta, lacrimile îi inundară obrajii și ea nu mai făcu nimic ca să le rețină. Reușise să scape de ură, dar nu și de dragoste. Până la urmă, câștigase dragostea. Dar lui nu-i putea mărturisi asta, în orice caz nu acum. Avea impesia că închisese cercul și reîncepea de la zero.

Dar cu un gest rapid el o cuprinse în brațe și ea își ascunse fața inundată de lacrimi la umărul lui.

— Vino, zise el. Să ne așezăm.

Se așezară pe covor în fața șemineului, mână în mână.

— Am să aprind focul, murmură ea aplecându-se spre un teanc de ziare.

Începea să le facă ghemotoc ca să le arunce în vatră, când el o opri punându-i mâna pe braț.

— Suntem în iulie, Solène. De ce să aprinzi focul?

— Așa este, făcu ea cu un ușor râs nervos, gata să plângă iarăși. Atunci, vrei un coniac?

— Asta-i mai bine.

Rămaseră așezați pe covor și sorbiră încet din lichidul de culoarea ambrei. Jay fu primul care vorbi.

— Unde o să ne ducă toate astea?

— De unde să știu?

— Eu stau aici atât de puțin…

— Știu.

— De data aceasta, Solène, ești prevenită, astăzi orice este posibil. Uită trecutul.

— Aș vrea. Dar m-am săturat să tot aștept viitorul.

— Atunci ne rămâne prezentul, remarcă el zâmbind.

Lumina lămpii îi modela chipul în linii ascuțite. El îi luă mâinile într-ale lui și-i vorbi cu o voce gravă, liniștitoare.

— Solène, n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la tine. Întotdeauna mă întrebam ce vei deveni. Acum suntem împreună și știi că țin la tine, altfel n-aș fi aici. În clipa asta nu mă gândesc decât la un singur lucru, să te iubesc.

Fără să-i lase mâinile, se aplecă și-și puse încet buzele pe ale ei. Gura lui era fermă și caldă, cu un ușor gust de coniac. Rămaseră astfel îndelung, mână în mână, cu buzele împreunate, până ce ochii li se umeziră de dorință. În sfârșit el se desprinse și o privi atent ca și cum nu-i venea să creadă că ea se află în brațele lui.

— Știi de câte ori mi-am imaginat ceea ce se întâmplă acum?

— Tot de atâtea ori ca și mine, nu mai mult.

El o strânse din nou cu putere în brațe, trăindu-și în sfârșit visul de atâția ani. Amândoi păreau să nu se mai sature de sărutările de care fuseseră frustrați atâta vreme. Buzele lui Jay alunecară de-a lungul obrazului spre gâtul ei fremătător. Mâinile-i calde făcură să alunece de pe umeri bretelele fine ale rochiei de vară. Cu un geamăt de dorință el se aplecă să-i sărute pielea mătăsoasă. Înflăcărată la rândul ei, Solène începu să-i descheie cămașa, apoi degetele ei rătăciră pe pieptul lui puternic.

— Solène, te doresc atât de mult, murmură el.

O împinse ușor în spate și se întinsese lângă ea, cu ochii verzi cufundați în ochii ei.

— Mi se pare că visez, sopti ea.

— Și mie, dar îți promit că această seară va rămâne pentru totdeauna gravată în memoria noastră.

Pe chipul lui, Solène recunoscu aceeași intensitate tandră care-i bântuise de atâtea ori amintirile. În această clipă își dădu într-adevăr seama de realitatea visului ei. Fericirea, amestecată cu triumful de a-și ține în brațe iubirea vieții ei, îi umplu ochii de lacrimi. Viitorul nu mai avea nici o importanță. Conta doar prezentul și conștiința supunerii sale totale față de acest bărbat care în noaptea asta va fi stăpânul ei.

Cu mâinile pe umerii tinerei femei, lăsat ușor pe spate ca s-o poată admira mai bine, cu privirea lui ca smaraldul străbătută de licăriri schimbătoare, Jay îi șoptea cu vocea lui gravă:

— Ești aurie parcă ai fi de miere, Solène. Ești chiar tu cea care este în brațele mele?

— Da! strigă ea din tot sufletul.

De data aceasta, ea îl strânse cu putere în brațe ca pentru a îndepărta orice obstacol dintre ei.

— Să nu ne grăbim, Jay. Noaptea noastră să dureze veșnic.

— Ești atât de frumoasă, chiar mai frumoasă decât fata de odinioară. Acum ești femeie.

— Sunt femeie, repetă ea pe un ton grav, profund fericită de această afirmație.

Se ridică ușor și cu o mișcare înceată desfăcu fermoarul blugilor pe care-i făcu să alunece de pe șoldurile lui Jay. El o cuprinse din nou în brațe, cu ochii verzi lipiți de cei căpuri și, plin de dorință, o scoase din salon pe culoar.

— Ne regăsim acolo unde am rămas acum zece ani, îi șopti el la ureche.

Ea îl strânse mai tare de umeri în semn de încuviințare tocmai când ajunseră în fața ușii dormitorului. În clipa aceea, ea își aminti și el o simți crispându-se în brațele lui.

— Ce se întâmplă?

— Eu… trebuie…

Cum să-i explice ea că n-avea pat?

— Ce este, Solène?

— Nimic, doar că…

— Cum nimic? întrebă el deschizând ușa.

Făcu un pas înăuntrul încăperii și Solène privi spre locul de lângă perete pe care-l știa gol. Își văzu însă patul cel nou, gata făcut cu cearșafuri frumoase, curate, care îi aștepta.

Îi scăpă o exclamație de uimire și Jay izbucni în râs.

— A sosit când tu erai plecată. Asta te îngrijora deci atât de mult? Mi-au spus că este o urgență și i-am lăsat să intre. Sper că am făcut bine. Mi-am permis chiar să pun și cearșafurile.

Solène rămăsese blocată, incapabilă să rostească un cuvânt. Jay continuă, dezinvolt:

— Ce surpriză a fost pentru mine să-i văd pe oamenii aceia sunând la ușa ta! Sosesc, cu sufletul la gură, cu gândul că m-ai invitat ca să mă seduci, și descopăr că nici măcar n-aveai pat?

Izbucni iarăși într-un râs vesel căruia i se alătură și Solène cu mai puțină convingere.

— Oricum, este destul de frumos. Pare confortabil.

— Îl încercăm? întrebă Solène cu un zâmbet.

— Tocmai asta voiam să-ți propun și eu.

El o privi o clipă, cu licăriri ciudate în ochi.

— Știi, nu astfel de detalii m-ar fi putut opri… Nimic nu poate clinti ceea ce este între noi.

Și, ca pentru a-și confirma cuvintele, o puse încet pe pat, îi scoase și lenjeria ușoară care încă o acoperea și se întinse lângă trupul gol al tinerei femei. Mâinile lui mângâiară contururile line, puseră stăpânire pe ascunzișurile lor cele mai secrete. Și zeul dorinței îi înflăcără pe amândoi, îi conduse în ritmul năvalnic și nepotolit în acea vale caldă și profundă unde cuvintele de dragoste devin tânguiri și chemări.

Capitolul 6

— Nu. Am spus două. Vreau să rezerv două locuri în avion.

Vocea lui Jay care vorbea la telefon o trezi pe Solène. Încă somnoroasă, îi auzi glasul hotărât.

— De acord. Am să mai sun diseară. Firește, două locuri la același zbor.

Telefonul fu închis cu un zgomot sec și se auziră pași apropiindu-se. Solène închise ochii, prefăcându-se că doarme. Îl simți pe Jay aplecându-se spre ea apoi culcându-se la loc tot scotocind în jurul lui ca pentru a căuta ceva. Printre genele întredeschise, ea îl văzu scriind ceva într-un carnețel, atât de absorbit în gândurile lui încât uitase de prezența ei alături de el. Apoi îi simți mâna punându-se ușor pe coapsa ei și-l ghici cuprins de o mulțumire calmă.

— Ce faci? murmură ea.

— Reiau ultima scenă. Astă-noapte mi-a venit o idee, dar eram prea ocupat ca s-o pot așterne pe hârtie, îi explică el vesel. Nu-mi ia decât o clipă s-o scriu.

Minutele treceau. Concentrat din nou asupra carnetului său, Jay scria de zor și Solène începea să-și piardă răbdarea.

— Jay, îl strigă ea încet.

El nu se micșă.

— Așadar, Jay?

Se cuibări lângă el și începu să-l sărute pe umăr. El tresări dar nu răspunse. Totuși, o licărire poznașă i se aprinse în ochi. Cu un râs copilăresc, Solène îi săruta gâtul, apoi buzele ei îi mângâiară pieptul. Jay lăsă să-i cadă stiloul și-și cufundă degetele în părul ei.

— Ce demon ești! gemu el. Cum voi putea lucra cu tine alături?

— Voi fi o sursă de inspirație. O să te descurci foarte bine.

Cu o mișcare neașteptată, el o răsturnă pe spate, dădu la o parte cearșaful și cuvertura și se lipi de ea. Mâna fermă urcă de-a lungul coapselor ei într-o mângâiere din ce în ce mai intimă. Ea se abandonă cu voluptate, surprinsă că reacționează atât de repede la chemarea dorinței lui, după o noaptea întreagă de dragoste.

— Nu-ți poți imagina plăcerea pe care mi-o dăruiești, oftă ea. Niciodată nu m-am simțit atât de bine.

— Asta pentru că tu ești una dintre cele mai senzuale creaturi pe care am cunoscut-o. Mă întreb chiar dacă am de-a face într-adevăr cu o femeie și nu cu vreo nimfă pe care zeii mi-au trimis-o ca să mă zăpăcească. Mângâie-mă, iubito, te rog, nu mă mai satur să te iubesc.

Pasiunea care le contopea trupurile se îmbina cu o tandrețe delicioasă. Ea ar fi vrut să se topească în el, să i se dăruiască în totalitate, dincolo de dorința fizică nemaiîntâlnită care-i cuprinsese. Trecură împreună pragul strălucitor al iubirii pentru a reveni, obosiți, în universul închis al trupurilor lor înlănțuite.

Le trebuiră mai multe minute pentru a relua contactul cu realitatea. Solène fu prima care deschise ochii și urmări cu degetul conturul ascuțit al pometților înalți.

— Nu ți-e foame? întrebă ea încetișor.

— Mor de foame. Tu știi cum să trezești pofta unui bărbat.

— Dar tu, ce să mai zic? făcu ea zâmbind. Cu tine, nu ajung niciodată să mă satur.

— Este felul tău de a fi, Solène. Prin venele tale curge foc la fel cum și mintea îți este plină de vise. Rolul meu constă doar în a te ajuta să te descoperi pe tine.

Cât de bine o cunoștea ca s-o poată citi cu atâta siguranță! Cum de o ghicise astfel?

— N-am nimic pentru micul dejun. Toate proviziile mele s-au dus în cina de aseară. Ce-ar fi să ieșim undeva? propuse ea.

— Bună idee. Îmbracă-te tu prima. Știu ce vom face.

O jumătate de oră mai târziu, traversau campusul mână în mână. În jurul lor, perechi tinere se plimbau la fel ca ei, cu mâinile înlănțuite, și Solène avea sentimentul că era din nou la douăzeci de ani.

Jay o conduse pe o străduță îngustă unde o patiserie oferea în vitrină tot felul de prăjituri apetisante.

— Sper că-ți plac prăjiturile cu frișcă, zise el intrând în magazin.

— Prăjituri cu frișcă la micul dejun?

— De ce nu? Aici găsești cele mai delicioase prăjituri din tot orașul. Să cumpărăm și mergem să le mâncăm în parc.

Solène era încântată.

— Formidabil! Dar ai grijă de silueta mea!…

— Haide, să nu ne stricăm plăcerea gândindu-ne la siluetă. Ești la fel de suplă și subțire ca o liană.

Ca doi copii pofticioși, începură să aleagă cu gravitate prăjiturile. Până la urmă, se hotărâră să ia două „choux à la crème“, două tarte și două prăjituri cu ciocolată pe care vânzătoarea le așeză cu grijă într-o cutie albă legată cu o panglică roșie.

— O să păcătuim mâncând atâtea dulciuri.

— Cu siguranță, recunoscu Jay cu un zâmbet. Și sunt ferm hotărât să te corup să păcătuiești astfel.

— Ai făcut-o de multă vreme, îi replică Solène cu un oftat.

Cu pachetul în mână, se îndreptară spre parcul Burns unde florile și verdeața încă umedă de rouă se scăldau în lumina clară a dimineții. Câțiva copii se jucau la leagăne, dar restul parcului era aproape pustiu.

Așezat sub un stejar bătrân, Jay desfăcu panglica cutiei. Se aplecară amândoi ca să-și aleagă prăjitura și, de comun acord, fiecare luă o tartă cu lămâie.

— Delicioasă, aprecie Jay care mușcase primul din aluatul fin.

Se sprijinea de trunchiul gros al copacului și-și savura prăjitura. Soarele, ajuns deja sus pe cer, era acum ascuns în parte de crengile stejarului. Pe Solène o cuprinse o fericire tihnită. Trecutul se transforamase într-un prezent minunat. Totuși, viitorul rămânea încă un mister. Îl privi pe Jay preocupat să-și savureze prăjitura și inima îi tresăltă în piept în fața acestui chip îndrăgit și sensibil. Astă-noapte, culesese fructul celor zece ani de așteptare și iată că deja acest moment făcea parte din trecut. Șovăi o clipă, apoi abordă direct subiectul care o ardea.

— Jay, ce planuri ai după ce piesa va fi terminată?

Ea se pregătise pentru toate răspunsurile posibile.

— Vreau o viață stabilă, răspune el fără să ezite. Mai întâi, vreau să cumpăr o fermă în Irlanda.

— Aceea despre care vorbeai mereu în scrierile tale? întrebă ea cu un zâmbet ironic.

— Este adevărat.

— Credeam că ai deja una.

— Nu, nu chiar. Dar ciudat că tu ți-ai amintit de acest vechi vis al meu.

— Dar, se miră ea, când ai plecat de aici…

— Când am plecat din Ann Arbor, prima etapă a fost la New York. Acolo mi-am făcut prieteni și până la urmă am împărțit cu doi dintre ei un atelier de artiști din Greenwich Village.

— Adică în cartierul boem.

— Da și nu. Eram trei, un actor, un cântăreț și eu, care căutam toți să devenim celebri. Cum aveam aproape întotdeauna buzunarele goale, nu o dată plata chiriei a fost o mare bătaie de cap.

Cu privirea pierdută în depărtare, el zâmbi nostalgic.

— Dar fiecare dintre noi avea un vis în inimă.

— Al tău s-a realizat, zise încet Solène.

— Crezi? Poate că se va realiza, dar nu imediat.

— Și când ai plecat în Irlanda? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Solène ar fi vrut ca el să-i povestească în ce moment a întâlnit-o pe Colleen, dar nu îndrăznea să abordeze direct problema. Fu deci surprinsă să vadă schimbarea de expresie de pe fața lui.

— N-am fost nicidoată în Irlanda, răspunse el trist. Este un vis care mă urmărește dar pe care nu mi l-am realizat niciodată.

— Atunci…

Ea îl privea cu ochii măriți de uimire.

— Toată lumea crede că am fost acolo, din cauza pieselor mele. De fapt, ele sunt un amestec de ficțiune și realitate.

— Așadar toate scenele acelea pe care le descrii în mica ta fermă solitară…

Solène se întrebase de multe ori ce surprize îi va mai rezerva Jay dar pe aceasta nu și-o imaginase.

— Le-am scris într-adevăr într-o mică fermă, recunoscu el zâmbind, dar aceasta era ascunsă într-un mare imobil din Manhattan.

— Imaginație practică? întrebă ea după o clipă de tăcere.

— Dacă vrei.

El părea să fi evitat cu grijă să vorbească despre Colleen și deodată ea îi fu recunoscătoare.

— Îmi este greu să-mi imaginez această parte din viața ta, mărturisi ea. Restul este cunoscut. Prima ta piesă a avut un succes imens și acum…

— Încetează, exagerezi. Mi-au trebuit doi ani ca să scriu această primă piesă, după aceea a trebuit să găsesc un director de teatru care s-o accepte. Cred că asta a fost de fapt cel mai greu.

— Cum ai trăit în tot acest timp?

— Făcând diverse meserii, pe ici, pe colo. Luam niște bani pe poemele pe care le scrisesem dar nu suficienți ca să-mi ajungă să trăiesc. Am fost chelner, apoi barman într-un teatru, ceea ce mi-a permis să văd gratuit o mulțime de piese. De altfel, așa am avut posibilitatea să-mi dau piesa să fie citită.

— Povestește-mi! îi ceru ea, intrigată.

El făcu o scurtă pauză ca să-și dozeze efectele, apoi mușcă din prăjitura cu ciocolată.

— M-am dus într-o zi la teatru ca să-mi ocup locul la bar unde munceam, având în buzunar o copie a manuscrisului

meu. Era a cincisprezecea oară când îmi fusese înapoiat și nu mai știam cui să-l trimit. La bar, doi bărbați vorbeau cu însuflețire. Am înțeles repede că era vorba despre un director de teatru și un regizor. Directorul îi propunea regizorului două piese ale căror manuscrise erau puse lângă ei pe tejghea. Directorul tocmai spunea că piesele sunt remarcabile. Eu eram în spatele tejghelei. Când cei doi s-au întors ca să salute un prieten comun care tocmai intra, eu am strecurat pur și simplu și manuscrisul meu. În cele din urmă mi-au citit piesa și n-am refuzat întâlnirea pe care mi-au propus-o, încheie Jay zâmbind la amintirea acelui episod.

— Oh! Jay…

Ar fi vrut să spună ceva dar se simțea brusc intimidată. El era atât de viu, de plin de imaginație, de imprevizibil! Această ultimă trăsătură a lui o atrăgea inexorabil, și totuși se gândi cu teamă că tocmai această trăsătură era cea mai periculoasă pentru relația lor.

— Câte lucruri nu știam despre tine, zise ea un pic tristă.

— Puțini oameni au știut asta. Voiam să-mi croiesc singur drumul, fără ajutorul nimănui.

Pe chipul lui, pe care ea îl observa cu curiozitate, se citea o expresie hotărâtă și încăpățânată.

— Ai tot viitorul în fața ta, remarcă Solène. Ai poeme, piese de teatru, ai Irlanda. Sunt sigură că vei găsi în Irlanda tot ceea ce cauți.

— De unde știi? întrebă Jay, amuzat.

— Pentru că Irlanda este o țară misterioasă. În peisajul ei există ceva magic.

— Ce romantică incurabilă ești!

— Poate, dar știu că am dreptate. Ai să vezi.

Ea privi în depărtare, visătoare.

— Îmi amintesc cât de straniu era peisajul sub lumina lunii. Ar fi părut absolut firesc dacă niște zâne și spiriduși ar fi ieșit din ascunzișurile lor și…

— Așteaptă. Ce spui? Ai fost în Irlanda?

— Bineînțeles, răspunse ea râzând.

— Ah! Ar fi trebuit să bănuiesc asta. Și altceva, ce mai ai să-mi spui? Am impresia că-mi mai rezervi multe surprize.

— Poate, răspunse Solène pe un ton mai sigur. Am obținut ceea ce am vrut. Te surprinde?

— Vrei să spui diplomele tale? Nu, nu mă surprinde, am știut întotdeauna că ești dotată. Eu însumi n-aș fi fost atât de răbdător și perseverent în a-mi urmări cariera profesională. Dar tu, ai aceste calități. Ca studentă, capacitățile tale erau mult peste medie. Știu asta pentru că ți-am fost profesor.

— Nu prea mult timp, dar îndeajuns ca să mă marchezi pentru totdeauna, Mă refer la cursurile tale, firește, se grăbi ea să adauge.

În privirea lui se aprinse o luminiță dar nu zise nimic.

— Știai, continuă ea, că în parte tu ești răspunzător de reîntoarcerea mea aici?

— De ce?

— Tu m-ai făcut să iubesc poezia în perioada când pe mine nu mă interesa deloc asta.

I-ar fi plăcut să adauge că în acel moment se îndrăgostise de el, dar se abținu.

— Firește, după plecarea ta, altcineva ți-a luat locul.

— Cine? Tim? întrebă el încruntându-se ușor.

— Nu, Shakespeare. Nu m-am săturat niciodată de el și nu mă va plictisi niciodată.

— E limpede, mereu vei fi o romantică incurabilă. Dar chiar te rog să rămâi așa.

— Nu cred că mă voi schimba vreodată. Viața mea este de acum previzibilă. Ce mi s-ar mai putea întâmpla?

— Cum poți să spui asta? Ai toată viața înainte și ai reușit deja să realizezi ceea ce ți-ai propus.

— Știu, răspunse Solène cu un oftat. Am călătorit, am vizitat locurile pe care mi-am dorit să le cunosc, nu numai Irlanda, dar și Franța, Italia, Danemarca. Anul trecut am fost în Anglia și anul acesta mă gândesc să vizitez Grecia. Dar, oricât de ciudat ar părea, niciodată nu ești mulțumit. Întotdeauna vrei mai mult.

— Este totuși minunat că ai reușit să vizitezi toate aceste țări până acum.

— Pentru că tu nu le cunoști, crezi că este așa. În ceea ce mă privește, nu mi se pare că am făcut ceva extraordinar.

— Tot ce e important se petrece în mintea omului.

Uimită de perspicacitatea lui, se întoarse spre el cu un zâmbet amuzat.

— De unde știi?

— Știu, zise el mângâindu-i brațul, pentru că eu citesc ce se petrece în spatele acestor ochi mari de culoarea mierii. Sunt luminoși și senini, dar ghicesc în ei o întreagă lume care nu-ți aparține decât ție. Greșesc cumva?

Ea încuviință din cap, gândindu-se că lumea ei inclusese adesea și o a doua persoană — pe el. Trebuia oare să încerce să facă acest vis să devină realitate? De zece ani, în toate relațiile sau experiențele ei cu alți bărbați, păstrase imaginea lui ca pe un model cu care nimeni altul nu se putea compara. Acum că se afla în fața ei, realitatea deschidea noi perspective. Faptul că el nu cunoștea încă Irlanda sugera destule posibilități. Privirea ei începu să strălucească. Jay îi zâmbi.

— Abia dacă mă asculți. La ce te gânești, misterioasă doamnă?

— Mă întrebam unde te vei duce când vei pleca de aici.

De data aceasta, chipul lui Jay fu acela care se lumină. Își îndreptă spatele, cu ochii plini de înflăcărare.

— De aici voi pleca la New York. Și de acolo, în sfârșit, în Irlanda.

— Formidabil, Jay!

Cu toată bunăvoința ei, Solène nu se putu preface entuziasmată. Nu-și dădea el seama oare că se aflau exact în același punct în care rămăseseră acum zece ani? De data asta însă, în orice caz, ea va ști să tacă.

— Da, este formidabil, repetă el, radios. Sunt foarte hotărât. Nu vreau să mai aștept. Totul e pregătit pentru plecare.

— Ah!

Nici dacă ar fi străpuns-o lama unui pumnal, Solène n-ar fi suferit atât.

— Aș fi putut să mă duc anul trecut, continuă Jay, dar nu dispuneam de timp suficient. Am nevoie de câteva luni ca să pot să mă plimb peste tot după bunul meu plac. Am așteptat atât de mult această călătorie încât vreau să mă pot elibera de toate obligațiile, ca să profit din plin.

Bineînțeles că ea îl înțelegea. Dar oare Jay îi explica doar ce planuri are sau căuta s-o facă să înțeleagă că nu mai era loc pentru nimeni alături de el o dată ce va fi plecat din Ann Arbor?

O privea cu o expresie de încântare pe față.

— Ce este? întrebă Solène.

— Îmi place să te privesc atunci când ești liniștită și îngândurată ca acum. Nu știu la ce anume visezi în acest moment, dar expresia ta mă intrigă. Știi, este nostim, adăugă el râzând

ușor, mi te imaginam deja măritată și cu o droaie de copii blonzi în jurul tău. Credeam că l-ai uitat pe bietul poet și toate nebuniile lui.

Ea nu-i spuse că exact așa crezuse și ea.

— Vezi însă că nu este adevărat. Te-ai înșelat.

— Oh! De fapt, nu credeam cu adevărat ci mai degrabă mă temeam. Abia după ce am citit primul tău articol despre mine am înțeles că îți pregătești doctoratul. M-am bucurat mult pentru tine.

Așadar, cu sau fără Colleen, el n-o uitase cu adevărat niciodată. Inima îi bătu cu putere la gândul că el o avusese întotdeauna în minte.

— Atunci mi-am zis că ai devenit probabil un profesor absolut convențional, cu ochelari și inițialele gravate pe mapă. Dar se pare că și din acest punct de vedere m-am înșelat.

— Fără nici o îndoială.

— Când am citit ultimul tău articol — cel care tocmai a fost publicat — am tras concluzia că ai deja diploma în buzunar, am știut că ai obținut ceea ce doreai, și am bănuit că vei veni aici.

— Poate că nu arăt ca un profesor, remarcă îngândurată Solène, dar am bagajul de cunoștințe necesar.

— Pentru că ești o valoare. Există mulți oameni care ard gazul prin facultăți, dar pentru o mare parte dintre ei este doar timp pierdut. Cu tine e altfel. Tu ești într-adevăr înzestrată și vei răzbate. În afara acelor remarcabile analize literare, ce mai pregătești acum?

— De unde știi că pregătesc ceva? întrebă Solène aruncându-i o privire piezișă.

— Am bănuit, atâta tot. Nu este greu să-ți dai seama că ai ceva de spus. Și într-o zi o vei spune, într-un fel sau altul.

Solène zâmbi.

— Mărturisesc că ai bănuit bine. În afară de piesele contemporane, sunt în continuare cufundată în opera lui Shakespeare. Mi-ar plăcea să reconstitui *Globe Theatre* așa cum exista el pe vremea aceea și în felul acesta aș avea bucuria să-i văd piesele jucate exact în același spirit în care el le-a scris. Dar trebuie găsit cineva care să se intereseze de acest proiect și să-l finanțeze.

— Nu-i o treabă ușoară, remarcă Jay, admirativ.

— Știu. Vor trebui mulți bani și practic să-mi consacru tot timpul. Dar cred că voi putea s-o scot la capăt. Mai întâi că, în prezent, există mulți dramaturgi tineri gata să-și pună talentul în slujba lui Shakespeare. Deci, oricât de ciudat ar părea, am putea împușca doi iepuri deodată ajutându-i pe tinerii scriitori să-și expună operele într-un cadru clasic.

— I-ai vorbit lui Tim despre proiectul acesta?

— Da, bineînțeles. Ideea îi place, dar deocamdată nu este decât o idee. Ca s-o pui în practică, trebuie însă o muncă enormă de pregătire, de organizare.

Jay încuviință încet din cap și rămase îndelung îngândurat. Un fel de speranță nemărturisită trecu prin mintea tinerei femei. De fapt, în afara operei lui literare, Jay devenise un regizor bine cunoscut pe Broadway. Trebuie să fi fost sufocat de propuneri asemănătoare cu propunerea ei. Nu putea ghici părerea lui despre ele, dar avea totuși impresia că el era gata să spună ceva.

Nu avu timp să analizeze prea mult acest gând pentru că el deschise cutia cu prăjituri și privi înăuntru.

— Mai este o prăjitură cu frișcă. O vrei?

Cum ea scutură negativ din cap, el mușcă cu poftă și apoi i-o întinse.

— Hmm… e delicioasă, gustă.

Ca să-i facă plăcere, ea se supuse.

— Nu-i așa că-i bună? Astă seară cinăm împreună. Vii să mă iei de la teatru după repetiție? La ora șase.

— De acord.

El se aplecă, îi cuprinse fața în mâini și o sărută.

— Luăm la fel pentru micul dejun de mâine?

— O să încerc să-mi fac timp, zise Solène zâmbind larg.

O sărută din nou, prelung.

— Atâta timp cât suntem aici, ne înțelegem să luăm prânzul și cina împreună, nu-i așa?

Ea îi înlătură șuvița ce-i căzuse pe frunte și-și rătăci degetele în părul lui negru.

— Nu ți se poate rezista.

El îi adresă un zâmbet radios și se ridică, scuturându-și firimiturile de pe haine.

— Perfect. Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Trebuie să mă duc la hotel să-mi iau manuscrisul și corespondența. După aceea voi fi toată ziua la teatru. Cred că-mi va fi greu să aștept șase ore.

Îi trimise o sărutare pe vârful degetelor și ea se prefăcu că o prinde din zbor. El se îndepărta, o siluetă înaltă și musculoasă călcând cu pas sigur și nonșalant iarba înaltă. Dacă ea ar putea să-i prindă inima așa cum prinsese sărutul pe care el i-l trimisese! Îi plăcea dezinvoltura lui care ascundea de fapt o personalitate puternică.

Solène oftă cu gândul la plecarea lui în Irlanda, descumpănită că pleca singur când ea ar fi dorit atât de mult să-l însoțească. Dar acest lucru nu era totuși nici înțelept nici ușor de realizat, și cu siguranță că lui Jay nici nu-i trecuse prin minte. Dar…

În clipa aceea își aminti că-l auzise de dimineață vorbind la telefon și inima începu să-i bată cu putere. Închise ochii încercând să-și rememoreze cuvintele pe care el le pronunțase și ajunseseră până la ea care încă nu se trezise definitiv. El rezervase locuri la avion… pentru două persoane.

*

— Prost, o luăm de la capăt! striga Jay când Solène se strecură în fundul sălii de teatru, la ora șase fix.

Repetiția părea să fie încă în toi. Se auzi un cor de mormăieli din partea actorilor și, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, Solène o văzu pe Deirdre McInnis în picioare pe scena goală în afara câtorva pânze jerpelite și unor mobile ordinare.

— Solène, o chemă cineva în șoaptă.

Era Tim, așezat în ultimul rând, sprijinit cu coatele de scaunul din fața sa. Ea îi zâmbi și se strecură lângă el.

— Cum merge?

— Nici nu mă întreba. Jay a înnebunit-o pe biata fată. Rescrie mereu ultima scenă a piesei și, de fiecare dată, ea trebuie s-o învețe din nou. Are o răbdare de înger, biata Deirdre.

Solène îl văzu în gând pe Jay scriind în grabă în carnetul lui pe când o credea încă adormită.

— Ce anume îl deranjează? întrebă ea, curioasă.

— Cine poate să știe? făcu Tim ridicând din umeri. Încearcă să exprime ceva și nu reușește. Totuși, recunosc că la fiecare corectură își limpezește mai bine gândul. Ia privește.

Arătă spre scenă unde Jay scria direct pe manuscris, cu o furie concentrată. Îl văzură întinzându-i foaia lui Deirdre.

— Încearcă așa.

Deirdre luă foaia, oftă, și începu să citească cu voce tare în timp ce Jay o asculta fără s-o privească.

— Nu, nu-i bine. Încă vreo câteva minute, ai răbdare, zise el luându-i textul din mână.

Deirdre se duse, filozofic, și se așeză pe marginea scenei masându-și tâmplele. Apoi își aprinse o țigară.

— De ore întregi joacă acest joc, murmură Tim. Este un perfecționist. Va întârzia cât timp va trebui dar până la urmă va reuși.

După un timp, Jay ridică privirea de pe manuscris.

— Ne oprim cinci minute. Voi revedea finalul. Reluăm imediat după aceea.

În timp ce el se cufunda din nou în scenariu, actorii plecară de pe scenă. Tim se ridică și scoase din buzunar o hartă și un rând de chei.

— Numai am timp să aștept. Ai putea să-i dai tu astea de îndată ce-l vezi? Știe el despre ce-i vorba. Spune-i că dacă nu se întoarce aici luni pentru ultima repetiție, o să trimit jandarmii după el.

Mesajul era prea scurt pentru ca Solène să înțeleagă. Aruncă o privire pe hartă, văzu drumuri întortocheate, râuri, lacuri cu nume ciudate.

— Este cumva insula Comorilor?

— Nu chiar. Dar este la fel de izolată.

Ea continua să privească harta și nu ridică privirea decât pentru că Tim îi pronunțase numele.

— Solène, mă bucur că te-am văzut astă-seară pentru că voiam să te rog ceva.

Se așeză pe brațul scaunului din margine și se aplecă spre ea ca să-i poată vorbi confidențial.

— Programul acestei sesiuni de vară îmi dă mult de furcă.

Dumnezeule! Oare va pierde slujba pe care el i-o dăduse? Se crispă, așteptându-se la ce-i mai rău.

— Trebuie să fac față la o încurcătură de ultimă oră. Un asistent angajat nu se mai poate prezenta și înscrierile la acest curs de compoziție sunt deja făcute. Îmi este imposibil să anulez cursul pentru că sunt foarte mulți studenți înscriși. Nu avem pe nimeni care să-l înlocuiască. N-ai vrea să te ocupi tu de asta? Știu bine că nu-ți las prea mult timp să te pregătești, dar este un curs pentru anul întâi, foarte ușor de ținut. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

— Glumești! Sunt încântată s-o fac! exclamă Solène, emoționată deja de o asemenea perspectivă.

— Într-adevăr?

— Absolut. Mai întâi că o slujbă suplimentară îmi va prinde bine pentru finanțele mele, și apoi este o ușă deschisă multor posibilități.

Tim nu voia să se angajeze prea repede.

— Să nu-ți faci prea multe iluzii în această privință, dar să ne dorim totuși să fie bine.

— Accept cu plăcere. Contează pe mine.

— Iată un lucru aranjat, zise Tim, ușurat. După cum ți-am spus, nu este o sarcină prea grea. Pregătirea n-o să-ți ia mult timp. Să vii la mine la birou ca să-ți explic ce ai de făcut.

Își luă servieta și-i făcu un gest amical cu mâna.

— Fii binevenită printre noi.

În clipa aceea, vocea lui Jay răsună în sala goală.

— Veniți cu toții! Cred că am găsit ce căutam.

Deirdre apăru prima. Aruncă spre Jay o privire plină de îndoieli, apucă foaia pe care acesta i-o întinse și o citi dând din cap.

— Ce este? întrebă Jay.

— Eric s-a dus la hotel. Nu mai am partener.

Dintr-un salt, Jay fu lângă ea și se așeză pe o canapea veche.

— Voi fi eu eroul. Mă așez aici și voi fi interlocutorul tău.

Jay își juca propriul rol, iată un lucru nu lipsit de interes. Solène se apropie ca să asiste mai bine la scenă. Deirdre începu prin a se plimba în sus și-n jos, concentrată în munca ei de pregătire. Luă un pahar și, rămase o clipă nemișcată, tăcută. Jay o aștepta liniștit.

Brusc, ea se întoarse spre el și, abia aruncând o privire la manuscrisul pe care-l ținea în mână, începu cu o voce apăsată de o furie reținută:

— Ești într-adevăr foarte mulțumit de tine.

— Am toate motivele să fiu, răspunse Jay, urmărind manuscrisul.

Deirdre își puse mâinile în șolduri și râse scurt.

— În fond, de ce nu? Poetul romantic, campionul succeselor efemere, ce minunăție!

— De ce-ți bați joc de mine?

Deirdre veni spre el, cu paharul în mână.

— Poate că succesul tău nu-i atât de mare pe cât ți-l imaginezi.

— Ce vrei să spui? Ai băut prea mult?

— Am băut, dar nu îndeajuns încât să-mi pierd luciditatea.

— Nici pentru a-ți potoli furia, remarcă Jay dezinvolt, încrucișându-și nonșalant picioarele întinse.

„Joacă la fel de bine ca un actor profesionist“, gândi Solène.

— M-am săturat să mă tot lovesc de un perete! strigă Deirdre.

Jay nu se enervă.

— Chiar așa?

— Ajunge, mă auzi?! Și ai putea să-ți mai lași aerul acesta blajin, știu foarte bine ce gândești. Că n-am să te părăsesc pentru multă vreme. Că în curând mă voi întoarce, implorându-te să mă primești înapoi.

— Este într-adevăr o idee care mi-a trecut prin minte.

De furie, Deirdre își aruncă paharul pe jos unde acesta se făcu țăndări. Jay nu se clinti. Pe buze îi apăru un zâmbet.

— Bravo! Mi-e greu să cred că ești femeia pe care am iubit-o atât de mult.

— Pe care ai iubit-o! Ah! Ah! Încă mă mai iubești și mă vei iubi mereu. Dar rămâi nemulțumit, nu-i așa?

Jay se ridică, se duse spre Deirdre și încercă s-o cuprindă în brațe, dar ea îl respinse.

— Tu ai fost cea care ai cerut mereu mai mult. Și totuși, am fi putut avea totul. Ceea ce ne așteaptă…

— Nu vreau să aud vorbindu-se de ceea ce ne așteaptă, îi tăie vorba Deirdre cu violență. Nu-s decât vorbe-n vânt. Ne putem petrece viața așteptând. Și apoi, într-o zi, ne vom da seama că n-a fost decât un vis ofilit și mort de multă vreme.

Se îndepărtă de el și continuă, dându-și frâu liber pasiunii:

— Nu mai vreau să fiu cea cu care doar te distrezi! Nu mai vreau să fiu la picioarele tale! De prea multă vreme exist doar prin tine, numai tu contezi! Începând de acum, este rândul meu.

— Nu te-am împiedicat niciodată să faci ce vrei, zise Jay cu un gest de neputință. Tu ți-ai ales acest rol.

— La naiba cu rolul meu!

— Ești în stare și de altceva? întrebă el sarcastic. Nu poți să-ți schimbi felul de a fi.

Ea îl privi o clipă cu o furie mută, apoi îl pălmui cu putere. Palma pocni sec în sala goală. Pe scenă, privirile celor doi actori se înfruntau furioase, și totuși Solènei i se păru că ținea doar de un fir de păr ca să cadă unul în brațele celuilalt. Cu răsuflarea încă tăiată de violența scenei, Deirdre se întoarse în sfârșit și ieși în culise în timp ce micul grup de spectatori aplauda din suflet.

În liniștea care urmă, toate privirile se întoarseră spre Jay.

— Este aproape bine dar nu de tot, declară el nemilos, rechemând-o pe Deirdre.

Actrița reveni, își salută spectatorii pentru a le mulțumi pentru simpatia lor.

Jay se cufundă din nou în text în timp ce de jur împrejur se auziră proteste, dar curând el își ridică ochii.

— Ascultați aici, este târziu și suntem cu toții obosiți. S-o lăsăm baltă pentru astăzi, voi revedea scena mai târziu.

Cuvintele lui fură aplaudate cu ușurare și toată lumea se ridică să plece, într-o hărmălaie generală.

Scena o zguduise pe Solène profund. Pocnetul palmei îi răsuna și acum în urechi și se întreba dacă Jay trăise cu adevărat acest incident.

Rolul lui Colleen o făcea să se simtă oarecum sânjenită. Niciodată ea nu l-ar fi atacat pe Jay cu atâta violență; niciodată, dacă ar fi împărțit viața cu el, n-ar fi fost în stare să-l lovească astfel. S-ar fi purtat cu mult mai multă înțelegere, n-ar fi fost egoistă.

Deirdre coborî de pe scenă, o zări pe Solène în fundul sălii și veni spre ea zâmbind.

— Ai fost extraordinară, Deirdre. Nu știu cum de reușești să menții o asemenea tensiune de la un capăt la altul.

— Asta mi-e meseria, răspunse actrița ridicând ușor din umeri, dar recunosc că acest pasaj este deosebit de greu.

— L-ai mai jucat înainte?

— Da, dar altfel. Se pare că Jay întâmpină niște dificultăți, iar eu trebuie să mă țin tare. El și-a făcut despre Colleen o idee atât de deosebită încât eu abia dacă pot s-o redau așa cum vrea el.

Își aprinse o țigară.

— La naiba! Mai bine mi-ar cere să joc personajul lui Winston Churchill! Cel puțin atunci aș ști exact ce trebuie făcut.

— N-ar fi atât de ușor, mai ales în privința machiajului, zise Solène izbucnind în râs.

— Poate, dar a copia un personaj deja existent îți cere mult mai puțin efort. De altfel, până la urmă poate că voi avea această șansă.

— Ce vrei să spui? întrebă Solène, cu o strângere bruscă de inimă.

— L-am întrebat pe Jay dacă vreodată Colleen asistă la reprezentațiile lui. Se pare că va fi aici tocmai astă seară.

— Ca să vezi!

— Da, pare convins că ea o să vină.

Așadar inspiratoarea operei lui Jay, punctul central al tuturor pieselor sale, unica lui preocupare, îi va apărea în fața ochilor în carne și oase!

În timp ce Deirdre se îndepărta, Solène se ridică de pe scaun. Capul brunet al lui Jay continua să rămână aplecat pe manuscrisul lui. Așadar Colleen va fi prezentă la repetiția generală. Ei bine, și eu! își zise ea cu convingere. Și eu voi asista la repetiția generală.

Capitolul 7

O cuprinse dintr-o dată un sentiment de renunțare. Se simțea obosită să-l mai aștepte, obosită să-l privească dăruindu-se operei sale ca și cum nimic altceva n-ar mai fi existat pe lume. Coborî pe intervalul dintre scaune și se îndreptă spre el. În mintea ei nu mai exista decât gândul că în sfârșit o va cunoaște pe Colleen. Nu se aștepta ca el să -i-o prezinte, dar cu siguranță că i-o va arăta cineva. Poate chiar Tim. De altfel, ea nu-și făcea prea multe griji din cauza prezenței lui Colleen. După cum reieșea din ultima piesă, părea destul de clar că ea îl părăsise definitiv pe Jay.

Dar, dacă era adevărat, de ce mai venea ea la repetiția generală? Întrebarea rămânea fără răspuns.

Uitându-se în mod reflex spre Jay, îl observă pe acesta ștergând pe manuscris tot ce scrisese, apoi ridicându-se.

— Salut, Solène! zse el. Vin imediat.

Își luă haina de tweed și adună o grămadă de hârtii de pe masa din fața lui. În corespondența pe care și-o pusese deasupra acestor hârtii, Solène zări scrisoarea ei care ieșea puțin

în afara celorlalte. O fixă prostește cu privirea, căutând un mijloc de a o recupera. Dar, consternată, îl văzu pe Jay adunând plicurile și aruncând o privire rapidă peste ele. Ochii i se opriră pe un plic mare cu un antet vizibil, pe care-l deschise grăbit. Se cufundă în lectura scrisorii dinăuntru și, din când în când, dădea satisfăcut din cap. Îl auzi murmurând ca pentru el:

— Vești bune. Agentul meu a obținut drepturile ca piesele mele să poată fi jucate în Anglia.

Abia dacă se mai uită la celelalte două scrisori, fără să se oprească în mod deosebit asupra celei de la Solène, care de altfel nu avea menționată pe ea adresa expeditorului, și le îndesă pe toate în buzunarul hainei.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, zise el cu amabilitate.

Ea era încă atât de preocupată de scrisoare, încât nu-i răspunse nimic. Dar el se apropie și-i atinse buzele cu un sărut atât de cald, atât de tandru încât ea uită brusc de toată îngrijorarea care o cuprinsese.

— Ești gata?

— Gata de ce? întrebă ea prudentă.

— Gata să cinezi cu mine, gata să-ți petreci noaptea cu mine și mâine să luăm împreună micul dejun și iarăși să cinăm… știi bine că n-avem prea mult timp. Amintește-ți că mi-ai promis…

— Da, dar…

— Nici un „dar". Totul este organizat; mi-a fost destul de greu să rezerv locuri la avion. Plecăm astă seară, direcția Peninsula Upper, și nu-ți mai rămâne decât exact o oră ca să te duci acasă și să-ți faci valiza.

Ea îl privea stupefiată.

— Nu se poate! Dar repetițiile tale? Cursurile mele? Și…

— Nu intra în panică, zise Jay trecându-și un braț pe după umerii ei. Întotdeauna îmi iau o zi de odihnă înainte de repetiția generală. Avem cu toții nevoie de un răgaz. În ceea ce mă privește, vreau să fiu liniștit ca să pot lucra la ultima scenă. Vreau să fie perfectă și aproape că am reușit. Iar în ceea ce te privește, cursurile tale încep abia săptămâna viitoare. Solène, este momentul acum ori niciodată, să fim singuri împreună, nu poți să refuzi. Am biletele în buzunar, totul este pregătit. Și apoi, am atâtea planuri pentru mâine! Între micul dejun și prânz, între prânz și cină, am de gând să te iubesc pătimaș, draga mea. Cum poți să refuzi o asemenea invitație?

În ciuda tonului un pic ironic, privirea îi era tandră și sinceră. Solène zâmbi.

— Este adevărat, nu pot să refuz.

— Perfect, atunci să ne grăbim. Te duc acasă și eu alerg să cumpăr câteva provizii pentru că acolo unde mergem nu există nici un magazin pe o rază de cincizeci de kilometri.

Uitând de scrisoarea nedeschisă, Solène se lăsă convinsă. De ce nu s-ar fi lăsat măcar o dată în viață în voia evenimentelor? În timp ce-și înghesuia câteva lucruri într-un sac de voiaj, o cuprinse un sentiment de ușurare și de libertate. Orele pe care urmau să le petreacă împreună erau o fericire prea prețioasă ca să se mai gândească la ceea ce ar putea să se întâmple după aceea. Va lăsa loc acum prezentului, viitorul pe mai târziu.

Nici nu-și dădu seama cum trecuse timpul când auzi claxonul lui Jay. Cu bagajele în mână, coborî repede să-i iasă în întâmpinare. El își schimbase haina de tweed cu un bluzon sport și expresia relaxată de pe fața lui dovedea că nu citise scrisoarea. Așadar ea nu avea de ce să-și facă griji.

*

Tot timpul drumului, Jay trăncăni vesel, mai ales despre căsuța de lemn pe care Tim le-o pusese la dispoziție. După ce lăsară mașina în parcare, se îndreptară spre aerogara liniilor regionale și curând urcară într-un avion minuscul care făcea cursa spre nordul Michigan-ului.

Solène se așeză lângă hublou ca să contemple peisajul care se micșora pe măsură ce avionul lua înălțime. Casele, uzinele, șoselele lăsară locul încet-încet satelor și fermelor izolate. Survolară apoi un imens covor de copaci aranjați extraordinar de simetric.

— Ce minune! exclamă Solène.

— Este o imensă livadă de meri. Legenda spune că au fost plantați de Adam, strămoșul nostru comun. Dar așteaptă să vezi casa lui Tim. Familia lui o are de mai bine de o sută de ani. Bunicii lui veneau aici în perioada de vară pentru că, fiind forestieri, pentru ei era sezon mort. Am mai stat aici împreună cu Tim, pe vremea când eram doar doi asistenți.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că pregătești o astfel de surpriză, zise Solène cuibărindu-se la pieptul lui.

El o sărută ușor pe păr și ea se lăsă în voia fericirii care o inunda. În inima ei se auzea o melodie tandră în surdină, acompaniată de zumzetul protector al avionului care-i ducea spre necunoscut.

Ultima parte a călătoriei fu și cea mai frumoasă. Trecură peste podul suspendat Mackinac care lega extremitățile septentrionale ale lacurilor Huron și Michigan, și survolară regiunea sălbatică a Peninsulei Upper a cărei coastă de nord

este un mal al lacului Superior. Nu se vedea nici o urmă de civilizaţie; nici oraşe nici ferme nici câmpuri cultivate, ci doar o pădure nemărginită în afara ochiurilor albastre de apă formate de suprafaţa lacurilor.

Aterizară la apusul soarelui. În imensitatea cerului liber, dâre lungi portocalii şi galbene luminau apusul, ca pentru a-i chema pe călători spre o lume şi mai îndepărtată. Până ce ei închiriară un jeep, cele câteva persoane care coborâseră din acelaşi avion se risipiseră deja. Erau acum singuri în mijlocul naturii tăcute. Jay îşi pipăi buzunarele.

— Harta este la tine?

— Bineînţeles!

Studiară împreună cu grijă direcţia încotro trebuiau să se îndrepte, apoi porniră pe o şosea neasfaltată ce părea să ducă direct spre inima pădurii.

— Suntem deja în sălbăticie! strigă Solène zdruncinată de hopurile prin care treceau.

Vântul îi ciufuli părul.

— Dacă nu ne întoarcem luni dimineaţă, Tim va trimite o echipă în căutarea noastră! urlă Jay la rândul lui.

În clipa aceea jeepul se afundă într-un făgaş adânc şi cei doi pasageri fură cât pe-aci să cadă de pe scaunele lor.

— Atenţie! strigă Jay.

— Este într-adevăr incredibil!

Se aflau amândoi singuri pe un drum îngust, în inima unei păduri dese.

— Parcă ar fi pădurea virgină, zise el. Pământul de pe aici pare să nu fi fost cultivat niciodată. Nici chiar indienii nu puteau pătrunde. Legendele lor spun că pădurea adăpostea spirite ce nu vor să fie deranjate.

Locul părea atât de straniu încât Solène nu era departe de a crede că legenda spunea adevărul. Continuară să ruleze până la o răscruce, unde niște panouri fixate pe un stâlp de lemn arătau trei direcții.

— Spre râpa de Jasp, spre golful Somnului zburător, spre Cochilia Melcului, anunță Solène.

— Spre Cochilie, zise Jay după ce consultă harta.

Intrară pe un drum de pământ și mai îngust și plin de hârtoape în așa hal încât trebuiră să meargă doar într-a-ntâia. Solène începea să se întrebe dacă vor fi în stare să mai găsească drumul de întoarcere. Privea în jurul ei, cam nervoasă. Nu era loc nici măcar atât cât să poată întoarce mașina. N-aveau decât să continue să meargă până la casa lui Tim. Soarele, ascuns mai înainte de frunzișul copacilor, acum dispăruse de-a binelea. Pe măsură ce se înnopta, pădurea devenea din ce în ce mai amenințătoare. Curând, doar farurile mașinii îi mai ajutau să vadă drumul, dar cu Jay alături, Solène se simțea în siguranță. În afară de asta, o mireasmă minunată de pin plutea în aer, prietenoasă și liniștitoare.

Deodată el puse o frână bruscă și jeepul se opri. Drumul se termina și începea o potecă.

Rămaseră o clipă nemișcați, ciulind urechea. Aerul era tare și luna lumina cu un alb lăptos un văl de ceață agățat deasupra copacilor. În depărtare se auzea zgomotul ritmic al unei ape ce lovea un mal.

— Este impresionant, murmură Solène.

Jay îi luă mâna și i-o strânse.

— Ar fi o crimă să tulburăm această liniște cu un zgomot de motor, zise el. Vom merge pe jos până la cabană.

El aprinse o lanternă și, luându-și sacul de voiaj, Solène îl urmă încrezătoare pe poteca îngustă ce continua drumul.

Luminând cu lanterna, mergeau astfel de vreo două-trei minute când le apăru în față o cabană de lemn în mijlocul unui luminiș.

— Iată-ne ajunși, zise Jay, rupând tăcerea.

Scoase cheile, deschise ușa de la intrare și se strecură primul înăuntru. Căută pe pipăite comutatorul și, dintr-o dată, casa fu inundată de lumină. Era o singură încăpere, impecabilă și mobilată foarte confortabil: scaune și mese de lemn, canapele cu tapițerie ecosez. Un colț întreg al încăperii era ocupat de un pat mare dublu cu capete frumoase din lemn lăcuit. Își puseră bagajele pe una din mese.

— Vino, zise Jay luând-o de mână pe Solène. Aș vrea să-ți arăt ceva.

Se îndrepă spre o ușă dintr-un capăt și apăsă comutatorul care aprinse o lumină din exterior. Se aflau acum pe o verandă mare complet deschisă pe trei laturi.

La vederea peisajului care i se înfățișa, Solène nu-și putu reține o exclamație. În fața verandei în semicerc, strălucea în lumina lunii un eleșteu, înconjurat de plante acvatice.

Dar ceea ce se vedea nu era decât o mică parte din cel mai frumos lac pe care Solène îl privise vreodată. Se întindea cât vedeai cu ochii.

— Ce este acesta? murmură ea.

— Este lacul Superior.

— Credeam că mergem pe malul vreunui mic iaz pierdut în pădure.

Jay râse amuzat.

— Pierdut în pădure, da. Mic, nu.

Contemplară împreună, tăcuți, impreisonanta „mare“ interioară. Suprafața apei lucea blând. Luna lăsa o dâră largă argin-

tie care venea dinspre orizont și ajungea la mal. Solène avu impresia că ar fi putut atinge cerul dacă urma această cale de lumină. Zgomotul proaspăt și cristalin al apei ce venea să moară pe malul nisipos părea o melodie stranie. Pădurea deasă din jurul lor încercuia luminișul închizându-i într-o lume doar a lor.

— Este greu să-ți imaginezi că a mai trăit aici cineva înainte, murmură Solène. Chiar și indieni. Te-ai putea crede pe o altă planetă, cum să-ți poți închipui că există un loc atât de frumos ca acesta?

Jay o prinse de mână și se așeză pe balustrada de lemn care scârțâi sub greutatea lor.

— Ziua este și mai frumos, o asigură el.

Solène își puse capul pe umărul lui, fascinată.

— Este o lume minunată. Crezi că Irlanda va fi la fel de frumoasă?

— Am să-ți răspund după ce o voi vedea.

El șovăi o clipă ca și cum ar fi avut să-i spună ceva important, cu privirea pierdută în depărtare.

— Ce este? îl întrebă Solène cu o voce blândă.

Jay ridică privirea spre cer.

— Irlanda face parte din patrimoniul meu, nimic nu poate schimba asta. Știi, Solène, am avut de mai multe ori posibilitatea să plec în Irlanda. De fiecare dată m-a reținut parcă ceva. În adâncul sufletului, simțeam că nu este încă momentul, că trebuie să mai aștept. Apoi, încetul cu încetul, succesul m-a îndepărtat de dorințele mele cele mai intime. Teatrul creează propriile lui atracții și propriile lui capcane.

El remarcă expresia gravă de pe chipul fetei.

— Îți dau doi bănuți pentru gândurile tale, spuse Jay.

— Mă gândeam că tu ai un secret, zise ea cu îndrăzneală.

— Poate, zise Jay privind în depărtare.

— Spune-mi-l.

— Nu sunt sigur că o să-ți placă.

— Încearcă totuși.

— Nu, replică Jay ridicându-se. Nu încă. Trebuie să fiu sigur că mă vei înțelege.

Se sprijini de unul din stâlpii de lemn și privi stelele.

— Peste douăsprezece ore, aceeași lună va lumina peisajele Irlandei.

— Poate, dar exact în acest moment ea luminează parcul nostru, răspunse Solène.

Țipătul unei bufnițe tulbură liniștea și un stol de păsări care-și luă zborul desenă pe cerul întunecat umbre fugare. Solène se apropie de Jay și-l luă de mână. Întotdeauna ea visase la o viață ca aceasta, și acum că trăia asemenea clipe, își dădea seama cât de efemer este timpul. În marțea următoare, el va fi deja departe.

— Te gândești la viitor, nu-i așa? întrebă brusc Jay.

— Și distrug prezentul, recunoscu ea. Așa este. Nu pot să nu-mi amintesc că noi am mai trăit împreună o scenă asemănătoare cu aceasta.

— Poate, dar nu eram pregătiți nici unul nici altul.

— Și pentru că nu erai pregătit, ai plecat din Ann Arbor?

— Ce importanță mai are, din moment ce astăzi suntem pregătiți amândoi?

— Pentru ce? întrebă ea, nesigură.

— Pentru asta.

O înlănțui cu brațele și-și lipi buzele de ale ei.

— Vino, să intrăm, îi propuse el încet.

O conduse înăuntrul cabanei și o făcu să se așeze pe patul cel mare. Jay își scoase cămașa. Cu torsul gol, reveni spre ea,

cu ochii ațintiți pe chipul ei și-i cuprinse fața în palme. Apoi îi descheie bluza și-și strecură degetele pe pielea fină. Înainte chiar să cadă îmbrățișați pe pat, înainte ca buzele și mâinile lui să aibă timp să-i trezească dorința, trupul Solènei fu cuprins de valuri fierbinți.

Îl trase spre ea și, într-un ritm primitiv asemeni pădurii sălbatice care-i înconjura, pasiunea lor deveni din ce în ce mai violentă, la fel cum o pasăre se înalță din ce în ce mai sus pe cer ca să se piardă în zare.

Când căzură, încă înlănțuiți, pe pat, Solène se gândi că se iubiseră cu prea multă înflăcărare ca să nu fie istoviți. Dar se înșela. Trupurile lor nici nu se desprinseseră încă și Jay începea s-o mângâie din nou. Nu avu timp să se minuneze de atâta pasiune că și pe ea o inundă dorința și o purtă încă o dată în universul în care trupurile își cântă împlinirea unei plăceri de nedescris.

Epuizată, fericită, Solène se cuibări la pieptul lui Jay și o cuprinse o moleșeală plăcută. Din adâncuil sufletului urca în ea un sentiment de mulțumire datorat nu numai pasiunii satisfăcute, ci și siguranței că Jay avea tot atâta nevoie de ea pe câtă avea ea de el. Nu mai cunoscuse niciodată în viața ei o asemenea înțelegere. Cu această liniște în suflet, se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

*

Razele soarelui de dimineață ce stropea cu petale de aur încăperea mare a cabanei, o făcură să deschidă ochii. Deja îi ajunsese la urechi, înainte de a se trezi de-a binelea, zgomotul ritmic al valurilor ce se spărgeau de mal. O cuprinse energia

dimineții și se ridică din pat bucuroasă. Jay mai dormea încă, ghemuit sub cuvertură, cu capul înfundat în pernă. Solène se dădu ușor jos din pat, își puse un capot și se duse la bucătărie să pregătească micul dejun. Sacul cu provizii adus de Jay îi furniză ouăle, pâinea și cafeaua de care avea nevoie, și într-un bufet găsi rezerve de conserve și suc de fructe. În timp ce fierbea apa, ea se apucă să bată ouăle și să pregătească o tavă. Zgomotul făcut, deși discret, îl trezi pe Jay care apăru în spatele ei fără ca ea să observe. Cu un țipăt de surpriză, se trezi strânsă în brațele lui puternice, și o ploaie de sărutări îi acoperi fața. Fără să spună un cuvânt, el porni spre baie de unde ieși curând, spălat și bărbierit. Luă apoi, cu o mână, carafa cu suc de portocale și cu cealaltă o luă pe Solène de braț și o conduse pe verandă.

În lumina clară a dimineții, lacul Superior avea până la orizont o suprafață albastră și unduitoare pe care scânteiau crestele albe ale valurilor mici. Printre copaci, două păsări mari cu pene multicolore se jucau, se urmăreau din creangă în creangă, gălăgioase. Se auzea vântul foșnind printre pini și totuși veranda rămânea perfect protejată. Pe o latură, o tufă de zmeură își sprijinea ramurile pe balustradă și Jay culese o farfurie plină de fructe frumoase, de un roșu transparent. Solène veni de la bucătărie aducând o tavă mare de unde se răspândeau în jur arome plăcute de ouă cu șuncă și cafea proaspătă.

Se așezară la masa de lemn, profitând din toate părțile de priveliște grandioasă. Solène, căreia îi era o foame de lup, atacă mâncarea cu vigoare.

— Nu știu de ce îmi este așa de foame, se miră ea cu un oftat de plăcere. Poate din cauza aerului tare…

Jay zâmbi fără să-i răspundă.

— Ce loc minunat! reluă Solène respirând profund aerul încărcat cu miresme de pădure și apă. Este într-adevăr ideal să vii aici ca să fugi de civilizație.

— Adică, vrei să fugi de civilizație? întrebă el privind-o pătrunzător.

— Într-un moment sau altul al vieții sale, fiecare își dorește acest lucru. Eu nu-mi pot imagina un loc mai minunat pentru asta.

— Dar Irlanda? întrebă el cu un zâmbet misterios.

Ea își puse mâna pe mâna lui.

— De ce n-ar merita și realitatea aceeași atenție ca imaginarul? îl întrebă ea cu blândețe.

— Deocamdată îmi doresc să explorez această realitate. Vii cu mine?

Plecară de pe verandă și porniră de-a lungul malului lacului. Nu departe, era ancorată o mică barcă cu pânze, ascunsă pe jumătate de vegetație. De comun acord, se hotărâră să meargă să facă o plimbare pe lac și, în timp ce Solène se întoarse la cabană ca să ia niște provizii, Jay se apucă să pregătească barca. El își termină primul treaba.

— Vino repede! o strigă el nerăbdător, ca un copil care vrea să încerce o nouă jucărie. Am să te duc într-un loc de unde n-ai să mai vezi pământul.

— Unde?

— Acolo, făcu Jay arătând spre orizont. De îndată ce te afli în mijlocul lacului, ai impresia că te afli în largul mării.

Ea sări în mica barcă gata de plecare, cu pânzele întinse. Era ușor de manevrat și aluneca foarte sigur pe apă, legănată ușor în voia valurilor pe care le spărgea cu un clipocit vesel. Totul în jurul lor era de un calm desăvârșit și Solène savura această clipă de liniște, lăsându-l pe Jay să manevreze cârma.

— Te simți bine? întrebă el încet.

Ea nu-i răspunse decât printr-un semn leneș din cap și se aplecă să umple două pahare cu un vin auriu.

— Poftim, suse ea. Aveai dreptate. Să bem pentru această lume nouă.

— Știi să ții cârma?

— Un pic.

— Ia încearcă.

Își schimbară locurile. Privind spre soarele care ajunsese acum aproape deasupra capetelor lor, el coborî pânza.

— Dar nu mai văd țărmul, protestă ea.

— Acesta este și scopul plimbării, îi răspunse el întinzându-se liniștit pe punte. Soarele este aici ca să ne conducă. Răsare la est și apune la vest Acum ți-am spus destul încât trebuie să fii în stare să faci tu restul. Dă dovadă de imaginație și descurcă-te.

Îi adresă un zâmbet ironic și-și încrucișă brațele pe piept închizând ochii.

— Foarte nostim! Ești convins că o să mă descurc?

— Aștept să văd.

Noul căpitan fluieră, ușor agasat, apoi începu să asculte zgomotele ce veneau dinspre lac. Apa îi înconjura din toate părțile, nici o urmă de țărm, și doar clipocitul valurilor lovindu-se de coca bărcii și țipetele câtorva păsări solitare însuflețeau acest univers straniu și silențios.

— Ai putea să te crezi oriunde, murmură Solène, copleșită de farmecul pe care-l degaja o asemenea singurătate.

— Abandonezi lupta?

Cu un zâmbet dulce, o trase spre el și continuă:

— Odată, am pretrecut o zi întreagă pe lac scriind poezii. Am lăsat barca să plutească în derivă kilometri întregi.

— Și ai putut să găsești drumul de întoarcere?

— Bineînțeles, grație acestui instrument.

Își băgă mâna în buzunar și scoase un compas.

— Trișorule! exclamă Solène. Auzi! Să urmăresc doar soarele, ce idee!

Dar nu se folosi chiar atunci de instrument. Mai întâi, se lăsară să plutească în derivă ca să poată prânzi în tihnă; aduseseră cu ei pâine și brânză, stropite cu câte un pahar de vin. Apoi Jay, înălțând pânza, aduse barca în bătaia vântului și reluă cârma. Întoarse ușor și curând se zări țărmul. Priveliștea se dezvăluia încetul cu încetul, ca decorul unei piese de teatru, pe care-l descoperi pe măsură ce se ridică cortina.

Când mai aveau puțin până la țărm, niște căprioare ieșiră din pădure și se apropiară să bea apă. Se adăpau liniștite când un țipăt răgușit sfâșie linișea, declanșând panica în mica turmă de căprioare care alerga spre pădure într-un galop speriat. Pe cerul de vară se vedeau desfășurate aripile mari ale unui vultur care cobora în cercuri din ce în ce mai mici.

Jay și Solène amarară barca apoi se instalară pe verandă cu restul de brânză și vin pe care le luaseră cu ei. Solène mai ciuguli dintr-un sandviș dar îi era acum mai mult somn decât foame. Jay tăcea. El intră primul în încăpere ca să facă ordine în bucătărie, apoi dispăru. Solène se gândi că s-o fi dus să se odihnească puțin și tocmai voia să-l urmeze când îl văzu așezându-se iarăși la masa de pe verandă și cufundându-se în manuscrisul său.

— Vrei să pui la punct scena finală? întrebă ea.

El era deja atât de absorbit încât nici n-o auzi.

Tânăra femeie îl observă preț de câteva minute, respectându-i concentrarea. Apoi intră în cabană, hotărâtă să-și consacre acest timp liber pregătirii cursurilor ei.

Trecu o oră în care liniștea domni în toată casa. Prima se ridică Solène de la masă ca să vadă ce face Jay. Pe jos era plin de hârtii mototolite, dovadă a dificultăților pe care le întâmpina în scrierea scenei.

— Jay, îl chemă ea încetișor.

Dar el nu-i răspunse și trebui să-l strige de mai multe ori, din ce în ce mai tare, pentru ca el să ridice capul.

Privirea lui încă plină de vise și imagini se fixă asupra ei.

— Scuză-mă, nu te-am văzut. Cât este ceasul?

— E târziu, îi răspunse ea cu blândețe. Este timpul să te oprești.

— Nu, nu, aproape că am temrinat. Mai lasă-mă un minut.

Dar ea îi luă stiloul din mână și-l puse pe masă cu un gest hotărât.

— Nu. Amintește-ți că am venit aici ca să ne petrecem weekendul împreună. De altfel, în ciuda eforturilor tale, se pare că n-ai avansat prea mult.

El nu-i răspunse dar, după expresia lui, ea înțelese că nu voia să fie întrerupt din lucru. Solène adună de pe jos foile mototolite și începu să le netezească cu mâna ca să le întindă.

— Toate alea n-au nici o valoare, zise el cam agasat.

Fără să-i răspundă, ea începu să citească fiecare pagină cu atenție, dând din cap din când în când. După ce termină de citit toate foile, nu păstră decât trei și le aruncă pe celelalte.

— Ce faci? întrebă Jay care evident nu înțelegea acțiunea ei.

Imperturbabilă însă, ea luă stiloul de pe masă și începu să șteargă, să sublinieze, să schimbe ordinea textului. Se ridică în sfârșit și-i întinse foile, cu o privire triumfătoare.

— Poftim, ia vezi ce crezi despre asta.

Jay îi aruncă o privire perplexă, dar începu să citească în timp ce ea aștepta, zâmbitoare și sigură pe sine. Lectura lui

Jay, grăbită la început, deveni din ce în ce mai atentă și preocupată. Nici măcar nu observă că Solène începea să se dezbrace în fața lui. Cu gesturi lente, ea lăsă să-i cadă veșmintele, unul câte unul, până ce rămase goală, radiind în soare.

Jay tocmai își ridica, vesel, capul.

— Extraordinar! Este exact ceea ce trebuia făcut. Cum de nu mi-a trecut mie prin minte? O simplă…

Abia acum o văzu pe Solène și cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Tânăra femeie îi oferi zâmbetul ei cel mai fermecător și, întorcându-se cu o mișcare rapidă, începu să alerge spre mal. Cu sprâncenele ridicate de uimire, el o strigă — fără prea mare convingere, admirând liniile armonioase ale acestui trup suplu care alerga.

— Ultimul care ajunge în apă a pierdut, îi aruncă ea veselă peste umăr făcând să-i zboare pletele blonde.

Într-o clipă, Jay își smulse hainele și alergă în urma ei. Solène putea auzi zgomotul pașilor lui care se apropiau. El era doar la câțiva metri în urma ei când ea atinse nisipul moale de pe malul lacului. Aproape în același timp țipară amândoi la mușcătura rece a apei. Atunci, cu un hohot de râs, Jay o împinse ușor pe Solène care se prăbuși în apă cu un strigăt de protest.

De fapt, după primul șoc, apa era delicioasă, atât de minunat de limpede și curată încât puteai să vezi nisipul alb de pe fund. Înotară îndelung împreună cu mișcări viguroase. Apoi plutiră liniștiți pe spate ca să se odihnească, cu privirile pierdute în albastrul strălucitor al cerului pe care se desenau coroanele largi și verzi ale pinilor.

Jay se lăsa să plutească bătând leneș apa cu brațele lui musculoase.

— Știi, zise el dintr-o dată, admir foarte mult ceea ce ai făcut. Fără tine, cred că mi-aș fi pierdut toată ziua căutând inspirație.

— Nu-i de mirare, din moment ce eu ghicesc întotdeauna ce vrei tu să exprimi. Amintește-ți că ultima mea diplomă am obținut-o susținând o teză despre opera ta.

Bucuros, el începu să înoate spre ea și o cuprinse cu picioarele. Ea se lipi de trupul lui, continuând să plutească.

— Muncești prea mult, remarcă ea.

— Poate, dar simt că am cam ruginit. În acești ultimi ani, m-am consacrat regiei și n-am prea avut timp să mai scriu mult. De altfel, ție îți datorez faptul că m-am apucat să fac mai multă regie de teatru.

— Mie! exclamă ea.

— Da. Articolele tale despre noile piese apărute mi-au dat idei. Îți amintești de articolul pe care l-ai scris despre *Noapte de iarnă?*

— Firește, dar asta era acum trei ani.

— Ei bine, după ce am citit articolul tău i-am telefonat autorului și i-am cumpărat drepturile asupra piesei. La sfatul meu, a refăcut unele dialoguri iar eu m-am ocupat de punerea în scenă. Am reușit amândoi și am avut un splendid succes. De pe vremea aceea, îți citesc toate analizele pe care le publici. Curând cred că va trebui să-ți dau un comision, adăugă el râzând.

— Bună idee. Nu mi-am dat seama cât sunt de utilă.

Mâna lui Jay alunecă pe coapsa Solènei.

— În tot acest timp, ai fost sfătuitoarea mea cea mai bună. Doamne, ce piele fină ai!

— Trebuie neapărat să ajungem la un acord financiar, murmură ea cu ochii închiși.

Curentul îi împinsese încet spre mal.

— Nu te ocupa acum de asta, îi șopti el la ureche.

Ea se întoarse un pic în apă și se prinse de gâtul lui.

— Iubește-mă, Jay. Acum, zise ea dintr-o suflare.

El o ridică ușor și o duse în brațe până pe nisipul uscat pe care o așeză tandru. Înlănțuiți, goi, lipiți unul de altul, se înfruptară din minunata bucurie a complicității.

Solène își descoperea cu încântare puterea de femeie, și dorința pe care reușea s-o trezească în Jay o trezea pe a ei cu aceeași intensitate. Se abandonă bucuriei de a-l mângâia în voie și, întinsă lângă el în acest univers sălbatic, avu sentimentul că este o zeiță care posedă secretul elixirului dragostei. Foarte încet, savurând fiecare clipă, își luară amândoi zborul spre crestele unei fericiri împărtășite.

Când reveniră la realitate, Jay șopti:

— Privește-mă, Solène.

Ea deschise ochii și-i văzu chipul luminat de o tandră pasiune. El își cufundă privirea în ochii ei.

— Aveai dreptate.

— Aveam dreptate? În legătură cu ce? întrebă ea luată prin surprindere.

— Este adevărat că eu am un secret… ieri dimineață, am rezervat locuri pentru avionul de Irlanda. Pentru noi doi.

Surpriza o făcu să încremenească o clipă. Apoi, cu un strigăt puternic de bucurie, se ghemui la pieptul lui. Doar animalele din pădure și păsările ce zburau pe deasupra lacului fură martorii acestei clipe de fericire.

Capitolul 8

— Aici, la nord-est, este Killaha.

Jay încercui pe hartă un punct pentru a i-l arăta Solènei, așezată lângă el. Pe măsuța din fața lor era plin de tot felul de broșuri și pliante. Din avionul care-i aducea la Ann Arbor, spectacolul peisajului era la fel de frumos ca la ducere, dar acum nu-i preocupa decât proiectul călătoriei lor în îndepărtata Irlandă. Solène răsfoia o broșură ilustrată cu fotografii minunate. Jay îi arătă una în care o fermecătoare căsuță înconjurată de flori de câmp părea să răsară dintr-un covor verde.

— Am un unchi îndepărtat care locuiește într-o astfel e casă. Nu-l cunosc încă, dar i-am scris că voi veni să-l văd în vara asta. Aproape toată familia mea locuiește în provincia Mayo, și sunt hotărât să-i vizitez.

— Cât mă bucur că n-ai mai fost niciodată în Irlanda! zise Solène punându-și mâna peste a lui. Acum eu o voi revedea prin ochii tăi. Pentru nimic în lume n-aș vrea să pierd această călătorie împreună cu tine.

—Da, numai că eu nu mai sunt studentă, și nici tu un poet necunoscut.

Se sărutară ușor, la fel de ușor ca norii albi care parcă îi priveau din înaltul cerului.

Viața Solènei avea de acum un țel — dragostea ei și aventura aceasta într-o țară necunoscută. Se văzu cu gândul acolo, la gura sobei, într-o seară de iarnă. Vor fi singuri doar ei doi. Jay se va consacra operei sale și chiar dacă și ea îl va ajuta, își va continua munca de analist literar. Era un tablou idilic dar pe care avea sentimentul că-l merita prin cei zece ani de fidelitate față de visul său.

Curând aterizară la Ann Arbor.

— Să cinăm împreună înainte de reprezentație. Ată seară, voi avea nevoie să simt în jurul meu cât mai multă simpatie, zise Jay lăsând-o în fața imobilului ei.

— De ce îți faci griji?

— Într-adevăr, de ce mi-aș face, când criticul meu cel mai bun se află alături de mine?

De îndată ce el plecă, Solène se grăbi să intre în apartament. Trebuia să facă pregătirile de plecare și, în vreme ce urca scara, recapitula în minte lista. I se cam învârtea capul. Totul se întâmpla atât de repede! Ca și cum visul stătuse adormit atâția ani de zile și acum se derula brusc, cu mare rapiditate.

Și apoi, o mai preocupa un lucru: scrisoarea. El n-o citise încă și ea nu-i putea prevedea reacția. Acum că evenimentele luaseră o întorsătură fericită, se simțea rușinată la gândul că, în scrisoare, își dezvăluia slăbiciunea, dar ce putea să mai facă? Din moment ce plecau împreună în Irlanda, trebuia să alunge orice gând întunecat și să nu ia în seamă decât aspectele bune ale situației.

Când intră în apartament, zări, împăturită în patru, o foaie ce fusese strecurată pe sub ușă. Era un bilet de la Tim Swenson:

Solène,

Am încercat în zadar să dau de tine tot weekendul. Te rog să mă suni imediat ce te întorci. Este urgent.

Tim

La naiba, uitase de sesiunea de vară! Cursurile urmau să înceapă peste o săptămână. Trebuia să-l prevină pe Tim cât mai curând cu putință că ea nu va mai fi în măsură să le țină. Fără să mai aștepte, formă numărul lui de telefon, mai întâi pe cel de la birou, apoi pe cel de acasă. Nimeni nu-i răspunse. Poate că era la teatru, dar sună și aici zadarnic. Brusc îi veni o idee și formă repede un al treilea număr.

— Aici *Del Rio.*

— Alo, Dave?

— Da.

— Sunt Solène Lawrence. Ne-am întâlnit de curând, îți amintești?... Exact... Da, mulțumesc. Da, am reușit să-l găsesc, dar acum îl caut pe cel cu mustață. Nu este cumva, din întâmplare, acolo?

Privirea i se lumină când auzi răspunsul afirmativ.

— Formidabil! Ai putea să-i spui să mă aștepte? Vin imediat acolo. Mulțumesc mult, Dave.

Coborî scara în grabă, sări în micuța ei mașină Datsun, și zece minute mai târziu intra la *Del Rio* unde numai cu câteva zile înainte viața ei luase un alt sens.

— Este acolo, la masa din fund, îi zise Dave întâmpinând-o cu un zâmbet.

Tim ridică privirea la apropierea ei, vizibil bucuros și surprins în același timp s-o vadă.

— Nu ești prea ușor de găsit, îi zise el. Am lăsat mesaje în tot campusul, chiar și la bar.

— Nu mă știam atât de populară, spuse Solène așezându-se la masă.

— Mă temeam să nu ți se fi făcut o propunere mirifică și să fi plecat să negociezi vreun post în insulele Hawaii sau în Colorado, reluă el împingând spre ea cafeaua pe care o adusese Dave.

— Ești pe aproape, zise tânăra femeie, stânjenită oarecum de ceea ce urma să-i spună.

El ridică brusc capul, foarte atent dintr-o dată.

— Dacă înțeleg eu bine, ajung tocmai la timp ca să te smulg din ghearele unei alte universități care te vrea? Haide, în cazul ăsta e perfect.

— Cum perfect?

— Unul dintre asistenții noștri și-a dat demisia. Avem așadar nevoie de un înlocuitor cu normă întreagă.

Solène deschise ochii mari, stupefiată. Era chiar ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

— Nu fi atât de mirată. Dacă postul te interesează, pot să-ți dau mai multe amănunte.

Ea făcu un semn vag de încuviințare. Cum va reacționa oare Tim când va afla că, dimpotrivă, ea este gata de plecare? Înainte însă să spună ceva, așteptă să afle în ce consta propunerea lui. Nici nu se punea problema ca ea să-și abandoneze planul, dar ascultă din curiozitate explicațiile lui Tim.

— De fapt, nu sunt nemulțumit de plecarea acestui asistent. Era un bun profesor dar fără prea multă inițiativă, prea tradiționalist. Ne trebuie cineva care să aibă idei și metode noi de propus.

— Şi te-ai gândit la mine? întrebă Solène, foarte mişcată de complimentul subînţeles.

— Da. Cursul este despre literatura universală. În acest domeniu, ne trebuie un profesor competent.

Scoase din servietă un teanc de hârtii şi-i prezentă programul trimestrului de toamnă.

– Ia priveşte, ai zice că este făcut pentru tine. Printre alte activităţi, este prevăzută şi o clasă de artă dramatică pe care vei avea latitudinea s-o conduci cum vei vrea, cum vei crede că este mai bine.

Solène se mulţumi să dea uşor din cap, dar simţea că o cuprinde emoţia. Propunerea lui Tim era mai mult decât ispititoare, pentru că de obicei noii profesori de universitate, aşa cum era ea, începeau întotdeauna cu studenţi din primul an şi cu materiile cele mai simple. Cu toate acestea, nu-i venea să renunţe la călătoria ei în Irlanda împreună cu Jay.

— Plecarea acestui coleg, continuă Tim, ne-a dat ideea să facem o nouă organizare. Îţi propunem, de exemplu, să faci parte dintr-un comitet de artă dramatică a cărui sarcină va fi descoperirea noilor talente. În prezent, din cauza repetiţiei generale pe care o face Monahan aici, universitatea noastră a devenit punctul central al preocupărilor mediilor literare. Pentru noi este o ocazie să dăm mai multă amploare învăţământului nostru dramatic. Să mai adăugăm şi interesul financiar. Am putea avea în vedere realizarea unor planuri până în prezent prea grele pentru bugetul nostru.

Aceste ultime cuvinte îşi atinseră ţinta ca o săgeată. Niciodată ea n-ar fi putut visa la o asemenea şansă. Cum să reziste?

— Ce fel de planuri? întrebă ea, temându-se aproape să audă ceea ce-și dorea.

— Mă bucur că-mi pui această întrebare, răspunse Tim cu un zâmbet încântat. Ideea ta de a face aici o replică a Teatrului *Globe* m-a cucerit, chiar dacă din punct de vedere financiar n-ar fi posibil. Dar, dacă reușim să găsim și să montăm cu succes operele unor tineri autori, de ce n-am putea să ne gândim și la asta? De fapt, reușita uneia decurge din reușita celeilalte acțiuni.

Tim o privea cu ochi strălucind de entuziasm, sigur că-i va primi adeziunea.

— Ce zici, Solène? Recunoaște că este o propunere croită exact pe măsura ta.

— Exact, recunoscu ea. Îmi vine greu să spun ceva. Îți mărturisesc că m-a apucat amețeala.

Închise o clipă ochii, conștientă de ironia sorții. Era o ocazie care nu apare decât o dată în viață. Dar și plecarea cu Jay era tot o șansă unică. Trebuia să aleagă, una o anula pe cealaltă. Ce să facă? Își privi interlocutorul și spuse încet:

— Tim, mă simt foarte mândră că te gândești astfel la mine, foarte mândră și foarte recunoscătoare. Dar cred că înțelegi dacă-ți spun că trebuie să mă gândesc. Este atât de miraculos ceea ce mi se întâmplă încât nu vreau să mă pripesc. E vorba de o cotitură în viața mea.

— Nimic mai normal, răspunse el cu amabilitate. Nu vreau o hotărâre pripită. De altfel, mărturisesc foarte sincer că nu te-am ales pe tine fără o discuție prealabilă. Erau deja vreo patruzeci de candidați pe acest post. Am dorit însă să luăm pe cineva căruia să-i oferim posibilități de dezvoltare și sunt încântat că ocazia s-a ivit atât de repede.

— Dar eu! Nu puteam spera la o asemenea șansă, răspunse Solène cântărindu-și cuvintele.

Simțise Tim oare o anumită reticență? El adăugă cu tact:

— Ne felicităm că te avem pe tine.

— Haide, Tim! Nu vreau să-mi minimalizez meritele, dar sunt sigură că există o mulțime de unviersitari perfect calificați care ar fi foarte fericiți să fie angajați în locul meu.

— Da și nu. Tu ai niște atuuri de prima mână. Dacă decanul și-a dat acordul ca Jay să facă aici repetiția generală, este în parte datorită analizelor tale. Cine știe? Poate că tot tu vei descoperi un nou Jay Burton Monahan.

— Mă îndoiesc, zise Solène cu un zâmbet.

— Bine. Gândește-te. Dar este inutil să-ți spun că eu îți cunosc deja răspunsul.

— Adevărat?

— Bineînțeles. Îți fac o propunere cum n-ai să mai întâlnești alta. Ai fi nebună să refuzi.

Cu un zâmbet plin de încredere, el se ridică și-și luă servieta.

— Vino să mă vezi peste vreo două zile. Vom pune la punct împreună noile tale funcții.

Ieși din braserie, lăsând-o pe tânăra femeie cufundată într-un vârtej de gânduri contradictorii. Și dacă Tim avea dreptate? se întreba ea. Era în stare să-și distrugă singura șansă de carieră în schimbul unei aventuri romantice dar nesigure?

Însemna să dea vrabia din mână pe cioara de pe gard. Pleca împreună cu Jay în Irlanda, fără să știe cât timp vor sta acolo, fără experiența unei vieți comune. Pe de altă parte, era imposibil să-i ceară lui Tim să amâne decizia. Nici măcar nu dorea asta, ar fi fost o jignire pentru el. Când ți se face o ast-

fel de propunere, ori o accepți ori o refuzi clar. De altfel, el aștepta din partea ei un răspuns rapid și, dacă ea nu accepta, erau mulți alții care să fie propuși.

Solène închise ochii, gândindu-se că Jay, de care ea se îndrăgostise, acum îi aparținea. Cum să-i ceară să renunțe la această călătorie, la acest vis al lui? Chiar dacă doar amâna data plecării, însemna să-i răpească farmecul spontaneității. Visul se risipea, își pierdea vraja. Momentul era exact acum, așa cum spunea Jay. Amândoi știau asta de azi dimineață. Dumnezeule, ce să facă, ce să facă? își repeta Solène, descumpănită.

Dave se apropie, aducându-i pe tavă un punci cald.

— Felicitări, zise el punându-i-l în față. Prietenul dumitale mi-a spus că-ți propune un post definitiv aici. Mie îmi place să am grijă de viitorii obișnuiți ai braseriei mele.

— Mulțumesc, zise Solène adresându-i un zâmbet nesigur.

Obișnuiții braseriei lui! Iată deja o mică lume confortabilă ce se construia în jurul ei. Va ști ea oare să-și construiască o alta în altă parte? După ce Dave se îndepărtă, ochii îi căzură pe cuvintele scrijelite pe masă. *Bijuterii imaginare…* Sunt bijuteriile lui, nu ale mele, gândi ea.

Îi reveni brusc în minte vechiul citat din Shakespeare: „Norocul nu bate de două ori la ușa ta“. Era adevărat pentru ea, dar și pentru Jay. Deodată mintea i se lumină, conflictul care o sfâșia se mai potoli. Jay avea bijuteriile lui imaginare și ea le avea pe ale ei. Erau două lumi diferite.

Trebuia să-i spună lui Jay cât mai curând posibil. Fără nici o îndoială că el se va lăsa convins. Nu avea absolută nevoie de ea ca să se ducă în Irlanda, era deja oricum prea târziu. Iar ea va trebui să rămână aici.

Ieși agale din *Del Rio,* cu sufletul greu, ca să se ducă la hotelul lui Jay. La ora asta repetiția se terminase, el trebuie să fi fost acolo. Recepționerul îi confirmă că într-adevăr el era aici și, cu un gest, îi arătă ascensorul.

Jay îi deschise ușa. Părea foarte bine dispus. Dar remarcă imediat expresia stânjenită a Solènei.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el imediat. Tocmai începem o aventură minunată. Vreau să te văd zâmbind.

Luă un buchețel de flori de pe masă și i-l întinse.

— Poftim, sunt pentru tine. Vreau ca de acum încolo să ai flori în toate zilele vieții tale.

— Oh! Jay…

Solène făcu un efort ca să poată continua.

— Aș vrea să-ți vorbesc cinci minute.

— Atunci vino să stai pe pat, este un loc potrivit.

El se așeză alături de ea și o cuprinse în brațe. Dar ea se desprinse și se îndepărtă puțin.

— Ce se întâmplă, Solène? repetă el descumpănit.

— Nimic grav… Eu…

Îi era mult mai greu să-i spună decât își închipuise. Dar își luă inima-n dinți și spuse:

— Tim tocmai mi-a propus un post cu normă întreagă.

— Da, și ce-i cu asta?

— Este exact ceea ce-mi doream.

El părea să nu înțeleagă.

— Jay, trebuie să accept acest post. Nu voi mai găsi niciodată o șansă ca asta. Trebuie să mă hotărăsc imediat.

Cuvintele ei explodară ca o bombă. Tăcerea se prăbuși parcă asupra lor. Apoi Jay oftă.

— Nu este singurul post din lume, zise el cu o oarecare nerăbdare. Vei mai găsi și altele.

— Nu ca acesta. Este vorba despre un curs de literatură contemporană. Și va exista și o secție de artă dramatică pe care o vor înființa tocmai din cauza mea. În afară de asta, voi face parte dintr-un comitet care va hotărî ce noi piese de teatru vor fi montate aici, la Ann Arbor. Este o șansă neașteptată, care reprezintă și o deschidere către acel *Globe Theatre* al meu. Mă gândeam că-mi vor trebui vreo douăzeci de ani ca să realizez acest proiect și iată că acum totul îmi pică din cer.

— Și atunci, noi doi?

Ea făcu un gest de neputință.

— Nu voi putea pleca, Jay. Sunt foarte nefericită din acest motiv, dar acum nu este posibil să plec. Altă dată. Cu siguranță că vom mai avea ocazia să mergem împreună în Irlanda.

Jay scutură din cap cu un aer încăpățânat.

— Nu-ți dai seama ce înseamnă pentru mine această călătorie. N-o voi mai amâna încă o dată. Știu foarte bine că, dacă nu mă duc acum, nu mă voi mai duce niciodată.

În fața privirii lui întunecate, ea înțelese că din nou se lăsase prinsă în capcană. Destinele lui Jay Bruton Monahan și Solène Lawrence nu erau făcute să meargă împreună. Întotdeauna exista ceva care să le îndepărteze. Dacă drumurile lor s-ar fi încrucișat de o stuă de ori, tot de atâtea ori s-ar fi îndepărtat apoi.

— Astăzi, eu sunt cea care trebuie să-și urmeze steaua, zise ea liniștită. Iar steaua mea este aici.

— Îți risipești fericirea cu mâinile amândouă!

— Tu vrei să-ți împărtășesc visul. Minunat! Dar visul meu, de el ce se alege?

— Şi cu asta ce faci?

O cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei cu o blândeţe insistentă care până la urmă îşi impuse legea chiar dacă ea încerca să se zbată. În sufletul ei însă nu dorea decât să se dăruiască, să se spună.

Jay simţi că ea se abandonează şi-i dădu drumul încet. Ea îşi trecu însă braţele pe după gâtul lui, incapabilă să reziste acestei înflăcărări care o cuprindea ca un vin ameţitor ce se răspândeşte prin vene. Nu-i rezistă nici atunci când el începu să-i desfacă bluza şi să-şi strecoare mâinile pe sub ţesătura subţire.

— Dezbracă-te, îi şopti el.

Ea se ridică, supusă, şi-şi lăsă hainele să alunece jos, apoi se întinse din nou pe pat în timp ce el o sorbea din privire.

— Cum poţi să renunţi la asta? o întrebă el în timp ce cu un deget îi mângâia contururile trupului, făcând-o să tremure de dorinţă. Întotdeauna am să te doresc, Solène. Întotdeauna. Eşti ca o cupă de cristal care cântă atunci când o atingi.

Vocea îi era blândă, catifelată, mâinile lui o învăluiau cu căldură, trezind în ea mii de flăcări.

— Vreau să simt pasiunea trăind în tine ca un foc care arde, se stinge, apoi se aprinde din nou, la nesfârşit.

O clipă, el se îndepărtă ca să se dezbrace dar privirea-i strălucitoare nu se desprindea de trupul ce i se oferea cu atâta generozitate. Când se întinse lângă ea, Solène fu aceea care se aplecă spre el, hotărâtă să-l răsplătească cu aceleaşi mângâieri pe care el i le dăruise. Ce imensă bucurie să simtă puterea pe care o avea asupra lui… El, atât de independent, atât de puternic, tremura de dorinţă stăpânită sub mâinile ce rătăceau pe pieptul puternic, pe coapsele-i musculoase.

Solène credea că el o va poseda repede, cu înflăcărare, dar se înșela. Jay o făcea să aștepte, stimulându-i dorința până la insuportabil.

— Jay, îl imploră ea.

Se arcui spre el, dar el nu-i răspunse la chemare.

— Solène, vreau să-mi spui cât de mult mă dorești.

— Bineînțeles că te doresc! strigă ea. Iubește-mă, te rog.

— Voiam să te aud pronunțând aceste cuvinte, îi șopti el la ureche cu o voce răgușită. Și eu, te doresc nespus. Este ceva mai puternic decât noi.

Și, cu toată puterea pe care și-o stăpânise, într-un ritm lent, irezistibil, el o conduse pe o spirală magică, și, ca niște înotători istoviți, poposiră pe tărâmurile calme ale unei lumi vrăjite.

Când Solène deschise ochii, zâmbi la vederea chipului frumos și senin al lui Jay.

— Nici nu mai știu unde sunt, murmură ea. Nu știu ce să mai fac.

El tresări.

— Doar nu vrei să spui că încă te mai gândești să rămâi aici.

— Nu știu, nu mai știu.

De fapt, începea să afle ce dorește. În vâltoarea pasiunii lor, nu fusese vorba nici o clipă despre dragoste. Jay voia ca ea să-l urmeze, să se adapteze vieții lui, și atâta tot.

— Nu fi ridicolă, Solène, zise el ușor agasat. Nu vezi la ce vrei să renunți? Vei regreta toată viața ta.

— Nu pot totuși să-mi petrec viața alergând de îndată ce tu-mi faci semn, Jay.

El nu-i răspunse, tăcerea deveni apăsătoare, sufocantă.

— Ți-am oferit tot ce puteam eu să-ți dau, zise el în sfârșit. Regret dacă ți se pare insuficient.

Ea se ridică dintr-un salt și-l privi în față.

— Ești nedrept, Jay. Eu nu sunt Colleen ca să te urmez până la capătul lumii.

Privirea lui Jay scânteie.

— Încetează să te mai compari tot timpul cu Colleen. M-am săturat până peste cap să tot aud vorbindu-se de ea.

— Și eu m-am săturat! Fir-ar să fie, și eu! Dar asta este vina ta, nu a mea. Tu încă o mai iubești.

El o privi, nedumerit.

— Despre ce vorbești?

— Vrei neapărat ca eu să fiu precum Colleen, atâta tot.

Jay scutură din cap, neputincios.

— Ești complet nebună!

— Crezi? Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci când ne-am reîntâlnit în parc. Când m-ai sărutat, ai pronunțat numele ei nu al meu.

— Care-i diferența? îi replică el calm.

— Care-i diferența! Asta-i tot ce ai de spus?

Ea se îmbrăcă în grabă, se duse până la ușă și se întoarse în momentul când să pună mâna pe clanță. Dar el nu spuse nimic ca s-o rețină și ea ieși trântind ușa în urma ei.

Nu regreta nici un cuvânt din câte îi spusese. Avusese această greutate pe suflet din clipa în care-i citise prima piesă. Nu era nici o îndoială că el o mai iubea încă pe Colleen. Privirea i se întuneca de fiecare dată când îi auzea rostit numele; era privirea unei iubiri pierdute, o privire pe care ea o cunoștea prea bine.

Dacă Jay spera să-și șteargă amintirile fugind cu ea în Irlanda, se înșela amarnic. Ea nu se va preta la un asemenea

joc. Mușcătura geloziei, prea cunoscută, prea amară, o rănea prea mult. Îi părea rău că simțea astfel, dar nu se putea împiedica.

Diseară, la reprezentație, va trebui să îndure prezența rivalei sale, să constate puterea pe care aceasta o avea asupra lui Jay.

Și totuși, îl iubea. Trebuia să recunoască, îl iubea cu toată puterea ființei sale. Nu era doar o dragoste de adolescentă care se înflăcăra doar la gândul că pleacă împreună cu el în Irlanda. Nu. Ea îl iubise întotdeauna pe Jay Buton Monahan, și o voce interioară îi striga că-l va iubi mereu, cu o intensitate care o speria.

*

Nu era încă ora opt când Solène se furișă în teatru sperând că Jay nu-i va observa prezența. Nu era deloc timp ca să-și pună ordine în gândurile răvășite. Aurul părului ei, strâns într-un coc pe ceafă, îi punea în valoare conturul suplu al gâtului. Își alesese cu grijă rochia, o rochie dreaptă din mătase vișinie, prinsă de umeri cu două bretele subțiri negre. În mod inconștient, se apropia astfel de imaginea pe care Deirdre o dădea eroinei sale și de genul de femeie care-l impresiona pe Jay.

De îndată ce intră în sală, nu se putu abține s-o caute din priviri pe Colleen. Privirea i se plimbă instinctiv peste mulțime, în căutarea aceleia pe care Jay o descrisese atât de amănunțit în piesele sale: înaltă, cu părul castaniu roșcat, strălucitoare și mândră. O femeie care cu siguranță că nu trecea neobservată.

Privirea i se opri pe o tânără roșcată cu părul spumos și inima începu să-i bată. Necunoscuta vorbea cu însuflețire cu un bărbat pe care-l ținea de braț și, după ce o mai privi o vreme, Solène renunță la această presupunere. Era prea scundă și prea diferită de eroina piesei.

Trecând prin sală, continuă să privească spectatorii. O altă tânără roșcată o neliniști din nou. Aceasta, de vreo treizeci de ani, arăta superb. Părul ei lung și des era legat la spate într-un rulou strălucitor. Dar era însoțită de un domn cu părul grizonat și de doi băieți roșcați, aproape adolescenți și vizibil copiii ei.

Solène se mustră în sinea ei pentru purtarea ridicolă. Se mai uită o dată la biletul ei ca să vadă numărul locului și tocmai voia să se așeze când îi văzu pe Jay și pe Tim în picioare în primul rând. Din păcate, Tim o zări și-i făcu semn să vină la ei. Era imposibil să-l ignore. Porni fără tragere de inimă spre ei când o tânără, intrată pe o ușă laterală, o țintui pe loc. Nu numai că era înaltă, dar avea și un păr unduitor castaniu roșcat și, mai ales, o ținută atât de mândră și sigură încât oamenii întorceau capul după ea. Se îndreptă direct spre cei doi bărbați, îl prinse amical pe Jay de braț și-l sărută repede pe obraz. Brusc, Solène își dori să se deschidă pământul sub picioarele ei. Ar fi vrut să fugă oriunde. Dar era prea târziu și trebui să continue să meargă înspre cei trei. Era mai bine să termine cu această poveste și să-și satisfacă curiozitatea o dată pentru totdeauna.

Cu un zâmbet politicos pe buze, ajunse lângă ei fără să-și dezlipească ochii de tânăra femeie care o privea cu o politețe rezervată. Tim făcu prezentările cu un zâmbet larg pe față.

— Solène, sunt bucuros să ți-o prezint pe soția mea. Marianne, ea este Solène Lawrence, noua noastră asistentă care se va ocupa de cursul de literatură contemporană.

Solène avu impresia că, brusc, mintea i se golește de orice idee. Așadar nu era Colleen! Și totuși nu se putea ca să semene cineva mai mult cu portretul făcut de Jay.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit. Am auzit vorbindu-se mult despre dumneata, zise veselă Marianne.

— Eu… mulțumesc mult, bolborosi Solène sub privirea amicală a lui Tim și cea enigmatică, a lui Jay.

Tocmai în acea clipă luminile sălii începură să scadă progresiv.

— Să ne ocupăm repede locurile, zise Tim.

Jay deja plecase, fără să fi spus un cuvânt. Merse pe intervalul dintre scaune și se opri în picioare, sprijinit de peretele din fundul sălii. Luminile se stinseră complet. Solène se strecură la locul ei exact în momentul în care se auziră cele trei bătăi ale gongului. Cortina se ridică.

Ea se strădui să-și alunge gândurile incoerente și să-și concentreze atenția asupra piesei.

Era povestea unei tinere perechi americane care pleca să-și trăiască povestea de dragoste în Irlanda. Solène vedea astfel desfășurându-se în fața ochilor ei începuturile dragostei lui Jay pentru Colleen. Chiar dacă știa, din piesele pe care le scrisese ulterior, urmarea tristă a acestei povești, îi era neplăcut să asiste din fotoliul său la derularea și la etalarea publică a acestei părți din viața lui Jay. Cu atât mai neplăcut cu cât personajele reale se aflau acum în sală. Cu durere în suflet privi jocul lui Deirdre care, perfect concentrată, trăia, preț de câteva ore, ceea ce ar fi putut să fie propria ei viață.

„Ai zice că este vorba despre mine“, gândi ea cu amărăciune. „Dar eu, eu m-aș fi descurcat altfel.“

Și totuși, cineva în sală trebuie să se fi simțit mult mai implicat decât ea: Colleen, necunoscuta.

Dorința de a-și descoperi în sfârșit rivala o dată pentru totdeauna puse stăpânire pe ea. Nu mai putea să trăiască astfel. Trebuia neapărat ca în pauză Jay să i-o prezinte sau, cel puțin, să i-o arate. Era o ultimă șansă, din moment ce el urma să plece marți, punând astfel capăt aventurii lor.

Primul act se termină cu sosirea tânărului cuplu în Irlanda. Nici un nor nu părea să le amenințe fericirea. O rafală de aplauze salută căderea cortinei. Când se aprinse lumina, Solène se întoarse ca să vadă reacția lui Jay față de primirea publicului. Era tot acolo, sprijinit de perete, cu brațele încrucișate, cu chipul îngândurat, și doar licăririle verzi din ochii lui scânteietori trădau pasiunea care-l răvășea. Nu se mișcă din loc nici când publicul începu să se ridice și, într-un șir lung și potolit, ieșea din sală ca să se plimbe pe holurile teatrului. Solène se duse spre el. Dorința ei de a o cunoaște pe Colleen era mai puternică decât aceea de a fugi.

El o întâmpină cu un ușor zâmbet crispat.

— Ce impresie ți-a făcut? întrebă el.

— Primul act este superb. De altfel eram sigură de asta. Există totuși ceva…

Fu întreruptă de Tim care tocmai sosea împreună cu soția lui.

— Bun început, Jay, zise el cu o voce entuziasmată. Deirdre pare într-o formă splendidă astăzi.

Jay încuviință fără un cuvânt și Tim îl prinse de braț.

— Relaxează-te, bătrâne. Sunt sigur că va fi un succes.

Făcu un pas în lături pentru a lăsa să treacă mulțimea, și adăugă:

— Vino să vezi focul de artificii. Tocmai începe. Se poate spune că este totul organizat la secundă. Nici n-ar fi putut exista ceva mai bun ca publicitate pentru tine.

Jay râse scurt.

— Venim și noi într-o clipă.

Fără să fie nevoie de mai multe cuvinte, Tim și soția sa înțeleseră și se eclipsară. Jay se întoarse spre Solène, evident nervos.

— Pari ciudată astă-seară, zise el. Ce ți s-a întâmplat?

— Nimic. Mă gândesc doar că poate Colleen se simte destul de stânjenită în acest moment. Dacă viața mea ar fi astfel expusă publicului, mi-aș dori să mă pot ascunde undeva. Mi-ar plăcea să știu cum acceptă ea o asemenea indiscreție.

— Tu mă întrebi pe mine ce simte ea?

— Haide, știu că se află aici. Deirdre mi-a spus că o aștepți să vină și sunt curioasă s-o cunosc. Unde e?

Jay izbucni în râs.

— Unde e cine?

Dar privirea rece pe care ea i-o aruncă îl opri brusc. O privi stupefiat și chipul lui își schimbă expresia.

— Îți bați joc de mine?

— Ei? făcu Solène.

— Ei ce?

— Unde este Colleen? Am căutat-o în mulțime dar n-am găsit pe nimeni care să-i semene.

— Chiar așa? se miră el pe un ton ironic.

Ea aștepta, nerăbdătoare, dar el o privea în tăcere ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată până azi. În sfârșit, dădu din cap.

— N-aș fi crezut niciodată asta despre tine, Solène. Mai ales despre tine. După tot ceea ce ai scris despre mine, eram convins că mă cunoști…

Glasul lui se stinse și pe Solène o cuprinse furia.

— Nu te întreb ce așteptai tu de la mine sau ce credeai despre mine. Cum îndrăznești să-mi vorbești tocmai acum pe acest ton?

Mâna ei tremură ușor când îi atinse brațul. Acest simplu contact îi amintea atâtea lucruri familiare!

— Dă-mi drumul, zise el cu răceală. Ești ridicolă. Dacă măcar ai fi știut…

— Ce să știu? îl întrerupse ea. Știu totul despre tine și Colleen. Toată lumea știe totul. Eu îți cer doar să-i cunosc chipul despre care s-a scris și s-a vorbit atât.

— Poate că nu știi cum să privești, zise el foarte calm de data asta.

— Am căutat peste tot.

— Atunci înseamnă că nu cauți acolo unde trebuie.

Fața Solènei se îmbujoră de indignare.

— Măcar îți dai seama de răul pe care mi l-ai făcut? Știi cum am trăit eu în toți acești ani? Jay, ești egoist și lipsit de inimă. În plus ești și stupid. Ani de zile te-ai agățat de Colleen. Chiar șia cum ești mult prea ocupat să-i faci ochi dulci, ca să fii în stare să vezi că fericirea îți este la îndemână.

— Ce tot spui? Ți-am cerut doar să vii cu mine în Irlanda.

— Da, în condițiile care-ți convin ție, numai ție.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine, zise el, descurajat.

— Adevărul, atâta tot.

— Exact asta îți cer și eu ție.

Solène râse amar.

— Eu ți l-am dăruit. Ai primit de la mine o scrisoare care explică totul.

— Ca să vezi! Voi fi într-adevăr foarte fericit s-o pot citi.

— Nu înțelegi. Am scris-o acum mai bine de patru ani dar n-am expediat-o decât săptămâna trecută. Ai primit-o, pentru că te-am văzut punând-o în buzunarul hainei. S-ar zice că nu prea ți-a păsat, de altfel asta este tot ceea ce eu pot înțelege.

Cum el tăcea, ea adăugă pe un ton sec:

— Te las s-o citești în liniște.

Se întorcea ca să plece când el o apucă de umeri și o obligă să-l privească în față.

— Ești sigură că trebuie s-o citesc? întrebă el pe un ton grav. Înainte s-o fac, poate că ar fi mai bine să afli ceva.

— Nu-mi pasă.

El o întrerupse fără menajamente.

— Ai fost absolut inutil geloasă atâția ani de zile… și oarbă.

Ea încercă să se elibereze dar el o reținu ferm.

— Ți-am spus că nu-mi pasă! strigă ea. Toată povestea asta îmi face greață.

— Mă vei asculta totuși, insistă el fără să-i dea drumul.

Degetele lui o strângeau atât de tare încât ea făcu o grimasă de durere. Neputința de a scăpa din mâinile lui o scotea din sărite.

— Nu! Dacă nu vrei să înțelegi, treaba ta.

Adunându-și toate puterile, ridică brațul și-l lovi în plină față. Palma pocni cu un zgomot sec și acesta păru să rămână o clipă suspendat în liniștea ce se lăsase brusc. Lacrimile îi întunecară privirea Solènei care porni alergând spre ieșire.

Capitolul 9

„O capodoperă: noua piesă a lui Monahan unanim aclamată.“

Pe pagina întâi a cotidianului din Ann Arbor exploda triumfal titlul scris cu litere groase. Pentru Solène, care citea aceste rânduri pe balcon în timp ce briza dimineții mișca încet paginile jurnalului, era o slabă consolare. Jay pleca în seara aceasta. Poate că era mai bine așa. Până acum el trebuie să fi citit scrisoarea ei și ea nu avea curajul să mai dea ochii cu el.

Totuși niciodată nu va reuși să-l șteargă complet din viața ei. Mai întâi, din punct de vedere profesional. El aparținea artei dramatice contemporane și succesul de aseară îl plasa în fruntea plutonului de tineri autori. Îi păru rău că nu mai asistase și la partea a doua a spectacolului. Cel puțin însă drama ei personală luase sfârșit. Aceasta ajunsese la un punct de nesuportat, izbucnise apoi ca o furtună și acum cerul era limpede. Ea putea să-și continue viața.

Se auzi soneria telefonului. Solène ezită să răspună, pentru că nu voia să vorbească în mometnul ăsta cu Jay. Nu avea curajul. Dar cum soneria era insistentă, se duse să răspundă. Era Tim.

— Bună dimineața, zise el cu vocea-i cordială. Am regretat absența ta aseară. Am sărbătorit cu toții după spectacol.

— Am… am fost ocupată.

— Păcat. De fapt, te sun pentru că decanul m-a întrebat ieri de tine. Îmi pare rău, dar trebuie să iei repede o hotărâre în privința postului pe care ți l-am propus. Firește că accepți, nu-i așa?

Solène oftă ușurată.

— Da, fără șovăire.

— Eram sigur. Atunci, îți urez bun-venit în echipă.

Vocea lui exprima bucurie. Ce plăcere să te simți primită astfel! Tim continuă, foarte profesional:

— Vei fi numită profesor-asistent, răspunzătoare de conferințe, cu toate prerogativele pe care ți le dă acest post. Vei avea biroul la Mason Hall și vei avea dreptul la o secretară pe care o vei împărți cu alți doi profesori. Voi spune să fie gravată o placă cu numele tău și vei anunța secretariatul de orele tale de birou în afara cursurilor. Să vii să ne punem de acord asupra programului pe care vei vea de gând să-l dezvolți, pentru ca eu să-l pot pune în planul de studiu. Ah! Nu uita să-ți completezi toate formularele necesare pentru asigurări și celelalte probleme de genul ăsta.

Solène începu să râdă.

— Ia-o mai ușurel, te rog. N-o să-mi iau zborul.

— De acord. Poți să vii mâine dimineață la prima oră? Este o ședință a universitarilor.

— Bineînțeles. Aveam de gând să plec undeva în weekend, dar pot să anulez plecarea dacă este nevoie de mine aici.

— Nu-i nevoie. Ai absolută dreptate să profiți de libertatea ta înainte să înceapă cursurile. Unde aveai de gând să pleci?

— De fapt, nu mă hotărâsem unde, mărturisi ea. Poate la New York, să văd noile piese.

— E o idee bună. Atunci, ne întâlnim mâine la ora zece în holul cel mare?

— Ne-am înțeles. Pe mâine.

Închise telefonul, cu inima strânsă la gândul că, la ora aceea, Jay va fi deja în Irlanda, trăindu-și primele ore ale visului său. O mulțime de gânduri i se învălmășeau în mintea tulbure. Întorcea o pagină a vieții ei. Adio romanului de dragoste și himerelor sale; realitatea era foarte promițătoare, încât ea n-avea decât s-o apuce pentru ca aceasta să prindă viață. Nu poți, în același timp, să și mănânci prăjitura și s-o și păstrezi. Trebuia să fie lucidă.

Se întoarse pe balcon, își luă ceașa de cafea și sorbi o gură. Se răcise și nu mai avea gust, așa că Solène o împinse la o parte și oftă. Ar fi fost înțelept să se gândească la faptul că totul era limpede, și totuși nu-și putea alunga sentimentul că, la urma urmei, nimic nu fusese rezolvat.

În clipa aceea, pe scară se auziră pași repezi. Răsunară lovituri energice în ușă. Ea rămase nemișcată, sperând că intrusul va pleca dar loviturile se întețiră și se auzi o voce strigând:

— Solène!

Dumnezeule! Era Jay. Ea nu se mișcă, la fel de paralizată ca un animal hăituit.

— Solène, deschide! Trebuie să-ți vorbesc. Este foarte important, trebuie să te văd înainte să plec.

Ca un automat, Solène plecă de pe balcon și veni în living.

— Haide, deschide, insistă Jay. N-o să ne despărțim astfel. Nu ți-au ajuns zece ani?

Clanța ușii se mișca nerăbdătoare dar Solène rămase nemișcată.

— Pleacă de aici! strigă ea impulsiv.

— Vreau să te văd.

— Nu.

Ea crezu că el va mai insista dar îl auzi coborând scara. Abandonase lupta. Când zogmotul pașilor lui se stinse, Solène se simți cuprinsă brusc de un sentiment de frustrare că poate a lăsat să-i scape o șansă care i se oferea. Atunci alergă la ușă și o deschise larg.

— Jay?

El însă dispăruse. Ea alergă pe scară în urma lui dar nu-l mai văzu. Probabil că acum era furios și prefera să abandoneze decât să înceapă un joc absurd de-a șoarecele și pisica. Cu sufletul greu, urcă în apartament. Un gol îngrozitor îi îngheță inima. Se îndreptă încet către balcon și aici se prăbuși pe un fotoliu, cu capul în mâini.

— Am putea totuși să încercăm să ne întâlnim și în alt mod.

Solène se întoarse brusc și-l văzu pe Jay care o privea, instalat liniștit pe una din crengile dudului. Își puse o mână pe marginea balustradei, gata să sară.

— Te superi dacă vin lângă tine? întrebă el nonșalant.

Poziția lui era destul de precară și golul de sub el adăugat sentimentului de ușurare că el era aici, o îndemnă pe Solène să-i întindă mâna ca să-l ajute să treacă balustrada. Atingerea atât de familiară a acestei mâini calde și puternice o zgudui

profund. O cuprinse o dorință nebună de a fi în brațele lui, de a-și lipi obrazul de umărul lui, de a plânge pe săturate.

— Știai că ești într-adevăr foarte încăpățânată?

El părea destul de reticent dar ea îl înțelegea perfect. Amândoi fuseseră răniți, amândoi își văzuseră spulberate visele pe care erau gata să le transforme în realitate.

— Ia loc, îi zise Solène. Mă duc să-ți fac o cafea.

El îi puse mâna pe braț.

— Nu, mulțumesc. Nu stau mult.

Această bruscă amabilitate era mai rea decât furia. Va fi oare în stare într-o zi să nu-l mai iubească?

— Nu ți-am înțeles niciodată sentimentele până aseară, zise el încet.

— Las-o baltă, inutil să redeschidem răni vechi, oftă Solène. Să nu mai abordăm acest subiect.

— N-ai înțeles.

Chipul lui Jay era luminat de o tandrețe neașteptată, o tandrețe simplă și sinceră. Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Ți-am citit aseară scrisoarea.

Ea nu răspunse.

— Solène, nu mi-am imaginat că tu, care mă cunoști mai bine ca oricine, ai putea să nu vezi nimic din ceea ce pentru mine este cel mai important lucru. M-am înșelat în privința ta, dar și tu te-ai înșelat în privința mea.

— M-am înșelat? Ce ar fi trebuit să fac? Da, știu că n-ar fi trebuit să fiu geloasă, dar este uman. Nu văd în ce privință m-am înșelat.

— Gelozia te-a ros până la măduvă.

Solène dădu din cap, nefericită.

— Îmi este rușine pentru asta dar nu mă pot abține. Aș fi putut să fiu eu ceea ce Colleen a fost pentru tine.

Ea îi văzu privirea înduioșată și se crispă.

— Te rog să nu te înduioșezi, mai ales! N-am deloc nevoie de mila ta. A trebuit să alegi, ai ales, atâta tot.

— Trebuie să mă asculți, Solène, zise Jay pe un ton răbdător. Este adevărat că am ales, dar tu erai atât de tânără.

— Dar tu nu erai?

— Firește, eram și eu foarte tânăr.

O privi o clipă, apoi scoase scrisoarea ei din buzunar.

— Nu, gemu ea, stânjenită. Te rog, nu.

— Ascultă-mă, zise el cu o asemenea autoritate că ea tăcu.

Despături scrisoarea, o netezi și apoi începu s-o citească cu voce tare:

Dragă Jay,

Tocmai m-am întors dintr-o călătorie în Irlanda și sunt foarte tristă pentru că n-am avut curajul să caut să te văd.

Nu pentru că nu mi-aș fi dorit, nici pentru că sentimentele mele față de tine s-ar fi schimbat, nici măcar de teama că tu m-ai uitat. N-am făcut-o pur și simplu pentru că nu voiam să intervin între tine și Colleen care văd că a luat locul meu în inima ta. În adâncul sufletului știu că ceea ce noi doi am împărtășit într-un anume moment al vieții noastre nu se va putea șterge niciodată. Dar acum în inima ta există altcineva. Nu mă interesează cine este, cum ai cunosut-o. Tot ceea ce știu este că eu aș fi putut fi acea femeie. Și, pentru asta, eu n-am să te pot ierta niciodată.

Jay își ridică privirea spre chipul palid și încordat al Solènei.

— De ce nu ai expediat acestă scrisoare atunci când ai scris-o? Ai fi aflat că eu nu eram în Irlanda și piesele mele despre Colleen ar fi fost atât de diferite!

Ea îi luă scrisoarea din mână și o puse undeva pe masă, mai departe. Jay continuă:

— Tu tot nu înțelegi. Și eu, care eram atât de sigur că spun totul în piesele mele, că nu am deloc nevoie să-ți mai explic ceva!

— Despre ce vorbești? întrebă Solène, abătută.

El își trecu mâna peste frunte oftând, apoi se așeză și-i luă mâinile tinerei femei într-ale sale.

— Aseară o căutai pe Colleen, dar n-aveai cum s-o găsești.

— Vrei să spui că n-a venit? întrebă cu surprindere Solène.

El râse trist și-și cufundă privirea în ochii ei.

— Oh! Ba da, era chiar acolo! Dar a fugit în pauză după ce m-a pălmuit.

Ochii Solènei se încețoșară. Uluită, se lăsă să cadă într-un fotoliu. Încerca să înțeleagă ceea ce el tocmai îi spusese și nu era în stare să vorbească.

— Vrei să spui… începu ea.

Privirea tandră a lui Jay nu se desprindea de ea.

— Am fost atât de orbi amândoi.

— Dar…

— Tu ai fost singura care m-ai inspirat, Solène. Niciodată n-a fost vorba de altcineva. Credeam că știi.

— Dar cum aș fi putut să știu? În piesele tale…

— În piesele mele am brodat în jurul a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi venit cu mine. Mi-am dorit atât de mult asta, chiar dacă în acea perioadă a vieții tale acest lucru nu era posibil. Singurul mod de a explica aceasta mi s-a părut a fi scrierea unei piese în care să pot arăta viitorul nostru distrus. Pe vremea aceea, tu erai prea tânără, prea dornică să zbori cu propriile tale aripi.

Adăugă apoi, cu un zâmbet un pic amar:

— N-ai fi acceptat niciodată să te adăpostești sub aripile mele…

— Și tu erai tânăr, protestă Solène.

— Este adevărat. Iar Colleen a fost creația minții mele, un fel de dublură a ceea ce ai fi devenit tu dacă eu aș fi fost îndeajuns de nebun încât să vreau să zburăm împreună.

Solène rămase tăcută. Briza foșnea printre frunzele copacului, ca un murmur de speranță. În sfârșit, pe buzele tinerei femei apăru un zâmbet fugar și toată fața i se lumină.

— De unde știai? Poate că eu n-aș fi reacționat deloc astfel. Poate că aș fi rămas cu tine și am fi fost fericiți împreună.

— Oare acum vorbește aceeași persoană care m-a pălmuit aseară? întrebă Jay zâmbind. Nu, Solène, nu-ți puteam cere să-ți sacrifici viața pentru ca eu să mă pot realiza. Am avut dreptate procedând astfel.

Solène își plecă privirea, vinovată, gândindu-se că și ea îl pălmuise exact cum o făcuse Colleen. Tocmai ea, care era convinsă, atunci când văzuse scena, că în locul ei s-ar fi arătat mult mai răbdătoare.

— Așadar eu am fost geloasă pe mine însămi timp de zece ani, gândi ea cu voce tare. Îmi vine greu să admit asta și totuși acum înțeleg multe lucruri.

— Oamenii au tendința să creadă că în piesele mele eu îmi descriu exact viața, dar nu-i adevărat. Iar în ceea ce o privește pe Colleen, doar tu ești în măsură să spui cât de mult îți seamănă.

— Este ceva mai roșcată decât mine, remarcă Solène cu un zâmbet.

— Așa este. Am vrut s-o marchez astfel pentru ca să semene cu o divinitate irlandeză.

— Dar eu, nu sunt așa?

Jay se aplecă spre ea și-i atinse ușor buzele.

— Tu ești ceea ce ești, și n-aș schimba din imaginea ta nici un fir de păr.

Dar Solène se retrase încet, refuzând să depună armele.

— De ce ai dorit ca repetiția generală să aibă loc aici, Jay?

— Pur și simplu pentru că aici te aflai și tu. Eu îți citeam toate articolele și amintește-ți că în ultimul dintre ele îți anunțai venirea la Ann Arbor. Te surprinde?

— Da și nu. Bănuiam ceva, dar nu eram hotărâtă. La sfârșitul articolelor mele, vorbesc întotdeauna și despre ce intenții am. Poate că, involuntar, era un fel de a te ține la curent cu viața mea personală.

— Solène, totul între noi reîncepe. Am să te conving.

Părea atât de fericit încât Solène se simți sfâșiată. Pentru el totul se rezolva. Toate neînțelegerile fuseseră înlăturate și de acum încolo puteau trăi fericiți. Dar era prea târziu pentru asta. Tânăra femeie își adună tot curajul ca să-l poată privi în față.

— Nu sunt de acord, Jay. Mai întâi expică-mi. De ce ai fi atât de generos gândind că m-aș fi sacrificat când eram atunci doar o biată studentă, de ce să te fi îngrijorat atunci faptul că mi-ai fi stricat viața, în vreme ce acum, când am mult mai multe de pierdut, îmi ceri să plec cu tine?

— Pentru că acum am devenit adulți. Da, îți cer un sacrificiu, dar este un sacrificiu de moment. Ți se vor mai oferi multe alte șanse.

— Nu ca aceasta.

— Dar și în Irlanda poți să faci o mulțime de lucruri! Există și acolo o activitate literară importantă, există tineri scriitori, un teatru experimental…

Solène îl întrerupse.

— Nu. E limpede că locul meu este aici. Cea mai mare dorință a mea ar fi să rămâi cu mine. Dar nu se poate, asta este.

Aceste ultime cuvinte căzură într-o liniște apăsătoare, tulburată doar de adierea ușoară ce mișca frunzișul.

— Nu am timp să mai discut. Avionul meu pleacă peste câteva ore. Aș fi vrut… M-ar fi bucurat…

Se opri și dădu din cap, dezamăgit.

— Ce anume?

— Ai vrea să mă conduci la aeroport?

Ea se încruntă mai întâi, apoi acceptă.

— Bună idee.

Acum că hotărârea fusese luată, inevitabilitatea despărțirii lor se abătu peste ei ca o ușurare amară. Jay o cuprinse cu tandrețe în brațe pe Solène și o ținu astfel îndelung fără să spună un cuvânt. Ea își puse capul pe umărul lui și se lipi strâns ca pentru a păstra amprenta trupului lui pe al său. Nici unul nici celălalt nu plânse. Lacrimile sunt expresia sentimentalismului și în ceea ce resimțeau ei acum nu era doar sentimentalism. Următoarele ore trebuiau trăite fără ca ulterior să le regrete.

Ea își ridică privirea ca să-i vadă fața, să-și încrusteze în memorie fiecare trăsătură a chipului său; el o sărută cu violență, strângând-o atât de tare încât ea abia mai putea să respire.

— Trebuie să plec să-mi fac bagajele. Vii să mă iei într-o oră?

Solène se crispă auzind termenul, dar încuviință din cap.

— Bine. Am să te aștept jos.

După o scurtă pauză, el adăugă:

— Dacă vei aduce cu tine și o valiză, n-am să te descurajez…

Dar ea scutură negativ din cap.

— Nu, Jay. Te rog. Acum pleacă.

El se răsuci brusc și ieși fără un cuvânt. Pe scară, zgomotul pașilor lui se auzi din ce în ce mai slab apoi se stinse. Plecase. Liniștea deveni atât de insuportabilă încât ea răsuci butonul aparatului de radio, încercând să stăvilească suferința care-i umplea sufletul. Mai rămânea totuși încă un lucru pe care ea voia să-l facă.

Undeva în fundul șifonierului din dormitor, pe ultimul lui raft, alături de cutia de pantofi cu scrisori, se afla un tub cilindric pe care ea îl păstra ca pe o comoară de ani de zile. Se urcă pe un scaun și luă în același timp și cutia și cilindrul. Apoi se așeză pe pat, și puse scrisoarea la locul ei în cutie. Aici va fi de acum locul ei definitiv, nu va mai avea nevoie de ea. Dar cilindrul…

Se ridică și porni să caute o hârtie frumoasă de ambalaj, o panglică aurie, după care făcu repede un pachet care semăna foarte mult cu un cadou de Crăciun. Zâmbi amar gândindu-se ce va zice el și rămase câteva clipe nemișcată, visătoare, năpădită de amintiri. Dar venise timpul să plece.

Așa cum se înțeleseseră, Jay o aștepta în holul hotelului Holliday Inn. Ea claxonă scurt și el ieși imediat, ducându-și valiza și un trandafir pe care i-l întinse fără să spună nimic.

— Oh! Jay! zise Solène cu o voce frântă.

— Nu spune nimic, doar du-ne la aeroport.

În tăcere, ea traversă orașul și o luă pe autostradă. Într-adevăr, nu mai era nimic de spus, orice subiect era epuizat, dar această tăcere îi lega parcă cu o teribilă tandrețe. Solène își repeta la nesfârșit că această concluzie era de neclintit. Era nedreaptă, firește, dar soarta era arareori dreaptă.

Se gândise că, din cauza tristeții copleșitoare, drumul până la aeroport i se va părea îngrozitor de lung. Dar dimpotrivă, timpul trecu cu o viteză surprinzătoare. Abia dacă avură timp să se gândească la iminenta lor despărțire, la ultimele cuvinte pe care și le vor spune, sau chiar la vreo minune ce s-ar fi putut întâmpla.

Găsiră cu ușurință un loc în parcarea aeroportului și, acum că ajunseseră, clipele păreau să li se scurgă printre degete. Jay își luă valiza și se întoarse spre Solène.

— Nu mă conduce dacă nu vrei. Poate că ar fi mai bine să ne spunem adio aici.

Ea scutură din cap.

— Nu, te conduc. Și apoi, vreau să-mi iau și eu un bilet ca să plec în acest weekend. Am nevoie de puțină singurătate.

— Cum vrei.

În clipa aceea, bariera invizibilă care părea deja că-i desparte se prăbuși. Ea se trezi în brațele lui, agățându-se cu disperare de el. Erau ca doi copii pierduți în mijlocul mulțimii.

— Nu pleca încă, îl implora ea. Am avut atât de puțin timp.

— Vino cu mine, încă nu-i prea târziu, îi șopti el la ureche.

Dar ea se desprinse brusc și-și șterse lacrimile.

— Nu.

Cuvântul căzu ca o ghilotină. Se sfârșise. În clipa în care Jay vru să se îndepărteze, ea luă de pe bancheta din spate cilindrul împachetat în hârtie multicoloră.

— Ce este?

— Ai să vezi. Deschide-l după ce vei fi în avion.

Privirea ei fu luminată o clipă de o licărire amuzată. Acest ultim secret o mai lega încă un pic de Jay.

Holul aeroportului era zogmotos și animat. Ei nu poposiră prea mult aici și se îndreptară spre ghișeul liniei Pan Am unde, cu câteva gesturi precise, o funcționară zâmbitoare și eficientă viza biletele, îi întrebă ce preferințe au, pentru locuri la fereastră sau pe interval.

— Pentru zborul 409 până la Aeroportul Kennedy. Transfer pe Aer Lingus 29 direct spre Shannon Airport. Două locuri. Domnul Monahan și domnișoara Lawrence, spuse funcționara după ce termină formalitățile.

— Nu, zise Jay după ce-i aruncă o privire Solènei. Doar un loc. Pentru Monahan.

— Anulați celălalt bilet?

Jay o mai privi o dată pe Solène dar ea nu reacționă.

— Da, îl anulez.

Era definitiv. Cuvintele pătrunseră ca un pumnal în inima Solènei.

— Plecarea este peste treizeci de minute, la poarta 22, îl informă funcționara. Îmbarcarea are loc în zece minute. Vă doresc o călătorie plăcută.

— Mulțumesc, răspunse sumbru Jay.

Își puse valiza pe banda transportoare, dar păstră în mână cilindrul oferit de Solène și traversară împreună holul cel mare, ca să ajungă la poarta de plecare. În jurul lor era o agitație însuflețită, unii mergeau să-i întâmpine pe călătorii care tocmai debarcaseră, alții își așteptau bagajele ori căutau barul sau magazinele pentru a face ultimele cumpărături. Poarta 22 se afla tocmai la capătul holului și deja se formase o coadă pentru îmbarcare. Jay și Solène se așezară și ei, tăcuți, cu chipurile triste și nefericite.

— Să ai grijă de tine, murmură Jay.

— Şi tu, să-mi mai trimiţi veşti.

— Zborul 409 spre Kennedy Airport, gata pentru îmbarcare, anunţă o voce melodioasă.

— A sosit momentul, zise Jay.

Rămaseră o clipă nemişcaţi, încercând să savureze tandreţea dureroasă a acestor ultime clipe. Erau ca o insulă de iubire în mijlocul acestei mări de zgomote şi mişcare. Apoi Jay luă în palme chipul Solènei şi urmări cu vârful degetului fiecare contur pentru a şi-l păstrra în minte. Se aplecă apoi şi o cuprinse cu braţele-i puternice cu atâta grijă de parcă ea ar fi fost o florare fragilă, şi o sărută. Dar orice sărut are un sfârşit şi ei se despărţiră. Jay îi aruncă o ultimă privire apoi se întoarse în grabă pentru a-şi ascunde emoţia.

În timp ce-i întindea controlorului biletul, se întoarse încă o dată şi privirea lui verde scânteietoare lansă o ultimă chemare. „Vino cu mine“, spunea el din privire.

Ea şovăi, apoi făcu un semn negativ din cap. Atunci el dispăru pe culoarul îngust ce ducea spre avion.

După ce silueta lui înaltă nu se mai văzu deloc, Solène avu impresia că dintr-o dată toată fiinţa ei este cuprinsă de un vid imens. O copleşi un sentiment de pierdere ireparabilă, şi de singurătate, ca o mantie de plumb. Dispăru şi ultimul pasager, controlorul închise uşa. Abia în clipa aceea Solène realiză că tocmai îl pierduse pentru totdeauna pe bărbatul pe care-l iubea. Dar acum era prea târziu şi nu mai putea face nimic. Trebuia să înveţe să trăiască iarăşi fără el.

Îndreptându-se spre ghişeu, luă hotărârea.

Capitolul 10

Ajunsă la ghișeu, Solène completă formularele necesare pentru obținerea biletului. Acum că știa unde se duce, se simțea mult mai senină. Funcționarul de la ghișeu îi întinse plicul zâmbindu-i amabil.

– Poftim. Aveți locul rezervat în prima cursă care pleacă mâine dimineață.

Exact în acel moment se auzi strigată de o voce feminină. Cu o valiză în mână, cu o țigară între buze, Deirdre McInnis venea spre ea. Solène îi zâmbi prietenește.

— Bună ziua. Mă bucur să te văd.

Deirdre îi aruncă o privire scrutătoare.

— Ne-ai lipsit seara trecută la petrecere. S-a scris enorm despre piesa noastră. Ce succes!

— Știu. Și tu ai fost uimitoare. Ție ți se datorează în mare parte succesul, zise cu căldură Solène.

— Mulțumesc, făcu Deirdre încântată. Sper să fi meritat. De data asta Jay a muncit enorm și rezultatul l-a plătit cu truda lui.

Solène făcu un semn aprobator și actrița continuă:

— Știi că n-am vzut-o pe Colleen aseară? Dar tu? Mărturisesc că aș fi fost curioasă s-o cunosc. În ciuda curiozității mele, n-am îndrăznit să-l întreb pe Jay.

— Poate că n-a venit, spuse Solène cu aparentă indiferență.

— Poate, zise și Deirdre ridicând din umeri. A dispărut la fel de repede pe cât a apărut. Pentru că, după câte am aflat, ea a rupt-o cu Jay. Așa că eu m-am descurcat totuși fără să-mi fi văzut vreodată modelul.

Își privi ceasul.

— Trebuie să mă grăbesc. Mă întorc la New York unde voi începe să lucrez chiar de mâine.

— Atunci, drum bun. Sper să ne mai vedem.

— Și eu sper. La revedere.

Deirdre dispăru într-un nor de fum și Solène o privi îndepărtându-se. Nu-și trădase secretul față de Deirdre.

*

După vreo oră și jumătate, Solène era din nou în apartamentul său, cu o valiză goală deschisă pusă pe pat. Își alegea una câte una hainele ca să vadă ce ia cu ea. Zadarnic se străduia să nu se gândească la Jay. Peste puțin timp, el va fi deasupra Atlanticului. Se gândea oare la ea sau doar la Irlanda? Încerca să-și imagineze reîntâlnirea lui cu familia îndepărtată. Zâmbi imaginându-și îmbrățișările, râsetele, hărmălaia veselă; toate astea îi încălzeau inima la gândul bucuriei lui Jay.

O bătaie puternică în ușă o făcu să tersară. Nu! gândi Solène. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era o vizită. Merse fără grabă spre ușă, dar înainte ca ea să ajungă, aceasta se deschise larg. Uluită, Solène încremeni.

— Jay!

Cu un zâmbet dezinvolt pe buze, cu cilindrul încă nedesfăcut, el se afla în fața ei.

— Ce faci aici? Ar trebui să fii în avion. Te-am văzut…

— Până la urmă, nu m-am mai urcat în avion. Am luat un taxi și am venit aici.

— De ce?

— Ar trebui să ghicești. Pot să intru?

Ea se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Cu un pas nonșalant, vizibil încântat de stupefacția Solènei, el intră în camera de zi.

— Ce-ar fi să luăm loc? Ești de-a dreptul lividă, zise el cu duioșie.

Se așezară pe canapea. Solène continua să-l privească de parcă încă nu-i venea să creadă ce vede.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă ea.

— Nici eu nu știu. Am simțit așa, de parcă mi s-ar fi turnat în cap o găleată de apă rece. Mi-am dat seama într-o clipă că lăsam în urma mea singurul lucru la care țin cu adevărat. Plecarea mea nu mai însemna nimic. Fără tine, visul meu nu mai avea nici o importanță. Singur am hotărât: *acum* ori *niciodată*. Dar Irlanda va exista mereu, voi avea timp s-o văd.

Zâmbi trist, apoi continuă:

— În timp ce tu, nu. Te-am mai părăsit o dată, nu mă lasă sufletul s-o mai fac.

— Dar, Jay, toate planurile tale?

— Planurile mele nu valorează nimic fără tine. M-am schimbat mult, să știi. Nu mai am chef să plec în lume, în căutarea a ceva ce există de fapt în mine însumi. Tu m-ai ajutat să văd limpede. Tu ești Irlanda mea.

– Oh! Jay, murmură Solène cu cohii plini de lacrimi.

— Vino, zise el cu un zâmbet tandru. Avem de recuperat multe lucruri.

Solène se refugie în brațele lui. I se părea că ușile lăcașului ei interior se deschideau ca să întâmpine răsăritul soarelui.

— M-am gândit la ceva. Aveai de gând să pleci în weekendul ăsta, nu-i așa?

— Da, dar acum…

El o întrerupse cu un gest, emoționat și fericit totodată.

— Ascultă-mă. Vin și eu cu tine. Va fi minunat.

— Dar…

Fără s-o mai asculte, el se îndreptă către telefon. Plicul ce conținea biletul Solenei se afla alături.

— N-are importanță locul în care mergem. Vreau doar ca noi doi s-o luăm de la capăt.

Formă un număr, apoi ținând receptorul între ureche și număr, scoase biletul de avion din plic.

— Alo? Sunt Jay Monahan. Aș vrea să rezerv un loc pentru zborul numărul… numărul 105 de mâine dimineață. Destinația? Așteptați puțin, să mă uit.

Citi biletul.

— Iată… Dublin…

Vocea i se frânse brusc și ridică spre Solène o privire nedumerită.

— Da, Dublin, repetă el cu ochii fixați pe bilet. Da… nu, mulțumesc… Da, am să vă telefonez.

Închise telefonul cu un gest lent.

— Te hotărâseși să pleci la Dublin?

Ea veni spre el.

— Am luat această hotărâre când te-am văzut dispărând pe culoar. Îmi era imposibil să rămân aici și să te las să pleci pentru totdeauna. În comparație cu asta, toate mi s-au părut atât de nensemnate! Nu-mi păsa dacă este bine sau nu. Tot ceea ce-mi doream era să fiu împreună cu tine.

— Așadar voiai să abandonezi totul pentru mine…

— Și tu, de altfel, murmură ea.

O învălui cu o imensă tandrețe cu brațele, ținând-o strâns. Solène avu impresia că tot cursul universului redevine normal, că toate pietrele ce clădeau iubirea lor se așezau unde trebuie definitiv. Jay râse ușor.

— Așadar, acum care este programul?

— În clipa asta, răspunsse ea cu un zâmbet, cred că am putea ieși să ne plimbăm.

— Să ne plimbăm? Unde?

— În parc.

— Ce idee grozavă! Acolo vom fi liniștiți ca să vorbim despre planurile noastre.

— Ce planuri? întrebă Solène, curioasă.

— Haide, vino.

Înainte să plece, ea luă cilindrul și el o privi întrebător.

— O să-l deschizi în parc. Va fi locul ideal.

— Ce este înăuntru?

— Vino, ai să vezi.

Plecară pe jos, mână în mână, fericiți ca doi copii. O seară liniștită și înmiresmată de vară învăluia orașul. Când Jay o conduse într-o direcție necunoscută, Solène se miră.

— De ce pe aici? Parcul este în partea cealaltă.

— Vreau mai întâi să-ți arăt ceva.

Merseră de-a lungul unui șir de case mari și liniștite și ajunseră într-un spațiu gol.

— Am ajuns, zise Jay pe un ton solemn.

— Unde? întrebă Solène privind în jurul ei. Nu văd aici nimic deosebit.

— Deocamdată nu. Totuși, aici este amplasamentul noului nostru teatru.

Solène încremeni.

— Haide, nu glumi.

— Nu glumesc. Adineauri, înainte să vin la tine, m-am oprit la *Del Rio.* Simțeam nevoia să mă gândesc și să-mi limpezesc planurile. Cum Tim era și el acolo, am început să vorbim. Era atât de mulțumit de succesul spectacolului! Mi-a vorbit și despre funcțiile pe care ți le-a oferit aici.

— De acord, zise Solène oarecum nedumerită. Dar nu a fost vorba niciodată despre un nou teatru.

— A fost vorba despre o replică a Teatrului *Globe.*

— A teatrulu *Globe!* Dar asta era prevăzut pe mai târziu. Tu nu poți să. . .

— De ce nu? o întrerupse Jay. Idea l-a cucerit pe decan și întreg corpul profesoral este foarte încântat s-o pună în practică. Au nevoie doar de bani. Va fi o donație în folosul artei, să zicem o fundație.

— Vrei să spui că ai de gând să rămâi aici, să trăiești aici? Ești sigur de ceea ce vrei să faci?

Inima Solènei se umplea de fericire asemeni unei bărci care-și întinde pânzele spre a pluti spre zare.

— Absolut, o asigură el. O parte a inspirației mele vine din acest oraș. Aici mi-am scris primele poeme, prima mea piesă. Dar cel mai important lucru este că aici te-am cunoscut, adăugă el sărutând-o.

Un zâmbet larg, emoționat, lumină chipul tinerei femei.

— Nu-mi vine să cred. Dar planurile tale?

— Hei! făcu el ironic. Dacă încerci să mă convingi să plec, lasă-te păgubașă. Oricum, n-aș mai pleca nicăieri fără tine, nici măcar în Irlanda. Tu va trebui să-ți asumi responsabilitatea și să mă duci acolo, contez pe tine.

Ea râse fericită, încă neîncrezătoare.

— Să mergem, începe să se întunece.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Solène tăcea. După o vreme, Jay o privi poznaș.

— Și acum, ce-ți mai trece prin minte? Ghicesc niște gânduri ciudate în adâncul ochilor tăi, zise el.

— Presimt că încă îmi rezervi niște surprize, Jay. Ia spune-mi, ce-mi ascunzi?

Luat un pic pe neașteptate, el se hotărî să-i spună.

— Bine. Cu tine, este imposibil să păstreze omul un secret. Ca să-ți spun totul, Irlanda nu este prea departe.

— Ce?

– Am vorbit cu Tim la *Del Rio.* După sesiunea de vară, vei dispune de trei săptămâni de concediu și vei avea încă cincisprezece zile de Crăciun.

— Ca să vezi!

— Marea călătorie va fi făcută altă dată. Poate că ne vom duce chiar să locuim acolo o vreme, totul este posibil. Deocamdată, nu crezi că trei săptămâni ar fi de ajuns pentru o lună de miere?

Solène încremenise, cu răsuflarea tăiată.

— Ei bine? făcu el nerăbdător. Ce zici?

— Oh! Jay…

El o trase spre sine cufundându-și privirea verde în ochii ei căprui.

— Nu pot trăi fără tine, Solène. Tu ești o parte din mine și te iubesc prea mult ca să risc să te mai pierd… Pe tine, în carne și oase, nu doar rodul imaginației mele.

Ea închise ochii lăsându-se copleșită de cuvintele lui. Așteptase timp de zece ani această iubire, și acum era aici, reală. Ea câștigase.

— Este adevărat, nu mai e doar un vis, zise ea în șoaptă. Te iubesc, Jay, și viața mea îți aparține.

Un sărut tandru pecetlui această promisiune și marcă începutul drumului pe care ei îl vor străbate împreună. Fără să mai adauge nici un cuvânt, își reluară mersul și curând le apăru în față drumul familiar care ducea spre poteca ce mergea de-a lungul parcului.

Poarta cea mare era deschisă. Începură să urce colina. O adiere ușoară mișca frunzișul copacilor bătrâni. Pe cerul de o culoare încă nehotărâtă, pe care nori ușori pluteau zdrențuindu-se văzând cu ochii, începeau să apară primele stele.

Când ajunseră în vârf, Solène se întoarse spre Jay și-i arătă cilindrul, cu privirea scânteind de o plăcere anticipată.

— Acum deschide-l, zise ea.

— Aici?

Ea încuviință și el smulse hârtia, mototolind-o. Când apăru în sfârșit cilindrul, el îl scutură ca să se amuze, dar nu se auzi nici un zgomot. Solène nu-și lua ochii de la el.

Capacul se desfăcu ușor. Cu un deget, el scoase mai întâi un ghem de sfoară și privirea-i uimită o întreba pe Solène. În aceeași clipă, mâna lui atinse o structură de lemn. Trase de ea și zmeul apăru în întregime, desfășurându-și coada stropită cu semilune argintii și stele aurii.

— Dumnezeule! murmură el printre dinți. Nu se poate!

Îl ținea deasupra capului ca să-l poată admira în toată splendoarea.

— Eram sigură că ai să te bucuri, zise Solène cu un zâmbet radios.

— Este incredibil că l-ai păstrat atâta timp!

Acum nu mai era de făcut decât un singur lucru. Solène apucă sfoara fără o vorbă iar el începu să alerge pe creastă

pentru a lansa zmeul. Trecură câteva minute; ghemul de sfoară se micșora încet. Apoi ea îi auzi vocea în depărtare:

— Acum! striga el.

Ea lăsă sfoara să se desfășoare în voie, apoi o reținu cu smucituri mici pentru a încerca să conducă frumoasa pasăre care deja se profila pe cer.

Jay se întorsese lângă ea, răsuflând din greu. Îi înconjură umerii cu un braț protector și împreună priviră șarpele de aur și argint dansând suplu printre stele. Era ca un stindard scânteietor al dragostei pe care ei tocmai o cuceriseră.

— Cred că niciodată în viața mea nu am mai fost atât de fericită, șopti Solène ca pentru sine.

— Eu sunt sigur de asta. Am impresia că trăiesc un vis.

— Nu este un vis, asta-i minunat.

— Ba nu, insistă Jay, este un vis absolut special.

Solène se sprijini de el, prea fericită ca să mai discute.

— De ce special?

Ochii verzi scânteiară de fericire.

— Cea mai secretă din bijuteriile mele imaginare a devenit bijuteria inimii mele. Giuvaierul nostru. Iubirea…

Sfârșit